

KAN JEG FÅ **MINISTERENS** HOLDNING?



ET CASESTUDIE OM §20-SPØRGSMÅLENES REPRÆSENTATION I
DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER

OKTOBER 2017

TITELBLAD

KAN JEG FÅ MINISTERENS HOLDNING? – ET CASESTUDIE OM §20-SPØRGSMÅLENE'S REPRÆSENTATION I DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER



VEJLEDER: MIKKEL FUGL ESKJÆR

STEFFEN KALLEHAUGE WAGENER

STUDIENUMMER: 20122955

GRUPPENUMMER 22, 10. SEMESTER

KOMMUNIKATION, AALBORG UNIVERSITET KØBENHAVN

188.720 ANSLAG, 78,63 SIDER

6. OKTOBER 2017

TAK TIL: MIKKEL FUGL ESKJÆR, THOMAS JØNSSON, EMIL TOFT HANSEN OG KATRINE RUD-BECK JAPSEN.

ABSTRACT

The purpose of this master's thesis is to investigate the representation of §20-questions in the Danish national news media. The §20-questions is inwritten in the Danish Parliaments Rules of Procedure. It is a way for the Danish oppositional pollical parties to control the governing parties in The Danish Parliament, but is it also something more? These §20-questions are often asked, and the minister has got 6 weekdays to answer the question. This enables the politicians to get a minister's point of view of a current theme, which is already being treated in the news media or has relevance for the politician's voters. The purpose for the individual Member of Parliament can be to show the party or the voters at the person is active in honor of the hinterland and for the media.

This is what this master's thesis investigates, and the problem definition is as follows: To what extend and how are the §20-questions portrayed in The Danish News Media, and to what extend are the §20-questions affected by the medialization of politics?

Using content analysis to collect and treat data, the master's thesis found that the §20-question are not directly covered in the Danish News Media. However, if a keyword-coding of the §20-questions are used, the results showed that the conversion rate for the §20-questions is in the confidence interval of 35,7% and 48,9%. Out of the 151 collected §20-questions, 64 questions created at least one, in average 2,7 and at its highest 19 news stories. In total, 174 news stories were found, that represented a §20-question. These findings are analyzed using different the-orys circling around media, society and journalism. First there will be a reflection on The Danish News Media Systems and among other thing reflect upon the consequences of the commercial-ization of The Danish News Media and how it affects the news coverage using Hallin and Mancini as the main theorist (Hallin & Mancini, 2005).

In extension of this there will be a description of medialization, Stig Hjarvards theories are included, which will give an explanation to the effects of medialization has on the society and the political system (Hjarvard, 2008). To be able to explain the news coverage and how the §20-questions are portrayed, Dearing and Rogers theories about agenda-setting are introduced, which will give an explanation on how the different issues are defining what the public are thinking about (Dearing & Rogers, 1996). Finally, the framing theory by Entman, Gamson and Modigliani are used to identify frames in the media coverage of the §20-questions.

INDHOLDSFORTEGNELSE

INDLEDNING	1
PROBLEMFORMULERING	2
LÆSEVEJLEDNING.....	4
LITTERATURREVIEW	6
DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER	7
MEDIALISERING	9
AGENDA-SETTING.....	15
FRAMINNG	18
METODISK TILGANG.....	23
VEJEN TIL NYHEDERNE OM §20-SPØRGSMÅLENE.....	24
DEN KVANTITATIVE INDHOLDSANALYSE	27
VIDENSKABSTEORETISK TILGANG.....	33
ANALYSE.....	36
INDLEDENDE REFLEKSIONER.....	37
KATEGORIKLYNGER.....	38
HISTORISK UDVIKLING AF §20-SPØRGSMÅLENE	41
OPSUMMERING.....	48
I HVILKEN UDSTRÆKNING FREMSTILLES §20-SPØRGSMÅLENE I DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER?	49
OPSUMMERING.....	59
HVAD KARAKTERISERER §20-SPØRGSMÅLENE I DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER? .	60
OPSUMMERING.....	77
DISKUSSION	78
OPSUMMERING.....	82
KONKLUSION	84
LITTERATURLISTE	87
BILAGSOVERSIGT	92

INDLEDNING

Der er i Danmark 179 medlemmer af Folketinget. Nogle har siddet der i årtier, andre siden juni 2015. Fælles for dem alle er deres mulighed for at stille en minister et §20-spørgsmål. Navnet er opkaldt efter §20 i Folketingets Forretningsorden. Den foreskriver, at en folketingspolitiker i sit eget navn til hver en tid kan stille et skriftligt spørgsmål til ministeren for et givent ministerium. Ministeren skal derefter tage stilling til spørgsmålet og give sin mening til kende inden for seks hverdage.

Disse spørgsmål bliver hyppigt stillet. I alt er der siden seneste Folketingsvalg i sommeren 2015 blevet stillet 4611 §20-spørgsmål. Baggrunden for at stille et §20-spørgsmål kan have mange forskellige grunde. Oprindeligt blev det indført i Folketingets Forretningsorden, så et folketingsmedlem kan indhente oplysninger om et offentligt anliggende – under den forudsætning at spørgsmålet er kort og bestemt affattet. Der kan dog også være andre grunde: Tim Knudsen, professor emeritus fra Københavns Universitet, fortæller til en artikel i Information i 2013: *“Formålet for det enkelte medlem af folketinget kan være at vise sit parti eller valgkreds, at vedkommende er aktiv. Det kan være performance til ære for baglandet og for medierne”* (McGhie, 2013). Netop det, at profilere sig selv, sin valgkreds eller sit parti, beskriver Helene Helboe Pedersen, adjunkt ved Institut for Statskundskab på Aarhus Universitet: *“[P]artikonkurrencen er trukket ind i Folketinget, så oppositionen benytter kontrolfunktionen i udvalgene som et våben i konkurrencen om vælgerne og magten”* (McGhie, 2013).

Der er altså et incitament for at stille §20-spørgsmål for medlemmer af Folketinget, der bruger svarene til at sætte fokus på politiske emner. Det er yderligere en måde, hvorpå det som parti eller politiker muliggør en differentiering fra den siddende regering.

Også i medierne er der et incitament for at skue til §20-spørgsmålene. Den korte svarfrist på seks hverdage og differentieringen mellem opposition og/eller støtteparti og regering indeholder i sig selv en konflikt, som blandt andet er med til at give en artikel nyhedsværdi. Derudover er nyhedsmediet også garanteret en udtalelse fra en minister, hvilket kan give endnu et incitament for at bringe en nyhed omkring pågældende spørgsmål. Folketingsmedlemmernes spørgsmål anskueliggør problematikkerne og skellet mellem parti og regeringen, og det kan være behændig i en verden, hvor mediernes ressourcer er faldende, mens kampen om at være først med nyhederne intensiveres. Alt imens oplagstallene falder, og den traditionelle måde at være medie på fragmenteres.

PROBLEMFORMULERING

Dette speciale omhandler om §20-spørgsmålenes vej til de landsdækkende nyhedsmedier. I et samfund, hvor der tales om en medialisering af stort set alle sociale og formelle praksisser, er det interessant at undersøge, hvorledes en formel politisk proces, der er indskrevet i Folketingets Forretningsorden, bliver præsenteret i de landsdækkende nyhedsmedier. Jeg har defineret en case bestående af Folketingsåret 2015-16, hvorfor det er fremstillingen af §20-spørgsmålene fra netop dette Folketingsår, der undersøges. Dette leder til følgende problemformulering:

I hvilken udstrækning og hvordan fremstilles §20-spørgsmål i Folketingsåret 2015-16 i de landsdækkende nyhedsmedier, og hvilke implikationer har medialiseringen på §20-spørgsmålene?

Jeg ønsker med min problemformulering at belyse, hvilke former for nyheder, der bliver skabt på baggrund af §20-spørgsmål. Består fremstillingen udelukkende af korte notitser, danner §20-spørgsmålene et fundament for indlæg i avisernes debatsektioner, kommer de i TV-Avisen og på forsiden af aviserne? Hvilke nyhedsmedier har størst fokus på §20-spørgsmålene? Hvordan tager disse nyheder sig ud?

Problemformuleringen er opbygget af to overordnede spørgsmål. Det første spørgsmål har til formål at undersøge *i hvilken udstrækning* §20-spørgsmålene bliver til nyheder i de landsdækkende nyhedsmedier. For at besvare dette, er den kvantitative indholdsanalyse inddraget, da metoden tilbyder værktøjer til at kortlægge store mængder data, som i dette tilfælde både er udgjort af §20-spørgsmål og nyhederne omhandlende §20-spørgsmålene.

Dernæst består problemformuleringen også af et *hvordan*, der lægger op til mere kvalitative fortolkninger af dataene, der er kortlagt af den kvantitative indholdsanalyse. Denne del af problemformuleringen har til formål at undersøge og besvare, hvad der karakteriserer §20-spørgsmålene, når de er blevet transformeret til nyheder. Dette gøres ud fra statistisk signifikante tabeller, som beskriver hvilke tematikker, der bliver behandlet og hvordan de behandles; hvordan nyhederne vægtes og lignende. Ligeledes inddraget to cases, for at dykke ned i nyhedsmediernes fremstilling af enkelte sager, der er blevet til på baggrund af et §20-spørgsmål.

Slutteligt vil medialiseringen af §20-spørgsmålene diskuteres. Det gøres ud fra de konklusioner og delkonklusioner, der blev lavet i analysen, hvor også forskellige aktørers udtalelser til nyhedsmediernes vil blive inddraget. Disse resultater bliver holdt op mod medialiseringsteori for at

diskutere, hvorvidt det kan være udtryk for en medialisering. Er det eksempelvis et udtryk for medialisering, at §20-spørgsmålenes struktur har gennemgået ændringer i henholdsvis Folketingsåret 2005-06 og 2013?

Specialets fokus er på Folketingsåret 2015-16, som strakte sig fra Folketingets åbning den 6. oktober 2015 til og med den 3. oktober 2016, hvorefter Folketingsåret 2016-17 startede. De landsdækkende nyhedsmedier består af de nyheder, som de inddragne aviser, tv- og radionyhedsprogrammer bringer. Disse består af Berlingske, BT, Børsen, Ekstra Bladet, Weekendavisen, Information, Jyllands Posten, Kristeligt Dagblad, Politiken, DR 1: TV-Avisen, DR2: 12.00, DR2: Deadline, TV2 News: Business, TV2 News: Finans, TV2: Nyhederne, DR P1: Radioavisen, DR P3: Nyhederne og DR P4: Radioavisen.

HVAD BETYDER §20?

§20 og §20-spørgsmålene har sin oprindelse i Folketingets Forretningsorden, som blev vedtaget den 17. december 1953. Ordenen har til formål at sikre, at Folketingets arbejdsgange forløber efter de fastsatte rammer og regelsæt. Ifølge Grundloven er det op til Folketinget selv at fastsætte Forretningsordenen, hvorfor den også er blevet ændret flere gange. Folketingets Forretningsordens §20 dikterer, at et folketingsmedlem kan få oplyst opfattelsen af eller holdningen til et offentligt anliggende på grundlag af information, der er umiddelbart tilgængeligt for ministeren.

Der findes tre former for at stille et §20-spørgsmål; til skriftlig besvarelse, til mundtlig besvarelse (kaldet spørgetid) og under spørgetimen med statsministeren. Fælles for dem alle er, at §20-spørgsmålene skal være korte og bestemt affattede, og de kan være ledsaget af en kort begrundelse. Hvis det spørgende folketingsmedlem udbeder sig et mundtligt svar, opføres spørgsmålet på listen over spørgsmål ved folketingets næste spørgetid. Hvis svaret skal gives skriftligt, skal det besvares i løbet af seks hverdage. Derudover kan der også stilles §20-spørgsmål til statsministeren gennem spørgetimen, hvor folketingsmedlemmerne (partilederne som hovedregel) kan stille spørgsmål. Denne form for §20-spørgsmål blev indført i oktober 2013 og er inspireret af det britiske parlament for at skabe mere livlige debatter. Her skal §20-spørgsmålet ikke stilles på forhånd, men derimod skal det meldes ved spørgetimes start, hvorvidt et folketingsmedlem ønsker at stille et spørgsmål (Forretningsordenens § 20, n.d.).

LÆSEVEJLEDNING

For at give et overblik over specialets indhold, vil der i det følgende beskrives, hvordan de forskellige afsnit er struktureret og hvilke emner, som afsnittene vil belyse. Specialet er inddelt i forskellige afsnit, der har til formål at svare på problemformuleringen i specialets konklusion. Disse afsnit er således repræsentanter for de discipliner, der har været anvendt for at kunne give et fyldestgørende svar på problemformuleringen.

LITTERATURREVIEW¹

Første afsnit er specialets litteraturreview, hvor de inddragne teorier beskrives, diskuteres og holdes op med hinanden. Afsnittet vil starte med en teoretisk refleksion over det danske mediesystem, hvilket blandt andet indebærer en refleksion over, hvad kommercialiseringen af nyhedsmedierne har betydet for dækningen af nyhedsstof. I forlængelse af dette inddrages medialiseringsteori, hvor der reflekteres over, hvilken indflydelse medialiseringprocesserne har på samfundet ud fra et teoretisk perspektiv. Denne refleksion vil yderligere blive uddybet i specialets diskussionsafsnit.

Dernæst inddrages agenda-setting og framing-teorier, der bidrager med perspektiver på, hvorledes nyhedsmedierne vægter nyheder, og hvordan nyhedsmediernes kommunikationsprocesser består af tilpasninger af virkeligheden gennem specifikke fortolkninger af en given problemstilling.

DEN METODISKE TILGANG

Dernæst følger metodeafsnittet, der har til formål at bidrage til et holistisk perspektiv omkring, hvordan datene er indhentet og behandlet. Afsnittet starter med en beskrivelse og argument for, at forholdet mellem §20-spørgsmål og deres vej til nyhedsmedierne ikke er lineær, hvorfor der må anvendes en indikatormetode for at belyse, hvordan der findes en relation mellem §20-spørgsmålene og nyhederne.

Metodetilgangen behandles yderligere gennem en inddragelse af den kvantitative indholdsanalyse, hvor der beskrives og reflekteres over, hvordan udvælgelsen af data har foregået, hvordan den er indsamlet, og hvordan dataene er blevet behandlet for at kunne anvendes som analysegenstand.

Afsnittet afsluttes af en refleksion over specialets videnskabsteoretiske tilgang. I afsnittet bliver der reflekteret over, hvilke implikationer som en kvantitativ og kvalitativ metodekombination

¹ Den røde farve indikerer, at ordet er et link, som henviser til et specifikt afsnit i specialet. Tryk på ordet for at komme til afsnittet.

har, hvorefter den videnskabssteoretiske tilgang operationaliseres i forhold til de metodiske og teoretiske tilgange i specialet.

ANALYSE

I analysen kombineres den metodiske tilgangs resultater med de inddragne teorier. I dette tilfælde behandles og fortolkes de resultater, som den kvantitative indholdsanalyse præsenterer.

Analysen er tredelt og har til formål at besvare problemstillingens to første delspørgsmål; i hvilken udstrækning og hvordan §20-spørgsmålene bliver bragt i de landsdækkende nyhedsmedier. Dog starter analysen andetsteds. Gennem en longitudinal analyse, vil det undersøges, hvordan §20-spørgsmålene har udviklet sig gennem tiden. Dernæst søges svaret på, i hvilken udstrækning §20-spørgsmålene bliver bragt i de landsdækkende nyhedsmedier. Efterfølgende bliver det undersøgt hvordan §20-spørgsmålenes nyheder bliver fremstillet blandt andet gennem en kvalitativ framing-analyse af to udvalgte cases, der består af Edward Snowden og PSO-problematikken.

DISKUSSION

Diskussionen har til formål at svare den sidste del af problemformulering; hvilke implikationer medialiseringen har på §20-spørgsmålene. I diskussionen, der er tvedelt, vil det politiske system og mediesystemets symbiotiske forhold diskuteres – eksemplificeret ved §20-spørgsmålene og nyhederne, og hvordan disse to internt påvirker hinandens indhold. Efterfølgende diskuteres de to seneste ændringer af Folketingets Forretningsordens §20, som fandt sted i Folketingsåret 2005-06 og 2013 i et medialiseringsperspektiv.

LITTERATURREVIEW

Det følgende afsnit vil indeholde specialets litteraturreview. Litteraturreviewets funktion er at beskrive det teoretiske felt, som specialet anses for at være i. De inddragne teorier i litteraturreviewet vil ligeledes præge fortolkningen af de resultater, der bliver kortlagt gennem den kvantitative indholdsanalyse, som vil gennemgås i [metodeafsnittet](#).

De kommende sider indeholder fire tematikker; De danske nyhedsmedier, medialisering, agenda-setting og framing. Gennemgangen af de danske nyhedsmedier tilbyder en forståelse af, hvordan de danske nyhedsmedier opererer, hvad der kendetegner dem, og hvordan nyhedsmedierne agerer politisk. Dernæst følger et medialiseringsafsnit, der er tæt relateret til afsnittet, som omhandler de danske nyhedsmedier. Dog går afsnittet skridtet videre og reflekterer over, hvordan mediesystemets og det politiske systems logikker integreres for at skabe et symbiotisk forhold mellem de to logikker, der ikke kan beskrives som at være et kontinuerligt og ensartet forhold.

Dernæst følger et afsnit om agenda-setting. Afsnittets beskriver, hvordan forskellige offentlige problemstillinger vægtes, og beskriver den interne kamp, der er mellem problemstillinger om at blive vurderet til at være det væsentligste. Formålet med afsnittet er at undersøge, i hvilken udstrækning nyhederne om §20-spørgsmålene bliver fremstillet, og hvordan §20-spørgsmålene bliver vægtet i de forskellige nyhedsmedier. Denne vægtning af §20-spørgsmålenes problemstillinger dikterer, hvilke problemstillinger offentligheden tænker på, men ikke hvad offentligheden skal tænke om de forskellige problemstillinger. For at belyse dette, vil det sidste afsnit i litteraturreviewet indeholde en teoretisk gennemgang og diskussion af framing-begrebet. Da dette begreb er udsat for forskelligartede tolkninger og definitioner, vil disse også beskrives og holdes op mod hinanden. Derefter operationaliseres teorien, så framing-begrebet kan anvendes som et værktøj til at undersøge, hvordan de problemstillinger som §20-spørgsmålene præsenterer, bliver fremstillet.

DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER

Det følgende afsnit indeholder en teoretisk refleksion over, hvad der kendetegner de landsdækkende nyhedsmedier. Dette vil fungere som et forståelsesfundament for, hvad der karakteriserer det danske mediesystem, og hvordan det opererer. De inddragede teorier vil derfor ikke aktivt indgå i analyseafsnittet, men derimod danner dette afsnit baggrunden for opfattelsen af det danske mediesystems karakteristika.

EN KORPORATIV DEMOKRATISK MODEL

Mediesystemer defineres hovedsageligt ud fra fire dimensioner: Mediemarkedet, som hovedsageligt beskæftiger sig med medieudbud og efterspørgsel; politisk parallelisme, der beskriver omfanget af sammenhængen mellem det politiske system og mediesystemet; professionalisering af journalistikken og statens støtte, der er defineret ud fra omfanget af statsstøtte til medierne.

Det danske mediesystem er korporativ-demokratisk. Modellen er kendetegnet ved, at der er en relativ høj aviscirkulation og et lagdelt mediemarked, der er udgjort af nationale, regionale og lokale nyhedsmedier. Yderligere findes der en tæt historisk relation mellem politiske partier og aviser, høj statsstøtte, statsdrevne medier og en lav grad af kommercialisering (Hallin & Mancini, 2005). Derudover er det danske mediesystem præget af en høj professionalisme og pressfrihed. Mange samfundsdebatter udspringer således på baggrund af nyheder i de landsdækkende nyhedsmedier (Hallin & Mancini, 2005), og bestemte nyhedsmedier har tradition for at sympatisere med bestemte partier. Dog er der de senere år sket en større grad af kommercialisering af de landsdækkende nyhedsmedier.

LØSRIVELSEN FRA DE POLITISKE PARTIER

Som skrevet ovenfor er de landsdækkende nyhedsmedier gået fra at være en partipresse til at være en mere fragmenteret presse, hvor medierne nu henvender sig til specifikke segmenter i befolkningen fremfor politiske partiers vælgere. Holdningerne, som nu fremgår mere implicitte, findes nu i eksempelvis lederen, klummen eller debatsektionen, samt hvilke problemstillinger der vægtes frem for andre (Blach-Ørsten & Willig, 2016; Hjarvard, 2007). På den måde bliver nyhedsmediernes politiske ståsted defineret ved at bevæge sig fra news til views, hvilket betyder at det journalistiske ståsted kommer eksplicit til udtryk i eksempelvis lederen, men også implicit i den måde, nyhedsmediet bringer en nyhed (Hjarvard, 2010; 2007). Nyhedsmediernes vægter og vinkler nyhederne på en måde, hvor mediets egen holdning indtager en fordelagtig position (Hjarvard, 2007). Det gør sig nødvendigvis ikke gældende i den generelle nyhedsfor-

midling, men i specielle tilfælde der kan dele offentligheden (Blach-Ørsten & Willig, 2016). Nyhedsmediernes politiske ideologier er implicite, da de findes i nyhedshistoriernes placering, længde og så videre. Det skaber en et tvetydigt medie billede: Nyhedsmediernes arbejder ikke nødvendigvis med bestemte politiske agendaer, men de leverer heller ikke objektive nyheder (Esbensen, 2007). Det er netop i kraft af den partipolitiske løsrivelse, at de uafhængige landsdækkende nyhedsmedier har deres politiske indflydelse (Hjarvard, 2008; Strömback & Esser, 2014).

Den danske stat tildeler de landsdækkende nyhedsmedier mediestøtte. Denne har dog ændret sig, fordi der i højere grad har været politisk aktivisme på medieområdet med mere fokus på støtte til bestemte produktioner og formål (Blach-Ørsten & Willig, 2016, s. 28). Det er ligeledes blevet mere legitimt at kommentere på den journalistiske kvalitet, og mediernes demokratiske ansvar for offentligheden. Derfor er det med forbehold, at det danske mediesystem kan kendetegnet en ren demokratisk korporativ model, men Hallin og Mancinis dimensioner og tildeling er dog stadig relevant for at skabe sig en karakteristik af det danske mediesystem.

DE POLITISKE MEDIER

De landsdækkende nyhedsmedier betegnes som værende selvstændige politiske institutioner (Allern & Blach-Ørsten, 2011, s. 102). Derfor opererer nyhedsinstitutionen på samme måde som andre samfundsinstitutioner, og nyhedsmediernes journalistik og nyhedsparadigmet kan karakterisere de særegne forhold, som gør sig gældende inden for denne type institution (Allern & Blach-Ørsten, 2011). Dermed agerer det enkelte nyhedsmedie som en grundlæggende samfundsinstitution, der udfylder rollen som både kanal og arena for kommunikation og mening i det offentlige rum. I denne samfundsrolle vægtes normative værdier som journalistisk vigtighed for den demokratiske deltagelse og information om offentlige anliggender højt (Allern & Blach-Ørsten, 2011).

De danske nyhedsmedier har således nogle specifikke normer, og forholdet mellem nyhedsmediet og dets politiske rolle er sket ved en afpolitisering af nyhedsmediernes, hvilket kan synes paradoksalt (Esbensen, 2007). Kommercialiseringen og markeds kræfterne, som det også er nævnt ovenfor, driver nyhedsmediernes frem for politiske motiver. Det har medført en friere konkurrence mellem nyhedsmediernes, men det er sket på bekostning af debattens mangfoldighed, da medierne nu i højere grad fokuserer på profit, hvorfor nyhedsmediernes ikke længere vedkender sig et specifikt politisk parti (Allern & Blach-Ørsten, 2011). Selvom nyhedsmediernes (med undtagelse af de public service-medier) stadig tilknytter sig politiske ideologier, har de løsrevet sig fra partikulære partier, fordi de nu i højere grad er afhængige af læsertal og annonceindtægter (Esbensen, 2007; Allern & Blach-Ørsten, 2011).

De landsdækkende nyhedsmedier er relativt homogene og deler mange ligheder. Lighederne betyder, at de landsdækkende nyhedsmedier operer på nogenlunde samme måde i form af

deres regler, rutiner og nyhedsværdier. Dette defineres som mediernes tværorganisationsaftale omhandlende nyhedsprocesser og -indhold (Cook, 2005). På den måde kan de forskellige landsdækkende nyhedsmedier samles til et interorganisatorisk felt og forstås som en enestående nyhedsmedieinstitution (Cook, 2005). Det enkelte nyhedsmedie udgør her de forskellige byggeklodser, der udgør nyhedsmedierne som en samlet institution, hvor normerne og reglerne, der styrer nyhedsmedier er essentielle; og disse har større betydning end det, der adskiller nyhedsmedierne (Hjarvard, 2013; Strömback & Esser, 2014).

Opfattelsen af nyhedsmedierne som én samlet institution er væsentlig, da den fremhæver den relative autonomi og differentiering mellem nyhedsmedierne og de politiske institutioner. Det betyder, at medialiseringen og medieindflydelsen medfører, at nyhedsmedierne ikke er underordnede i forhold til andre institutioner (Strömback & Esser, 2014). Det gennem netop dette forhold, at nyhedsmedierne har haft en større indflydelse og væsentlighed (Hjarvard, 2008).

MEDIALISERING

Dette speciale tager sit udgangspunkt i en medialiseringshypotese, da det antages, at en af grundene til, at folketingsmedlemmer stiller §20-spørgsmål er for at positionere sig selv og sit parti i forhold til regeringens politik. I dette tilfælde er medialiseringen ikke et strikt analytisk begreb, men nærmere en flertydig betegnelse for den øgede samfundsmæssige betydning af massemedier (Hjarvard, 2009). Derfor vil medialiseringen i dette afsnit beskrives og diskuteres i forhold til specialets kontekst for at opnå en større forståelse af, hvilke processer der kan få folketingsmedlemmer til at stille §20-spørgsmål med en forhåbning om, at netop deres §20-spørgsmål vil vægtes af nyhedsmedierne, og dermed blive bragt i de landsdækkende nyhedsmedier.

Medialiseringen ses derfor som et gryende paradigme i medieforskningen (Livingstone & Lunt, 2014). Det gøres det ud fra det argument, at der er sket en overgang fra en tidsperiode, hvor presset fra medierne var mindre til en tidsperiode, hvor medierne er allestedsnærværende, og indflydelsen derfor er uundgåelig (Hjarvard, 2009; Couldry, 2012).

SAMFUNDETS MEDIALISERING

Samfundet er blevet medialiseret, og det har konsekvenser for samfundet og kulturen (Hjarvard, 2009). Denne medialisering beskriver Stig Hjarvard (2009) som en dobbeltsidet proces, hvor medierne på den ene side har udviklet sig til en selvstændig organisation, som betyder, at andre samfundsinstitutioner må underordne eller tilpasse sig mediernes styringslogik. På den anden side er medierne ligeledes blevet en del af de andre samfundsinstitutioners arbejdsproces, hvorfor stadig flere aktiviteter udøves gennem medierne (Hjarvard, 2009).

På den måde kan medierne ikke længere adskilles fra samfundets øvrige institutioner. Derfor drejer det sig ikke om at prøve at se, om det er muligt at skille samfundsinstitutionerne fra medierne. Det drejer sig derimod om at forstå, hvordan og hvorfor samfundets institutioner selv har ændret karakter, struktur og funktion for at kunne følge mediernes allestedsnærværende karakter (Hjarvard, 2009). Opfattelsen af medierne som allestedsnærværende betyder, at medierne er en integreret del af andre institutioners virke samtidig med, at medierne har opnået en selvstændighed, så andre institutioner må tilpasse sig mediernes logik. På den måde er medierne inde i, uden for og mellem alle af samfundets institutioner, hvorfor medierne koordinerer de forskellige institutioners interaktion (Hjarvard, 2009). Dette strukturelle forhold fordrer en række præmisser for, hvordan mediebudskaber i konkrete situationer anvendes og opfattes af modtager og afsender – og derigennem påvirker interaktionen mellem individer og institutioner (Hjarvard, 2009).

MEDIALISERINGENS BEGREBSHISTORIE

Medialisering er et centralt begreb, når mediernes betydning for kultur og samfund skal forstås (Hjarvard, 2009). Begrebet har været anvendt til at belyse mediernes indflydelse på fænomener, men begrebet og dets betydning er ikke blevet endeligt defineret (Hjarvard, 2009).

Medialisering blev først anvendt til at udforske mediernes påvirkning af den politiske kommunikation og indflydelsen på det politiske system. Medialiseringsprocessen ses udfolde sig, når et politisk system i høj grad påvirkes af og er tilpasset til de krav, som massemedierne stiller i sin påvirkning af den politiske verden (Hjarvard, 2009; Strömback & Esser, 2014). Tilpasningen består blandt andet af, at politikere i deres kommunikation lægger op til en personificering og polarisering af politiske spørgsmål for på den måde at blive bragt i medierne.

Mediernes stigende uafhængighed af de politiske partier ligeledes et udtryk for en medialiseringsproces, da medierne har tilegnet sig selvstændighed i valget af medieindholdet. Det betyder, at samfundet har bevæget sig fra en informationsfattighed til en informationsoverflod. Dette gør opmærksomhed til en central ressource, som alle konkurrerer om (Hjarvard, 2009; Strömback & Esser, 2014).

Andre strømninger viser, hvordan mediernes logik former det sociale lager af viden, der skabes og cirkulerer i samfundet. Her synes medielogikken overvejende at bestå i en formateringslogik, der styrer kategoriseringen, udvælgelsen og fremstillingen af sociale erfaringer i medierne. Der er i høj grad konsekvenser for formateringen af kommunikationen, hvorfor den institutionelle forandring fortøner sig (Hjarvard, 2009). Dog har medierne endnu ikke overtaget den politiske magt fra de politiske institutioner, som til stadighed har en væsentlig kontrol over politikken. Dog er de i stigende grad blevet mere afhængige af medierne og må tilpasse sig mediernes logik. Set i dette lys spiller medierne en væsentlig rolle for produktionen og cirkulationen af ny

viden (Hjarvard, 2009). Hvis ikke den viden cirkuleres gennem medierne, bliver samfundet og dets borgere ikke informeret om denne viden.

EN ØGET MEDIALISERING

Ud over de tidligere beskrevet og relativt konkrete anvendelser af medialiseringsbegrebet, er medialiseringen også blevet anvendt til en bredere modernitetsteori (Hjarvard, 2009). Her bliver mediernes udvikling sat i sammenhæng med det moderne samfunds fremkomst og udvikling, hvilket kaldes for en "*mediation of modern culture*" (Hjarvard, 2009, s. 8). Denne medialisering kan spores tilbage til det 15. århundredes opfindelse af bogtrykkerkunsten, hvilket muliggjorde en cirkulation af viden i samfundet, som ikke før var set (Hjarvard, 2009). Således er medialiseringen af samfundet langt fra en ny tendens, men den er med fremkomsten af blandt andet de landsdækkende nyhedsmedier og internetmedier accelereret yderligere. Det har gjort, at kommunikationen mellem menneskers fysiske ansigt-til-ansigt-kommunikation er blevet ændret drastisk. I massekommunikationen har afsenderen typisk kontrol over indholdet, men ikke på hvordan modtageren bruger selve mediet (Hjarvard, 2009). Medierne spiller derfor en essentiel rolle i den offentlige kommunikation, hvilket indebærer, at andre institutioner til bliver nødt til at indordne sig for at kunne blive en del af kommunikationen (Hjarvard, 1995).

§20-SPØRGSMÅL I ET MEDIALISERINGSPEPERSPEKTIV

Også politik er blevet medialiseret. Det er sket gennem en længerevarende proces, hvor mediernes rolle er blevet mere og mere væsentlig, og hvor deres indflydelse på politiske processer, institutioner, organisationer og aktører er steget (Strömbäck & Esser, 2014). Dette fremhæver ligeledes de fire essentielle dele af politikens medialisering: For det første er medialiseringen en længerevarende proces. Dernæst findes medialiseringen i den stigende væsentlighed og indflydelse, medierne har. For det tredje berører medialiseringen alle dele af politikken – inklusiv de politiske processer såvel som de politiske organisationer, institutioner og aktører. Sidst er meget af den medierelaterede indflydelse indirekte i stedet for direkte. Det er et resultat af, hvordan politiske aktører mere eller mindre tilpasser sig medierne gennem deres kommunikation (Strömbäck & Esser, 2014). Det er dog intet nyt fænomen. Nyhedsmedierne kan ansues som et felt, der er blevet skabt separat fra det politiske system, men som på mange måder er sammenflettet med det (Thompson, 2005). Dette ses i kraft af nyhedsmediernes normative funktion som den fjerde statsmagt, der kontrollerer hvorvidt det politiske system efterlever de funktioner, som kræves i et moderne demokrati (McNair, 2011). Derfor er nyhedsmedierne og politik på mange måder hinandens forudsætninger, hvorfor det ligeledes er en forudsætning, at de er integreret.

En væsentlig del af at forstå medialiseringen af politik består i, hvordan medieindflydelsen gør sit indtog i det politiske system. Her findes der mindst fire processer af sociale ændringer, der

udspringer fra mediedrevne transformationer: Udvidelse, udskiftning, sammenlægning og samtykke (Strömbäck & Esser, 2014). Medieindflydelsen på politik henviser i en medialiseringskontekst til alle aktiviteter og processer, som tilpasses, formes eller struktureres af medierne eller af de politiske aktørers kommunikationsbehov, der skal kanaliseres gennem nyhedsmedierne (Strömbäck and Esser 2014). Disse ændringer behøver ikke at være pålagt det politiske system, men det kan ligeså vel være aktørinitieret mod de landsdækkende nyhedsmedier, hvilket cementerer nyhedsmediernes indflydelse.

Hvor indflydelsesrige, nyhedsmedierne er, har signifikante konsekvenser for, hvordan politik er berørt af nyhedsmedierne. Desto mere indflydelse medierne har, desto mere underlægges den politiske logik medielogikken, hvilket betyder, at medialiseringsprocessen er fremskreden (Strömbäck & Esser, 2014). Det betyder yderligere, at det politiske system mister sin autonomi, hvorfor det politiske indhold kontinuerligt bliver formet af interaktioner med nyhedsmedierne (Mazzoleni & Schulz, 1999).

Det er dog ikke alle, der har det samme dystopiske syn på medialiseringen, hvor det politiske system er underlagt mediesystemet. Det bliver i stedet beskrevet som, at medierne integreres i institutionens virke. Denne integration kan både ses som harmonisk og konfliktfyldt (Lockwood, 1992). I specialets kontekst indebærer det, at offentligheden har mulighed for at få et indblik i de mange forskellige tematikker, der bliver behandlet gennem §20-spørgsmålets kontrolfunktion. Dog kan dette være på bekostning af en politikkens nuancering. I stedet kan det betyde en ensretning mod populistiske tematikker og en tilpasning af kommunikation, hvor teknikaliteter kan gå tabt, fordi §20-spørgsmålets indhold skal være let tilgængeligt. Den grundlæggende idé – hvis der fokuseres på en nyhedsmedielogik fremfor en mere generel medielogik – er, at koncepterne bag nyhedsmedielogik og politisk logik konstruerer henholdsvis nyhedsmedierne og politikken to forskellige institutionelle systemer. De tjener forskellige formål, og de har sit eget sæt af aktører, regler, procedurer og interesser. Disse institutionelle regler og procedurer kan være formelle eller uformelle, men sammen former de en bestemt hensigtsmæssighedslogik i hvert sit system (Strömbäck & Esser, 2014; Hjarvard, 2009). Hverken den politiske logik eller nyhedsmedielogikken er derfor cementeret, og de kan udvikle sig i overensstemmelse med institutionelle såvel som signifikante konceptuelle ændringer. Begge logikker har udviklet sig til at tjene som guidelines for passende opførsel, og de manøvrerer inde i hvert sit institutionaliserede system og ud fra hver systems formål, interesser, behov og institutionelle strukturer (Strömbäck & Esser, 2014). Derfor er medierne en central kilde til at kunne forstå det moderne samfund, hvorfor en hvis medialiseringsproces er nødvendig for offentlighedens forståelse af institutionen (Hjarvard, 2009; Lundby, 2009).

LOGIKKENS TRE DIMENSIONER

Både nyhedsmedielogikken og den politiske logik indeholder hver især yderligere tre dimensioner. Den politiske logik er udgjort af de politiske institutioner, det politiske indhold og de politiske beslutningsprocesser (Stömbeck & Esser, 2014). De politiske institutioner er det system af regler, som regulerer den politiske proces. Det politiske indhold består i at definere problemer, forme og implementere politisk indhold indenfor institutionens rammeværk. Sidst referer de politiske beslutningsprocesser til de processer, hvor der skabes opbakning til en aktørs kandidatur, parti eller politiske ideer – inklusiv den selvpromoverende side af politik (Strömbeck & Esser, 2014).

Nyhedsmedielogikkens tre dimensioner består af henholdsvis professionalisme, kommercialisme og medieteknologier. Professionalismen omhandler i hvilken grad journalistikken adskiller sig som institution fra andre institutioner ud fra de journalistiske praksisser og normer. Kommercialismen referer til det faktum, at de fleste nyhedsmedier er kommercielt drevet, hvilket bevirker at alle medieprocesserne såsom nyhedsproduktion, nyhedsudvælgelse og nyhedspræsentation er styret af kommercielle interesser. Medieteknologien indebærer, hvordan de forskellige kommunikationsplatforme former indholdet i produktionen samt finder og former nyheder til at passe til de teknologiske formater, som de forskellige nyhedsmedier har (Strömbeck & Esser, 2014).

Fra dette perspektiv er hverken den politiske logik eller medielogikken stålsat, og dermed ikke konsistente over tid eller internt i deres institutioner. I stedet har begge logikker en situationel og dynamisk karakter, hvor der ofte kan findes stridigheder blandt de bestanddele, institutionen er udgjort af (Strömbeck & Esser, 2014). Dette kan eksempelvis komme til udtryk blandt det politiske indhold og de politiske beslutningsprocesser i den politiske logik. Hvordan sådanne stridigheder udmønter sig kan have stor indflydelse på både medielogikken og den politiske logik i bestemte processer, men det kan også ændres over tid eller variere mellem politiske aktører eller mellem forskellige nyhedsmedier.

Et udtryk for, hvordan de forskellige systemer ændrer sig i forhold det modsatte systems logikker, kan eksempelvis komme til udtryk i, at politikerne udvælger problemstillinger ud fra eksempelvis nyhedskriterierne, udgivelsesfrekvenser og lignende. Derfor integrerer de politiske aktører en medielogik i deres politiske arbejde. Herefter bestemmer nyhedsmedierne, hvad der skal på dagsordenen i form af information og opinion, og dermed kontrollerer de hvilke problemstillinger, der skal diskuteres og på fra præmisser, nyhedsmedierne sætter (Mazzoleni & Schulz, 1999).

Dette ændrer ikke på stridighederne mellem medielogikken og den politiske logik. Somme tider er både nyhedsmedierne og de politiske aktører tvunget til at beslutte sig for, i hvilket omfang de skal lade sig styre af den anden institutions logik. Det betyder, at desto mere de politiske aktører lader medielogikken bestemme deres adfærd, desto mere medialiseret er de (Strömbeck & Esser, 2014).

KRITIK AF MEDIALISERINGSBEGREBET

Men er §20-spørgsmålene overhovedet blevet underlagt en medialiseringproces? Medialiseringens manglende afgrænsning har ført til en kritik af medialisering, om at det kan være hvad-som-helst (Livingstone, 2009). Og hvis medialisering i sandhed er hvad-som-helst, udhules begrebet ligeledes, for så er der ikke nogen definition på, hvad medialiseringen reelt indebærer. Derfor kunne det ligeså være en del af en historisk proces, som det kunne være et udtryk for en medialiseringproces eller samfundsmæssige rationaliseringstendenser (Eskjær, 2013). Dog overser denne kritik, at medialiseringsbegrebet bestræbelse er at undersøge, hvordan medierne påvirker andre systemers operationsformer, hvorfor begrebet er mediecentreret, men ikke mediecentrisk (Livingstone & Lunt, 2014).

AGENDA-SETTING

De landsdækkende nyhedsmedier vægter forskellige nyheder forskelligt. Dette har indflydelse på, hvad der tales om blandt offentligheden, og hvilke problemstillinger der bliver vurderet til at være væsentlige frem for andre. Derfor er agenda-setting-teori blevet inddraget i dette speciale, for at danne et teoretisk grundlag der belyser, hvordan nyhedsmedierne bidrager til at diktere, hvilke §20-spørgsmål, der er vigtigere end andre. Afsnittet tager udgangspunkt i Dearing og Rogers' (1996) agenda-setting teori. Dette holdes op mod McCombs og Shaws (1972) agenda-setting teori, som Dearing og Rogers har tilføjet til.

PROBLEMSTILLINGERNES INTERNE KONKURRENCE

Agenda-setting beskæftiger sig med, hvordan forskellige dagsordener konkurrerer og vægtes i medierne, mens teorien ligeledes afdækker, hvem der er i stand til at påvirke andre (Dearing & Rogers, 1996). Teorien, som første gang blev introduceret af McCombs og Shaw i 1972, undersøger mediernes dagsordensættende funktion, og dermed hvordan medierne sætter dagsordenen for befolkningen (McCombs & Shaw, 1972). Medierne præsenterer en problemstilling og ud fra dets positionering også, hvor væsentlig den givne problemstilling er. Det betyder, at medierne er medbestemmende over, hvordan politiske problemstillinger bliver vægtet, kommer på dagsordenen, og hvad der tales om. Dette er væsentligt, da politikernes kommunikation med sine vælgere er rykket væk fra de lokale forsamlingshuse, og i stedet bliver distribueret gennem medierne (Esbensen, 2007). Det betyder ikke, at medierne dikterer offentlighedens mening om problemstillinger. Medierne er derimod i stand til at styre, hvilke problemstillinger der diskuteres:

“[The press] may not be successful much of the time in telling people what to think, but it is stunningly successful in telling its readers what to think about”
(McCombs & Shaw, 1972, s. 177).

Agenda-setting præsenterer således en forklaring på, hvorfor bestemte problemstillinger kommer på dagsordenen, hvordan dette skaber en offentlig mening, og hvorfor dette fører til politiske initiativer (Dearing & Rogers, 1996). En dagsorden er, ifølge Dearing og Rogers (1996), et sæt af problemstillinger, der bliver kommunikeret i en hierarkisk væsentlighed på det givne tidspunkt. Det er en samlebetegnelse for problemstillinger, som er mediebehandlere og rangordnede. Problemstillingerne kan være forskelligartede, men de tager som regel udgangspunkt

i et socialt problem, der indeholder en konflikt. Dette kan eksempelvis være, hvorvidt PSO-afgiften skal afskaffes eller omhandle selvstændiges rettighed til barsel.

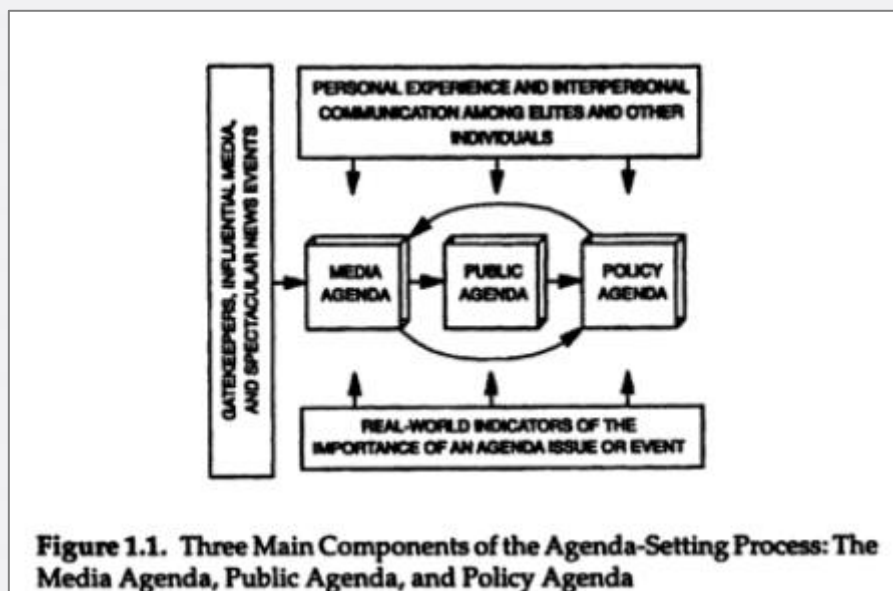
I disse to tilfælde er problemstillingerne mangesidede – men det er de ikke altid. Valence problemstillinger præsenterer kun én legitim holdning, hvilket oftest kommer til udtryk i nyheder omhandlende kriminalitet. Hvordan disse forskellige typer af problemstillinger kæmper om tid og plads kan, ifølge Dearing og Rogers (1996), beskrives som et nulsumsspil, hvor problemstillingens placering, omfang og lignende i de forskellige medier tydeliggør den politiske proces, der kan kortlægges gennem agenda-setting (Dearing & Rogers, 1996).

Derfor er det også relevant at inddrage issue proponents, hvilket består af grupper eller individer. Disse personer bidrager til at påvirke, i hvor høj grad en problemstilling får mediedækning ved at omtale problemstillingens væsentlighed. Det bidrager til at bestemme problemstillingens position på bekostning af andre problemstillinger. En issue proponent kan eksempelvis være Martin Lidegaard, der stiller et §20-spørgsmål omhandlende regeringens planer om afskaffelsen af PSO-afgiften. På baggrund af den investering, der findes i den afsatte tid, formuleringen af §20-spørgsmålet og så fremdeles, bliver Martin Lidegaard nu en issue proponent i denne problemstilling. Det kunne være hvilken som helst folketingspolitiker, der blev eksemplificeret her, da det at gøre opmærksom på en problemstilling – hvad enten det er fagpersoner, politikere eller borgere – præsenterer en magt, som nogle individer har til at influere medieprocessen (Dearing & Rogers, 1996). Alt efter hvilken eksempelvis politiker eller problemstilling bliver modtaget, kan det skabe mediehistorier, lovændringer og lignende. Agenda-setting beskriver således ikke, hvad offentligheden tænker om en given problemstilling, men om offentligheden tænker på en given problemstilling.

Nyhedens videre liv er således afhængig af konkurrencen fra andre problemstillinger, og graden af problemstillingens væsentlighed kaldes for salience. Det har blandt andet en betydning for en problemstillings salience, hvorvidt nyhedens issue proponents kan blive ved med at bringe ny information om den givne problemstilling, således at problemstilling vedholder sin nyhedsværdi. *"Agenda-setting can directly affect policy,"* udleder Dearing og Rogers af dette (Dearing & Rogers, 1996, s. 4). Det sker ved det, der kaldes medieadvokeren. Betydningen bag denne definition er, at medierne på strategisk vis er medskabende til at fremhæve bestemte offentlige politiske initiativer. Det betyder, at problemstillinger, der før var individuelle nu gøres til offentlige problemstillinger, der behøver politisk bevågenhed som eksempelvis, at regeringen vil fjerne barselsordningen for selvstændige. Disse forhenværende individuelle problemstillinger bliver efterfølgende mødt af befolkningen. De danner deres mening ud fra, hvad de førhen har læst, set og oplevet, hvilket skaber en mere individuel opfattelse af den nu offentlige problemstilling (Dearing & Rogers, 1996). En medieadvokeren ligger dog før i processen, end hvad der er fokus på i dette speciale, da denne medieadvokeren opstår forud for, at en given folketingspolitiker stiller sit §20-spørgsmål. Dog kan denne proces også være cirkulær, hvorfor at et §20-spørgsmål bliver til en nyhed af salience, hvorfor det skaber en medieadvokeren, hvorpå der bliver stillet et nyt §20-spørgsmål.

EN PROCES UDGIJORT AF TRE TRIN

Som det ses i nedenstående tabel, er agenda-setting udgjort af tre processer; medieagendaen, den offentlige agenda og den politiske agenda. McCombs og Shaw (1972) opererer kun med to agendaer; medieagenda og den offentlige agenda. Dearing og Rogers har således efterfølgende tilføjet den politiske agenda (Dearing & Rogers, 1996). De tre processer udgør hver en undersøgelsestradition inden for agenda-setting, der undersøger førnævnte processer og deres interne forhold til hinanden (Dearing & Rogers, 1996). I dette speciale fokuseres der på, hvordan den politiske agenda påvirker medieagendaen ved at politikere agerer issue proponents for udvalgte problemstillinger, giver problemstillingerne salience, hvorfor problemstillingerne bliver del af en medieadvokeren.



Figur 1: De tre processer inden for agenda-setting (Dearing & Rogers, 1996, s. 5).

Processen bag agenda-setting starter ved medieagendaen. Her omfattes mediernes vægtning af de problemstillinger, der prioriteres frem for andre problemstillinger. Den offentlige agenda betegner de problemstillinger, som offentligheden er interesseret i, og som er influeret af medieagendaen. Den politiske dagsorden betyder det politiske systems vægtning af problemstillinger, der er influeret af fire processer: medieagendaen, den offentlige agenda, personlige oplevelser og interpersonel kommunikation samt vægtninger fra den virkelige verden, der understreger en problemstillings væsentlighed (Dearing & Rogers, 1996). De forskellige agendaer er altså både afhængige af hinanden, men de påvirker også hinanden indbyrdes. Således kan det være vanskeligt at bestemme, hvor en problemstilling reelt stammer fra. Dog må det erkendes, at de landsdækkende nyhedsmedier som institution er styrende i forhold til at kunne sætte og fastholde en given agenda.

FRAMINNG

Dette afsnit vil gennemgå, diskutere og beskrive framing-begrebet, og hvordan dette vil blive operationaliseret i analysen. Yderligere vil afsnittet beskrive framing-begrebet i forhold til, hvordan framing kan ligge i forlængelse af agenda-setting samt en gennemgang af, hvilke framing-teoretiske værktøjer, der er udvalgt og som anvendes i specialets analyse. Inddragelsen af framing-begrebet bliver ligeledes benyttet som et værktøj til at kunne besvare, hvorledes nyhedsmedierne præsenterer indholdet af §20-spørgsmålene.

ET FORSKELLIGARTET FRAMING-PERSPEKTIV

Under framing-begrebet findes der ikke en samlet definition, som indrammer en specifik teoretisk eller metodisk tilgang (Entman, 1993; de Vreese, 2005). Den manglende fælles definition kan derfor føre til, at forskningsfeltet har en svagere status (Entman, 1993). Dog kan den løse definition af framing-begrebet også anses for at være et styrkepunkt, da det giver framing-analysen mulighed for at operere inden for flere forskellige forskningsfelter (D'Angelo, 2002).

Dog er fællespunktet for framing-begrebet, at det omhandler, hvordan en problemstilling belyses, og at der forud for dette foretages udvælgelser og fremhævelser af specifikke elementer. I dette speciale undersøges de landsdækkende nyhedsmedier, hvorfor framingen er professionaliseret, da nyhedshistorierne har undergået en redaktionel proces og redigering for at udvælge og belyse problemstillinger. Det betyder, at nyhedsmedierne framer specifikke problemstillinger for at påvirke den offentlige meningsdannelse i en given retning gennem nyhedsmediernes formidling for offentligheden (de Vreese, 2005; Entman & Rojecki, 1993). Derfor vil framing i indeværende speciale blive anvendt til at undersøge, hvad der kendetegner de landsdækkende nyhedsmediers dækning af de §20-spørgsmål, som ikke lineært indgår i nyhedsformidlingen ud fra det framing-perspektiv, som beskrives i følgende afsnit.

NEXT LEVEL AGENDA-SETTING

Den løse definition af framing-begrebet skaber forskellige anvendelsesmuligheder. Der findes både teoretikere, der mener, at framing er sin egen særskilte teori, mens andre mener, at framing-begrebet ligger i forlængelse af agenda-setting, som er blevet beskrevet i forrige afsnit (McCombs, 2004; Scheufele & Tewksbury, 2007). Det gør det, da agenda-setting beskæftiger sig med, hvordan problemstillinger bliver vægtet på den offentlige dagsorden, hvor framing-teorien beskæftiger sig med, hvordan problemstillingerne bliver fremhævet (Hjarvard, 2015).

Dette er der dog uenighed omkring, da Scheufele og Tewksbury (2007) mener, at framing skal ses i forlængelse af agenda-setting, men ikke som en sammenhængende del af den (Scheufele

& Tewksbury, 2007). Agenda-setting beskæftiger sig med sammenhængene mellem mediefokusset på en given problemstilling, og hvorvidt offentligheden opnår kendskab til problemstillingen. Hos framing-teorien er fokusset et andet; fokusset er på, hvordan problemstillingen bliver fremstillet, og hvordan netop fremstillingen har indflydelse på modtagerens opfattelse af problemstillingen. Forskellen mellem agenda-setting og framing består derfor i, at hvor framing-teori belyser, hvordan en modtager forstår en problemstilling, belyser agenda-setting-teori hvorvidt modtageren overhovedet tænker på problemstillingen eller ej (Scheufele & Tewksbury, 2007). Dermed består forskelligheden i de to perspektiver på framing-begrebet i, hvorvidt de to begreber anses for at være integrerede eller i forlængelse af hinanden (McCombs, 2004; Scheufele & Tewksbury, 2007).

FRAMING I ET SOCIOLOGISK PERSPEKTIV

Hvis framing-begrebet anskues i et sociologisk perspektiv, løsrives framing og agenda-setting igen fra hinanden (Van Gorp, 2007). I dette perspektiv refererer frames til måden nyhedsmedier bevidst vinkler en problemstilling, og den journalistiske produktion af nyheder til en fortolkende offentlighed. Her fremhæves det, at frames har sit udspring i kulturen, og derfor anses framing for at være en struktur i makrosociologien, hvorfor framing-begrebet indeholder væsentlig flere faktorer end agenda-setting (Van Gorp, 2007). Ud fra dette perspektiv er framing og agenda-setting ikke en del af samme teori, da det videnskabsteoretiske udgangspunkt for de to teorier ikke stemmer overens.

EN UDVALGT VIRKELIGHED

Robert Entman (1993) advokerer for, at framing er en udvælgelse og fremhævelse af specifikke elementer fra virkeligheden, der ansporer en bestemt definition af problemstillingen, som skaber framings grundlag (Entman, 1993; 2015). Fremhævelsen af visse elementer af problemstillingen styrer, hvad modtageren enten læser/ikke læser, hører/ikke hører eller ser/ikke ser. Fremhævelsen af specifikke elementer beror på en fravælgelse af andre elementer, som derfor ikke når modtageren. Dette bidrager til at skabe en perciperet virkelighed for modtageren (Entman, 1993). Framing-begrebet kan således bidrage til at belyse elementer af en given diskurs. Det er således både et værktøj for journalister i frembringelsen af en nyhed, og framingen har ligeledes en effekt på modtagerne (Zhongdang & Kosicki, 1993).

Entman beskriver fire funktioner, der kan opbygge en frame (Entman, 1993). Disse fire funktioner er hovedsageligt ikke til stede samtidig, og de har ligeledes hver deres måde at skabe en perciperet virkelighed på. De fire framing-funktioner består af:

1. Problemdefinition. Problemdefinitionen beskriver konsekvensen af de forskellige aktørers handlinger.

2. Årsagssammenhæng. Årsagssammenhæng identificerer årsagen til problemstillingens opståen.
3. Moralsk stillingtagen. Den moralske stillingtagen bedømmer aktørerne deres handlinger.
4. Mulige løsningsforslag. Det mulige løsningsforslag fremlægger og retfærdiggør forskellige løsninger på problemstillingen.

De fire funktioner vil videreføres til analysen, hvor der udvælges specifikke §20-spørgsmål, der er blevet til nyhedshistorier, der er bragt flere gange – eksempelvis §20-spørgsmålet om PSO-problematikken.

FRAMES FINDES I ALLE KOMMUNIKATIONSPROCESSER

Frames findes ikke kun i nyhedshistorierne, men de eksisterer derimod i alle delene af en kommunikationsproces (Entman, 1993). Igen inddeles kommunikationsprocessen i fire punkter:

1. Afsenderen. Afsenderen foretager både bevidste og ubevidste valg i udvælgelsen og fremhævelsen af de forskellige elementer fra virkelighed, hvilket skaber en specifik fortolkningsramme. Det er således også her, at nyhedsdiskursprocessen initieres (Zhongdang & Kosicki, 1993).
2. Teksten. Teksten indeholder forskellige frames i form af de til- eller fravalgte kilder, billedsproget, nøgleordene og de sproglige vendinger.
3. Modtageren. Modtageren besidder selv sine egne kognitive frames, som kan være i modsætning til de frames, som teksten indeholder.
4. Kulturen. Kulturen er det samlede lager af allerede eksisterende frames, der findes i en større socialgruppe.

Kommunikationsprocessen, der indeholder disse fire delelementer, er somme tider cirkulær, hvorfor journalister ofte selv er forbrugere af nyhedsmedierne, hvorfor de selv bliver forbrugere af mening (Gamson & Modigliani, 1989). De er således ikke selvskabende i konstruktionen af ufiltrerede begivenheder, da de både observerer og reagerer på mediebeskrivelser, som allerede delvist er rammesat og præsenteret i en mediekontekst, der er tilgængelig for læsere, lyttere og seere (Gamson & Modigliani, 1989). Det er her, at især kulturelementet kan belyse meningsdannelsen og de eksisterende frames, der finder sted i en social gruppering, men framing-begrebet kan ikke belyse den bredere meningsdannelse, og hvordan denne foregår (Hjarvard, 2015). Derfor er det en fordel at kombinere framing og agenda-setting; og her præsenterer Entman (1993) en væsentligt teoretisk afsæt for at kunne anvende framing-begrebet inden for medie- og kommunikationsforskningen (Hjarvard, 2015). Her bliver framing-begrebet belyst i et henholdsvis bredt kommunikationsperspektiv og samtidig formår Entman at formulere og definere framing-begrebet præcist (Hjarvard, 2015; Entman, 1993).

I indeværende speciale vil der i analysen inddrages eksempler på, hvordan udvælgelsen og fremhævnningen af specifikke frames anvendes. Det sker ved at inddrage to cases, som undersøger hvilke frames, der bringes, hvor disse nyhedshistorier vil gennemgås kvalitativt. Her vil de frames, der fremgår af det delelement, som Entman har defineret 'teksten', blive fremhævet (Entman, 1993). Det gør det, da framingen af nyhedens tekst er en væsentlig del af at kunne besvare den del af problemformuleringen, der omhandler, hvordan §20-spørgsmål fremstilles i de landsdækkende nyhedsmedier i Folketingsåret 2015-16.

FORTOLKNINGSPAKKER

For at udbygge og understøtte Entmans tilgang og definition af frames, vil Gamson og Modigliani inddrages (Gamson & Modigliani, 1989). De introducerer fortolkningspakker, der er et begreb, som består af fem såkaldte framing devices. De fem devices består af metaforer, eksempler, catch phrases, beskrivelse og visuelle virkemidler (Gamson & Modigliani, 1989; Zhongdang & Kosicki, 1993). Tilsammen udgør de en samlet fortolkningspakke, som i sin i kerne indeholder en frame.

En fortolkningspakke taler ikke nødvendigvis for eller imod en specifik holdning, men der er derimod plads til en vis grad af forskelligartede og til tider modstridende holdninger (Entman & Rojecki, 1993). De har virkning som en kultur omkring en given problemstilling, hvor fortolkningspakkerne kan opleve ebbe og flod i debatten, alt efter udviklingen af den politiske problemstilling, som behandles (Gamson & Modigliani, 1989). Dette speciale vil dog ikke beskæftige sig med styrkeforholdet mellem forskellige fortolkningspakker, da specialet for det første ikke beskæftiger sig med de samme problemstillinger eller politiske aktører, og for det andet findes der ikke tilstrækkelig forskning, der karakteriserer hvad der gør frames stærke eller svage (Slothuus, 2016). Dog anerkendes det, at modstridende fortolkningspakker eksisterer om samme problemstilling på samme tid, hvor disse fortolkningspakker konkurrerer mod hinanden (Gamson & Modigliani, 1989).

EN UDVANDET TEORI?

Framing-begrebets løse definition har mødt kritik for at udvande begrebet. Kritikken sker på baggrund af den brede, sociologiske tilgang og Entmans definition af framing (Hjarvard, 2015; Scheufele & Iyengar, 2014). Selv advokerer de for en psykologisk ækvivalensframing, som modstrider den sociologiske framing, der fokuserer på framing. Ækvivalens-framing består i, at frame det samme indhold på forskellige måder (Scheufele & Iyengar, 2014). Dette lader sig dog kun gøre i mere eksperimenterende undersøgelser, som ikke vil kunne gøre sig gældende i den virkelige verden (Hjarvard 2015). Det gør den, da ækvivalens-framingen er for snæver og mangler det dynamiske og sociologiske perspektiv, hvor framing ikke blot er en ramme, men derimod en integreret del af både tilblivelsesprocessen og den endelige tekst (Hjarvard, 2015).

BRUGEN AF FRAMING I SPECIALET

Årsagen til at inddrage framing-begrebet i specialet er for at kunne undersøge, hvad der karakteriserer nyhedsmediernes dækning af §20-spørgsmålene. Denne teori anvendes således til at undersøge de forskellige frames, der optræder i de forskellige inddragne cases, der har varierende problemstillinger og indhold. Dette sker gennem den sociologiske framing-tilgang, som er defineret ved henholdsvis Entman (1993), Gamson og Modigliani (1989).

METODISK TILGANG

Denne del af specialet vil beskrive valget af og overvejelserne bag den metodiske tilgang til dataindsamlingen. Her er valgt en kvantitativ indholdsanalyse som den hovedsagelige metode, som er suppleret af en indikator-metode, der har til formål at udvide den relation, der er mellem §20-spørgsmålene og nyhederne. Som det vil uddybes i kommende afsnit, findes der ikke et lineært forhold mellem §20-spørgsmålene og nyhederne. Nyhederne nævner simpelthen ikke sin oprindelse i §20-spørgsmålet. Derfor har det været nødvendigt at skabe en indikatormetodisk tilgang, der kan skabe relationen på baggrund af §20-spørgsmålets indhold – og ikke blot det faktum, at det er et §20-spørgsmål. Denne relation er skabt på baggrund af følgende spørgsmål: Hvorfor skulle de landsdækkende nyhedsmedier bringe nyheder omhandlende de samme problemstillinger, inddrage samme politikere i det samme tidsrum som §20-spørgsmålet, hvis det ikke skulle være, fordi nyheden har en relation til det §20-spørgsmål, der er blevet stillet og besvaret?

Dernæst følger en beskrivelse af den kvantitative indholdsanalyse, og hvordan den er blevet operationaliseret for at kunne omfavne dataindsamlingen i specialets kontekst. Dette har ført til to kodningsmanualer; én til §20-spørgsmålene og én til nyhederne. Disse kan findes i Bilag 1. Disse kodningsmanualer er ligeledes dem, der har skabt grundlaget for de kodningsskemaer, der er blevet til. Disse kan findes i Bilag 2.

Slutteligt findes der et afsnit, der er helliget den videnskabsteoretiske tilgang i specialet. Her kombineres forskellige videnskabsteoretiske tilgange, da den kvantitative indholdsanalyse har et positivistisk videnskabsteoretisk perspektiv. Dog er de fortolkninger, der er foretaget på baggrund af netop disse positivistiske og statistisk signifikante observationer, sket på baggrund af en hermeneutisk videnskabsteoretisk tilgang. Der er dog ikke tale om en metodetrianglering, men en metodekombination (Eskjær & Helles, 2015). Hvad det betyder for de erkendelsesteoretiske overvejelser vil blive beskrevet og diskuteret i afsnittet.

VEJEN TIL NYHEDERNE OM §20-SPØRGSMÅLENE

Dette metodeafsnit vil klarlægge de teoretiske overvejelser bag at kunne definere relationen mellem §20-spørgsmålene og de nyheder, som der bliver bragt på baggrund af disse. Formålet bag dette afsnit er således at beskrive hvilke teoretiske idéer, der danner belæg for den metodiske tilgang til lige netop denne del af dataindsamlingen, hvilket er en essentiel del af dette speciale og den undersøgelse, der er foretaget. Disse metodeovervejelser er således inspireret af kvalitative metoder (Miles & Huberman, 1994; Boolsen, 2010), for at behandle og 'klargøre' den indsamlede empiri med henblik på at kunne lave en kvantitativ indholdsanalyse (Eskjær & Helles, 2015; Krippendorff, 2004; Bryman, 2012), der undersøger forholdene mellem §20-spørgsmål og nyhederne i landsdækkende nyhedsmedier.

IKKE ET LINEÆRT FORHOLD

Under forberedelserne af, hvordan jeg skulle finde frem til nyhederne, der omhandler §20-spørgsmålene, fandt jeg flere bump på vejen. Ved en søgning på "paragraf 20" i perioden 6. oktober 2015 – 4. oktober 2016 i de landsdækkende nyhedsmedier, fik jeg 60 nyheder. Disse omhandlede som oftest, at ministre ikke overholdte Folketingets Forretningsordens krav om en svartid på højst seks hverdage, §20-spørgsmåls økonomiske omkostninger for staten og lignende. Nyhederne omhandler således generelle forhold, der vedrører §20-spørgsmålene, og ikke indholdet af det, som politikere spørger og svarer på gennem §20-spørgsmålene. Derfor besluttede jeg mig for at arbejde ud fra en hypotese om, at §20-spørgsmåls indhold ikke indgår direkte i de landsdækkende nyhedsmediers dækning af dansk politik.

Derfor måtte jeg undersøge, hvordan §20-spørgsmålenes nyhedsudstrækning og -fremstilling sker på en måde, hvor §20-spørgsmålet i sig selv ikke er nævnt, men hvor indholdet, temaet og politikerne indgår i nyhederne – også selvom det ikke nævnes, at baggrunden for, at nyheden blev bragt, var på grund af at et folketingsmedlem stillede en minister et §20-spørgsmål.

Jeg valgte derfor at kode hvert af de indsamlede §20-spørgsmål ud fra en konceptuel kodning, der skulle fange essensen i spørgsmålet og det dertilhørende svar (Miles & Huberman, 1994). Denne essens eller den konceptuelle kodning består i denne undersøgelse af tre keywords eller indikatorer, der skal være medhjælpelig til at undersøge transformationen fra §20-spørgsmål til nyhed. Grunden til at indkode §20-spørgsmålet til tre ord var at opridsede betydningen ud fra devisen om, at *"If you don't know what matters more, everything matters"* (Miles & Huberman, 1994, s. 55). Det betyder, at for ikke at have et for omfattende og usammenhængende empiri, der ikke fortæller noget, må empirien undersøges ud fra konceptuelle rammer og problemformuleringer (Miles & Huberman, 1994).

Denne måde at behandle §20-spørgsmålene er derfor en relativt selektiv proces, der er biased af den person, der undersøger problemstillingen. Derfor vil jeg også argumentere for, at analysen allerede er begyndt i undersøgelsen af relationen mellem §20-spørgsmålene og nyhederne, altså at finde en mening mellem forskellige dele af empirien. Den indsamlede, der er udgjort af §20-spørgsmålene, og den potentielle i form af de nyheder, som møder undersøgelsens kriterier (Miles & Huberman, 1994). Denne analysedel er dog nødvendig for, at undersøgelsen overhovedet kan finde sted, da det, at nyheden beror på et §20-spørgsmål, ikke (altid) direkte nævnes i nyheden. Idealet er her, at der er overensstemmelse mellem det teoretiske begreb, de empiriske egenskaber og operationaliseringen af disse.

Kodningen som foretages, tildeler de enkelte enheder mening i form af indikatorer. Disse indikatorer er direkte knyttet til begreber, ord og sætninger i §20-spørgsmålene, og knytter dem til en særlig begrebsramme (Miles & Huberman, 1994). Kodningen er ligeledes en åben kodning (Boolsen, 2010). Det betyder, at hvert enkelt §20-spørgsmål gennemlæses for at undersøge, hvad det handler om med det formål at identificere de indikatorer, der beskriver §20-spørgsmålet og -svarets tema eller ramme (Boolsen, 2010). På den måde bliver de forskellige observationer begrebsliggjort på en måde, der muliggør en undersøgelse af §20-spørgsmålenes medialisering, hvilket igen kunne holdes op mod specialets problemformulering samt de metodiske og teoretiske felter.

EN UNDERSØGELSE SKABT AF KVALIFICEREDE GÆT

Denne åbne kodning – at udlede indikatorer på baggrund af gennemlæsninger og begrebsliggørelse af §20-spørgsmål – kan anskues som abduktioner. Abduktionens videnskabelige fremgangsmåde fordrer at opnå en større forståelse af enkeltdelene, og dermed bruge denne viden til igen at opnå en større forståelse (Birkler, 2005). I dette tilfælde vil det være at klarlægge §20-spørgsmålenes indikatorer, for dernæst at finde en relation til de potentielle nyheder. Disse nyheder vil undersøges ved hjælp af en kvantitativ indholdsanalyse for at undersøge, hvordan og i hvilken udstrækning §20-spørgsmålene fremstilles.

Forståelsen af hvert enkelt §20-spørgsmål kommer til udtryk i form af den analyse, der sker i behandlingen af den indsamlede data, hvilket jeg argumenterede for i ovenstående afsnit. Derfor bliver hvert §20-spørgsmål omdannet til en hypotese i kodningen af dem. En hypotese, der er dannet på et kvalificeret gæt om, at de tre indikatorer til sammen danner essensen af §20-spørgsmålet, og at det yderligere er indikatorer, som også vil optræde i en potentiel nyhed sammen med de andre mere manifesterede indholdselementer, der består af tidsrum og politikere.

Det betyder, at specialets præmis befinder sig på et fundament af kvalificerede gæt. Det gør det, da det i dette tilfælde kun er muligt at antage, at noget forholder sig, som det gør (Birkler, 2005). Dog muliggør det at undersøge en relation, der umiddelbart ikke er blotlagt eller som direkte fremgår af den potentielle nyhed. Det er først ved transformationen af §20-spørgsmålet

fra enhed til hypotese, at en undersøgelse af relationen mellem §20-spørgsmålene og nyhederne er mulig. Det er gæt, men det er kvalificerede gæt, der understøttes af teoretiske og metodiske forklaringer i projektets analyse for at understøtte disse hypoteser for på denne måde at understøtte og øge validiteten af undersøgelsen.

BIAS VED METODEN

Der er forskellige bias ved at vælge netop denne indikatormetode til at undersøge §20-spørgsmålets relation til nyhedsmedierne. Som skrevet ovenfor bliver ethvert §20-spørgsmål i dens behandling til en hypotese, som kan vise sig at være forkert. Denne dataregistrering afhænger af mine kvalifikationer som koder, ud fra de faglige og intellektuelle forudsætninger, som min undervisning og jeg selv har tilegnet mig (Eskjær & Helles, 2015).

Der findes yderligere en bias i den interkoderreliabilitet, der kan opstå, når jeg både optræder som tilrettelægger, koder og behandler af datasættene efterfølgende (Eskjær & Helles, 2015). Forudsætningen for at lave en undersøgelse som denne kræver, at der er en klar og entydig overensstemmelse af de klassifikationer, der er defineret gennem kodningsmanualen. Dette er en bias ved en enkelt koder, men derimod har den i stedet fordelen af at have koderkonsensus. Derfor er forholdet mellem de kategorier, der er defineret, og den kodning, der foretages, kendetegnet ved en høj intern validitet.

RELATIONEN MELLEM §20-SPØRGSMÅL OG NYHEDER

Denne relation mellem §20-spørgsmål og nyheder betragtes som et processuelt og gensidigt felt af information, der ændres over tid af en interpersonel informationsudveksling på tværs af platforme, som tilpasser sig omgivelserne (Arbnor & Bjerke, 2009). Tematikkerne vandrer ikke lineært fra §20-spørgsmålene til medierne, men er dog muligt at kortlægge og kategorisere dem på baggrund af opstillede variabler, der skaber en relation mellem §20-spørgsmålet og nyheden, der er bragt på baggrund af den.

Slutningen må således være, at der findes en relation mellem de behandlede §20-spørgsmål og de nyheder, som findes på baggrund af de opstillede indikatorer. For hvis denne præmis ikke godtages, rejser spørgsmålet sig: Hvorfor skulle de landsdækkende nyhedsmedier bringe nyheder omhandlende de samme tematikker, inddrage samme regeringsbærende- og oppositionspolitikere i det samme tidsrum som §20-spørgsmålet, hvis det ikke skulle være, fordi nyheden har en relation til det §20-spørgsmål, der er blevet stillet og besvaret?

DEN KVANTITATIVE INDHOLDSANALYSE

I følgende afsnit vil jeg reflektere over den kvantitative indholdsanalyse som metode, for blandt andet at give et kort i oprids i metodens historie og reflektere over den data, der indsamles, og indsamlingens fremgangsmåde. Her beskrives, hvordan dataindsamlingen blev designet fra pilotundersøgelsen og til de endelige kodningsskemaer og -manualer, der er brugt for at indsamle og kategorisere den indsamlede data for at skabe et detaljeret casestudie (Bryman, 2012). De endelige kodningsmanualer kan findes i bilag 1 mens kodningsskemaet kan findes i bilag 2.

ET KORT OPRIDS

Den kvantitative indholdsanalyse er en metode, der blev udviklet inden for den tidlige medieforskning med henblik på at analysere indholdet af massemedieret kommunikation (Krippendorff, 2004). Efterfølgende har metoden bredt sig fra sit oprindelige fokus til indholdsanalyser af stort set alle områder inden for populær- og finkultur. Mulighederne for brugen af metoden er således mangeartet, og det kan anses for at være et mere generelt værktøj til analyse af kommunikation. For at citere Ole R. Holsti, er en kvantitativ indholdsanalyse: *"A multipurpose research method developed specifically for investigating any problem in which the content of communication serves as the basis for inference"* (Holsti i Eskjær & Helles, 2015, s. 10).

Det særegne ved metoden er dens kvantificering af kommunikationsindholdet. På den måde oversættes budskaber, tematikker og indhold til koder med henblik på at foretage beregninger af eksempelvis frekvens, sandsynlighed og usikkerhed. En kvantitativ indholdsanalyse er anvendelig til at strukturere og kvantificere usammenhængende tekstmateriale, der ikke umiddelbart er forbundet med hinanden (Bryman, 2012). I dette speciale skal den kvantitative indholdsanalyse anvendes til at undersøge, hvor ofte §20-spørgsmål bliver bragt i landsdækkende nyhedsmedier, og hvordan §20-spørgsmålene fremstilles.

I indeværende speciale anvendes følgende specifikke definition af den kvantitative indholdsanalyse, som i følgende underafsnit vil uddybes og konkretiseres: *"En videnskabelig metode til kodning, kvantificering og systematisk analyse af såvel manifest som latent indhold i et tekst-korpus med henblik på at drage slutninger om budskaber, kontekst og kommunikationsprocesser ved hjælp af statistiske metoder"* (Eskjær & Helles, 2015).

Det er således ikke målet med den kvantitative indholdsanalyse blot at påvise tilstedeværelsen af særlige indholdselementer, men derimod at søge forklaringer på, hvorfor dette kommunikationsindhold optræder – eller ikke optræder. Dokumentationen af indholdselementerne anvendes til at drage slutninger angående budskabets kontekst. Målet er derfor at foretage gentagelige og gyldige slutninger fra kommunikationsindholdet i den kontekst, det er anvendt i. Midlet til at nå dette mål og til at underbygge de forskellige slutningers reliabilitet og validitet er gennem brugen af statistiske metoder.

Kvantificeringen af kommunikationsindholdet er det væsentlige ved den kvantitative indholdsanalyse. Det er muligheden for at kvantificere og kode kommunikationsindholdet, som garanterer den systematiske og repræsentative undersøgelse. Kvantificeringen og kodningen indebærer, at kommunikationsindholdet kan inddeles i allerede formulerede kategorier, hvor det efterfølgende er muligt at optælle og sammenligne (Bryman, 2012; Krippendorff, 2004).

DEN SYSTEMATISKE ANALYSE

Den systematiske analyse bygger på tilstedeværelsen af entydige principper for udvælgelse og analyse af kommunikationsindholdet. Disse er indbefattet af sandsynlighedsbaseret udvælgelse, som er grundlaget for at lave repræsentative undersøgelser. Dette skaber den fordel, da det er muligt at danne sig et repræsentativt overblik over store mængder kommunikationsindhold uden nødvendigvis at skulle gennemgå hele indholdet (Eskjær & Helles, 2015). Forudsætningen for dette er dog, at der foretages en systematisk anlagt pilotundersøgelse. Derudover forudsætter den systematiske analyse en ensartet registrering af data, på baggrund af en standardiseret kodningsmanual samt en klar definition af analyseenhederne (Eskjær & Helles; Krippendorff, 2004).

UNDERSØGELSESDSIGN

Dette speciale er bygget op omkring det metodedesign, der knytter sig til den kvantitative indholdsanalyse, hvilket betyder at der er en række afgrænsede trin og processer. Udarbejdelsen af undersøgelsesdesignet knytter sig til følgende sætning: *"Pointen er, at man ikke kan designe sig til gode ideer, men at man omvendt kan ødelægge gode ideer, hvis man ikke omsætter dem til et ordentligt undersøgelsesdesign"* (Eskjær & Helles, 2015).

For at efterleve dette, lavede jeg en pilotundersøgelse for at undersøge, om der var en sammenhæng mellem §20-spørgsmål og de nyheder, der blev bragt i landsdækkende nyhedsmedier. Dette blev gjort for systematisk at anlægge undersøgelsen; hvor stor en tidsperiode indsamlingen skal spænde over, hvilke nyhedsmedier der skal indgå og så videre. Pilotundersøgelsen har både til formål at undersøge, om det ville være muligt at finde en sammenhæng mellem §20-spørgsmålene og nyheder samt at afgrænse datamaterialet. Pilotundersøgelsen foretages, fordi dataindsamlingen er en essentiel del af processen i en empirisk undersøgelse (Bryman, 2008). Hvis de forkerte data er indsamlet eller dataindsamlingen er mangelfuld, vil en god analyse af dataene ikke kunne rette op på det. I værste fald vil dette medføre en undersøgelse, der mangler både validitet og reliabilitet (Eskjær & Helles, 2015).

Derfor tog jeg 10 tilfældige §20-spørgsmål fra folketingsåret 2015-16, hvorefter jeg kodede dem. Denne kodning bestod af, at jeg ved hvert af de indsamlede §20-spørgsmål kategoriserede navnet på spørgeren og ministeren, der blev spurgt. Herefter definerede jeg tre keywords,

der er væsentlige for §20-spørgsmålet og det dertilhørende svar. For at en funden nyhed skal efterleve de opstillede krav for en overensstemmelse mellem §20-spørgsmålet og nyheden, skal følgende krav være efterlevet:

Nyheden skal være bragt fra datoen, svaret blev offentliggjort og op til syv dage efter ministerens besvarelse af §20-spørgsmålet. Nyheden skal mindst opfylde ét af de nedenstående punkter, før det defineres som en sammenhæng:

- Folketingsmedlemmets eller ministerens navn samt et af de tre keywords.
- To eller flere af de formulerede keywords.

De kilder, jeg har valgt at indsamle fra er de landsdækkende dagblade samt landsdækkende tv- og radionyheder, som kan findes i nedenstående tabel:

INDSAMLINGSKILDER					
Radioindslag	DR P1: Radioavisen	DR P3: Nyhederne	DR P4: Radioavisen		
Tv-indslag	DR1: 21 Søndag	DR1: DR Update	DR1: TV-Avisen	DR2: 12.00	DR2: Deadline
	TV 2 News: Business	TV 2 News: 22 Finans	TV 2: Nyhederne		
Landsdækkende dagblade	Berlingske	BT	Børsen	Ekstra Bladet	Weekendavisen
	Information	Jyllands Posten	Kristeligt Dagblad	Politiken	

Tabel 1: Indsamlingskilder til den kvantitative indholdsanalyse

Tv- og radionyhederne er i tabellen skrevet som enkelte programmer. De sendes dog flere gange i døgnet. Eksempelvis er radioindslagene fra DR P1's Radioavis bestående af 12 forskellige udsendelser om dagen mellem klokken 06.00 og 18.00, der i dette interval bliver sendt en gang i timen. Det betyder, at hvis DR P1's Radioavis bringer en nyhed, hvor et §20-spørgsmål indgår, klokken 12 og 13 tæller dette som to separate nyhedsindslag.

For at finde frem til avisartiklerne, nyhedsudsendelserne og radioindslagene anvendte jeg Infomedias ekspertsøgning. Her indtastede jeg de definerede keywords, og navnene på de to politikere, som henholdsvis stillede og svarede på spørgsmålet. Hvis et af de tre keywords kunne findes i andre bøjninger, anvendte jeg trunkering. Det betyder, at en søgning på "politi*"

også medfører nyheder, hvor der indgår politi, politiet, politimester, politik, politiske, politikerlede og andre bøjninger af politi (Infomedia, 2017).

Efter at have søgt på de 10 indsamlede §20-spørgsmål, fandt jeg seks nyheder, der efterlevede de opstillede minimumskravene for en overensstemmelse mellem §20-spørgsmålene og nyheden. Konklusionen var således, at 60% af pilotundersøgelsen udmøntede sig i nyheder, hvori §20-spørgsmålets temaer blev behandlet, besluttede jeg mig for at gå videre med dataindsamlingen på den formulerede måde.

EN SANDSYNLIGHEDSBASERET UDVÆLGELSE

I dette speciale anvendes en stikprøve på 10% af alle de §20-spørgsmål, der blev spurgt i Folketingsåret 2015-16, som løb fra 6. oktober 2015 til 4. oktober 2016. I dette tidspunkt blev der, som beskrevet tidligere, stillet 1527 §20-spørgsmål, hvilket betyder en indsamling af data på 152 §20-spørgsmål. Disse er fordelt på spørgetime, spørgetid og skriftlige spørgsmål. Disse er der indsamlet henholdsvis 45 §20-spørgsmål fra spørgetid, 9 §20-spørgsmål fra spørgetime og 98 §20-spørgsmål fra skriftlige §20-spørgsmål, hvilket svarer til en tiendedel af hver af de tre former for §20-spørgsmål, der er, og som i alt er 152 §20-spørgsmål.

Ovenstående kaldes en sandsynlighedsbaseret udvælgelse, der danner grundlaget for en repræsentativ stikprøve (Eskjær & Helles, 2015). Dette skal give muligheden for at sige noget om den samlede population på baggrund af et mindre udtræk – i dette tilfælde en tiendedel. En sandsynlighedsbaseret udvælgelse indebærer, at alle elementerne i populationen i princippet har lige store chancer for at indgå i undersøgelsen. Under indsamlingen af data, anvendte jeg en systematisk udvælgelse (Eskjær & Helles; Krippendorff, 2004). Her gik jeg ind på Folketingets hjemmeside, hvor det er muligt at finde alle §20-spørgsmål fra Folketingsåret 2015-16. Det er muligt at isolere §20-spørgsmål fra henholdsvis spørgetid, spørgetime og skriftlige §20-spørgsmål. Herefter sorterede jeg §20-spørgsmålene efter dato, så der ikke var nogen særlig organisering af §20-spørgsmålene, hvor jeg udvalgte og indsamlede hver tiende. Dette modvirker en potentiel systematisk skævvridning, da spørgsmålene ikke er inddelt efter §20-spørgsmål, som ofte stilles i klynger af flere §20-spørgsmål om samme tema, af samme politiker og til det samme ministerie. Således giver en sådan systematisk udvælgelse en repræsentativ indsamling.

Dog kan denne form for årskontinuerlig indsamling rammes af det, der kaldes tilfældige fejl (Helles & Eskjær, 2015). Det betyder, at temaer som eksempelvis flygtningekrisen har påvirket medieindholdet – især i Folketingsåret 2015-16, da medieindholdet er dannet på baggrund af omkringlæggende hændelser. Derfor er det vanskeligt at skulle generalisere kommunikationsindholdet på denne kvantitative indholdsanalyse – ud over det Folketingsår, hvor indsamlingen er foretaget. Dog findes konversionsraten at være generaliserbar på tværs af Folketingsår.

KODNINGSSKEMA OG -MANUAL

Fundamentet ved en kvantitativ indholdsanalyse er kodeskemaet og kodningsmanualen (Eskjær & Helles, 2015). Kodningen sker på baggrund af en klassificering af forskellige indholdselementer i det kommunikationsindhold, som undersøges. Det er yderligere her, at kodningsmanualen træder ind i billedet: Kodningsmanualen har til formål at sikre en konsistent kodning, hvor der kodes ud fra de samme forudsætninger (Krippendorff, 2004).

Hvis ikke kodningen foretages ud fra de samme principper, vil dette gå ud over reliabiliteten af ens data, hvilket igen vil påvirke validiteten (Eskjær & Helles, 2015; Krippendorff, 2004). Yderligere vil kodningsmanualen kunne redegøre for kodningsprincipperne, så andre vil have mulighed for at kunne gentage undersøgelsens kodning. Kodningsmanualen for henholdsvis §20-spørgsmålene og nyhedsindslagene kan findes i bilag 1, mens kodningsskemaerne kan findes i bilag 2.

Der er således to forskellige kodningsmanualer; en til at kode §20-spørgsmålene, og en til at kode nyhederne. I kodningen af §20-spørgsmålene kodes der for spørger, parti, medspørger, medspørgernes parti, minister, ministerie, §20-spørgsmålets nummer, dato for besvarelsen, tematik, kilder og keywords.

For nyhedernes vedkommende bliver der kodet for tilknytning til §20-spørgsmål, medie, dato, afsender, nyhedstype, antal ord, fokus, news/views/opinion, førstnævnte aktør, overordnet nyhedskriterie, indenrigs/udenrigs, sidetal samt datoen for nyheden.

Begge kodninger har til formål at kvantificere henholdsvis §20-spørgsmålene og indholdet af de dertilhørende nyheder. Disse kodninger er inspireret af agenda-setting, som er blevet gennemgået i [litteraturreviewet](#). Eksempelvis fortæller nyhedstypen noget om, hvilken salience nyheden har – hvis nyheden eksempelvis er en forsidehistorie, er der tale om en nyhed af højeste salience. Derudover er antal ord også et udtryk for salience – desto flere ord desto højere salience. Førstnævnte aktør ses som et udtryk for en framingkonstruktion, da det er den førstnævnte aktør, der giver udtryk for sit virkelighedsbillede, hvorfor det er dette frame, som præsenteres først, og dermed anses for at have den højeste salience, hvis vægtningen af virkelighedsbilledet anskues i et agenda-setting-perspektiv. Hvordan kodningsvariablerne forstås og defineres bliver yderligere beskrevet i kodningsmanualerne, der kan findes i Bilag 1.

DEN KVANTITATIVE INDHOLDSANALYSES MANGLER

Den kvantitative indholdsanalyse kan ikke indfange det, der gør en særlig tekst fascinerende, frastødende eller forførende, fordi det ikke kan forklares ved hjælp af den kvantitative indholdsanalyses kvantificering. Derfor kan der med fordel inddrages mere fortolkende indholdsanalytiske discipliner, hvilket sker gennem inddragelsen af [de kvalitative cases](#) i analysen. Den kvantitative indholdsanalyse kan dog bidrage som et redskab til eksempelvis at kunne dokumentere

tilstedeværelsen af visse indholdselementer og tekststrukturer frem for andre. En kvantitativ indholdsanalyse kan således bidrage til at forklare sandsynligheden for, at bestemte nyhedshistorier kommer på avisens forside, men ikke årsagen dertil (Eskjær & Helles, 2015). Derfor bliver denne metode suppleret med en mere kvalitativ tilgang for at frembringe de mere fortolkende slutninger. Dette sker gennem en fortolkning af de resultater, der findes frem til på baggrund af de resultater, som den kvantitative indholdsanalyse vil belyse.

VIDENSKABSTEORETISK TILGANG

Dette afsnit vil præsentere en beskrivelse, refleksion og operationalisering af den videnskabelige tilgang set i forhold til specialet. I videnskabsteorien kan der skelnes mellem ontologi og epistemologi. Som det er beskrevet i afsnittet om den kvantitative indholdsanalyse, udspringer den fra en positivistisk tradition, hvor erkendelsen er baseret ved at anvende logik eller sanser (Thurén, 2008). Denne forståelse har dog begrænset en nuanceret forståelse af metoden. Særligt i en dansk medieforskningskontekst, er der blevet skuet mod den positivistisk inspirerede metode med et kritisk blik (Eskjær & Helles, 2015).

Den positivistiske videnskabsteori møder også vanskeligheder, når det undersøgte befinder sig i et felt udgjort af mennesker og sociale dynamikker, som ikke nødvendigvis kan indfanges af logiske slutninger og kvantitative hypotesetest (Bryman, 2009). For at bidrage til en forståelse af dette, er den positivistiske tilgang suppleret af hermeneutikken, der netop fokuserer på videnskaben inden for de sociale videnskaber gennem forståelse og fortolkning af handlinger, udsagn og kilder.

På den måde kan viden erkendes ud fra et af de to grundlæggende videnskabsperspektiver. Eftersom indeværende speciales analyse overordnet arbejder med de kvantitative resultater af den kvantitative indholdsanalyse, hvilket er positivistisk, inddrages også kvalitative eksempler, der bearbejdes og fortolkes gennem et ontologisk hermeneutisk perspektiv (Bryman, 2009). Det betyder altså, at den epistemiske og positivistiske virkelighed undersøges hermeneutisk af en social aktør gennem sociale fænomener og meninger – eksempelvis gennem framing-perspektivet i analysen.

Forskeren er i et hermeneutisk perspektiv en social aktør, der medbringer udtalt viden inden for det pågældende videnskabelige felt. Derfor er forskeren ligeledes inddrager udtalte forforståelser med sig. Dette har implikationer for forskerens aktørposition i undersøgelsen (Thurén, 2008). Derfor har dette speciale primært sit afsæt i et kvantitativt paradigme, hvor der også findes kvalitative elementer i form af fortolkninger og inddragelser af udvalgte, enkelte elementer. Dette har sine grundlæggende styrker og svagheder, og der findes delte meninger og argumenter for, hvordan og hvorvidt kvantitative og kvalitative metoder kan kombineres. Den kvantitative indholdsanalyse har sit udgangspunkt i den positivistiske ontologi og sine rødder i den naturvidenskabelig epistemologi, der har sit fokus på reliabilitet, validitet og replikabilitet (Eskjær & Helles, 2015). Derimod har den kvalitative metode sit udgangspunkt i forholdet mellem teori og empiri, hvor ontologien er konstruktivistisk, og epistemologien har sit fokus på det fortolkende (Eskjær & Helles, 2015; Bryman, 2008). Da disse metoder udspringer af forskellige videnskabsteoretiske traditioner, findes der overvejende to meninger om kombinationen af de kvantitative og kvalitative metoder i en videnskabelig undersøgelse. Den første mening er, at metoderne har sit udgangspunkt i to forskellige paradigmer, hvorfor de to metoder er

uforenelige. Det er de blandt andet på grund af deres forskelligartede perspektiver på de aller- mest grundlæggende principper; ontologien og epistemologien (Bryman, 2008).

Den anden mening kaldes den tekniske tilgang. Den anerkender, at de to metoder har sit udgangspunkt i hver deres ontologiske og epistemologiske principper. Forskningsmetoderne skal anskues som to autonome tilgange og ikke egentlige paradigmer, da forståelsen af genstands- feltet, og de erkendelsesteoretiske udgangspunkter ikke er styrende, og dermed ikke til hinder for en kombination af de to (Bryman, 2008). Den tekniske tilgang advokerer for, at de kvanti- tative og kvalitative metoder kan forenes i undersøgelser gennem en pragmatisk og delvis eklektisk kombination af metoderne (Eskjær & Helles, 2015). Der er dog nogle videnskabsteo- retiske implikationer, der bør tages forhold for, når den kvantitative indholdsanalyse kombi- neres med en kvalitativ indholdsanalyse. Gennem erkendelsen af metodernes forskelle kan de kvantitative og kvalitative fordele tages i brug gennem metodekombinationen. Dette kommer til udtryk i indeværende speciale gennem den indledende dataindsamlingsfase, hvor designet af den kvantitative indholdsanalyse og udvælgelsesprocessen bærer præg af en kvalitativ til- gang, ligesom analysedelen, der undersøger nyheder på baggrund af §20-spørgsmåls karakte- ristika, også er overvejende kvalitativ. Den kvantitative metode kommer til udtryk i sin kvanti- ficering af indholdet og statistisk at behandle den samlede datamængde på 151 §20-spørgsmål og 174 nyheder.

METODOLOGISK TILGANG

Specialets tilgang til sit undersøgelsesfelt kan ligeledes forklares ud fra Arbnor og Bjerkes (2009) systemtilgang til forståelsen af videnskaben. Her er udgangspunktet, at helheden er udgjort af enkelte dele og deres interne relationer. Det betyder, at systemtilgangen anser vir- keligheden som en række dele, der er internt og gensidigt afhængige af hinanden (Arbnor & Bjerke, 2009). Heri antages det, at virkeligheden er objektiv, men den viden der opnås er afhængigt af det system, som analyseres. Det betyder, at der findes et objektiv og mere for- tolkende syn på verden, som er forstående og forklarende. Det forstående perspektiv anser individer som hermeneutisk fortolkende, som tildeler subjektiv forståelse til sine handlinger, selvom disse subjektive perspektiver kan gøres objektivt tilgængelige (Arbnor & Bjerke, 2009). Det er yderligere denne kombination af metodetilgange, som er beskrevet i ovenstående, hvor den positivistiske tilgang præsenterer en objektiv verden, der fortolkes gennem en inddragelse af den hermeneutiske ontologi. Det forklarende perspektiv opfatter derimod individets adfærd som betinget af det pågældende system, som individet er en del af, og derfor vedligeholder individets adfærd også det pågældende system. Det betyder, at det er muligt at trække den subjektive forståelse op på et generelt og objektivt plan, fordi individets handlingsmønster er betinget af det pågældende system.

Da enkeltdelene og dets relationer er lige væsentlige, opstår der et samspil mellem disse, hvil- ket bidrager til et mere nuanceret verdensbillede, i stedet for blot at undersøge enkeltdelene.

For at skabe viden i systemtilgangen er det derfor væsentligt at undersøge og forstå de enkelte dele, der indgår, men ligeledes undersøge og forstå relationerne mellem dem. I dette tilfælde er det ikke muligt at fjerne nogle faktorer, da det vil have en negativ indflydelse på undersøgelsen, da disse faktorer alle påvirker systemet (Arbnor & Bjerke, 2009).

Det betyder, at dette speciale både undersøger to enkelte dele, der er udgjort af det politiske system og mediesystemet, men også en af de mange relationer gennem undersøgelsen af §20-spørgsmålenes optræden i de landsdækkende nyhedsmedier. Enkeltdelene undersøges også, da databehandlingen af §20-spørgsmålene giver et indblik i det politiske system, mens databehandling af nyhederne og framinganalysen af udvalgte nyheder undersøger mediesystemet.

ANALYSE

Denne analyse er opbygget efter problemformuleringen. Som det er beskrevet i uddybningen tager analysen derfor udgangspunkt i, i hvilken udstrækning og hvordan §20-spørgsmålene bliver fremstillet i de landsdækkende nyhedsmedier. Det er ligeledes denne opbygning, analysen har. Analysen startes dog med nogle indledende refleksioner, hvorefter der vil være en analyse af den historiske udvikling af §20-spørgsmålene og deres medierelation. Som det vil fremgå, findes der ikke et lineært forhold mellem §20-spørgsmålene og nyhederne. Derfor henvises der til afsnittet [Vejen til nyhederne om §20-spørgsmålene](#) for argumenter for, hvordan §20-spørgsmål dog alligevel er tæt knyttet til de politiske nyheder, der kan findes i de landsdækkende nyhedsmedier.

Først kommer der en indledende refleksion over de forskellige kategorier, der har været gennem kodningen. Den kvantitative indholdsanalyse har kodet for nogle specifikke kategorier, som det fremgår af henholdsvis kodningsskemaet og kodningsmanualen (Bilag 1; Bilag 2). Nogle af disse kategorier bliver klynget sammen for at kunne beskrive en statistisk sammenhæng mellem de indsamlede data. Dermed vil det blive muligt at kunne beskrive sammenhænge mellem dataene, der er fundet – og dette med en statistisk signifikans.

Efter hver analysedel er der en opsummering, der samler de væsentligste pointer om den del af problemformuleringen, de svarer på. Slutteligt vil de samles i en analysekonklusion, som vil anvendes til at diskutere, hvilke implikationer medialiseringen har på §20-spørgsmålene.

For at indlede analysen, vil der være nogle indledende refleksioner omhandlende datasættet, og den metodiske tilgang dertil. Her vil der blandt andet blive præsenteret data, som ikke indgår som en aktiv del af den analytiske undersøgelse, der har til formål at svare på problemformuleringen.

Slutteligt bør det nævnes, at ikke alle data indgår i de inddragne tabeller og diagrammer. Derfor vil der i hver billedtekst være et $n = x$. Det betyder, at der indgår x antal data i den givne tabel eller diagram. Eksempelvis er der skrevet 142 artikler, mens der er bragt 16 radionyhedsindslag og 16 tv-nyhedsindslag. For at fremhæve dette vil den numeriske værdi fremhæves med et $n = x$ i billedteksten. Hvis de 142 nyhedsartikler fra de landsdækkende dagblade eksempelvis behandles er $n = 142$. Ligeledes nævnes den statistiske signifikans, når der inddrages en tabel om en datakombination. Disse er forklaret ved $p = x$. I denne henseende er p 'et en betegnelse for Yates' continuity correction data, der beskriver sandsynligheden for en statistisk signifikans, hvor en lav p -værdi indikerer en større statistisk signifikans. Her er grænsen for den statistiske signifikans ved $p=0,05$, hvilket betyder, at der er 95% sandsynlighed for en statistisk signifi-

kans. Alle inddragne tabeller og diagrammer har således en signifikans på mindst 95%. Tabellerne er alle hentet fra kodningsskemabilaget, der udgør bilag 2, og det er således dette bilag, der henvises til.

INLEDENDE REFLEKSIONER

Overordnet set har nyhederne et primært fokus på de problemstillinger, som §20-spørgsmålene har (Bilag 2). Dette kan enten være et udtryk for, at §20-spørgsmålenes problemstillinger afleder enkelte nyheder, der behandler den givne problemstilling. Nyhederne med det perifere fokus kan dog også have gået tabt under de kodningskriterier, som blev opstillet under indikatormetoden, som er beskrevet i metodeafsnittet. Kriterierne kunne have frasorteret nyheder, der perifært nævner problemstillingen, men som ikke efterlever både at skulle indeholde enten folketingsmedlemmets/ministerens navn samt et af de tre keywords eller to eller alle af de formulerede keywords.

Yderligere er nyhederne også indlandsorienteret (Bilag 2). Dette kan skyldes, at §20-spørgsmålene hovedsageligt omhandler problemstillinger, der har sit omdrejningspunkt i Danmark. Det kan dog også skyldes, at der i de indsamlede §20-spørgsmål blot var fire §20-spørgsmål, der var rettet til Udenrigsministeriet. Det betyder, at udenrigspolitiske problemstillinger, der bliver til nyheder, kommer andre steder fra end fra §20-spørgsmålene.

Analysens fundament er udgjort af udelukkende landsdækkende nyhedsmedier, hvorfor §20-spørgsmålets optræden i det samlede og mere lagdelte nyhedsbillede ikke er kortlagt. Derfor vil der kunne laves lignende kvantitative indholdsanalyser, der vil vise et helt andet billede end det, denne undersøgelse gør. Eksempelvis forventes det, at den trafikale tematik fylder mere, da §20-spørgsmålenes indhold, der beskæftiger sig med trafikale problemstillinger, i langt højere grad har en relevans, der er forankret i regional- og lokalområder. Det har således ikke den store landsdækkende interesse at høre, hvad en ministers holdning er til forsinkede tog i Midtjylland.

Nyhedsmediernes kommunikationsproces er på mange måder selvreferentielle. Derfor findes der nogle nyhedshistorier, som ikke referer direkte til §20-spørgsmålene, men som er en del af en aktuel nyhedsstrøm, der har sit fundament i §20-spørgsmålet og svaret. På den måde får §20-spørgsmålet sit eget liv efter transitionen til en nyhed. §20-spørgsmålet bliver således løftet ud af sit system og bragt ind i mediesystemet, hvor §20-spørgsmålet får nyt liv i transformationen til en nyhed, der nu lever videre i mediesystemet og ud fra mediesystemets logikker og præmisser. Det underbygges af tiden, det tager fra §20-spørgsmålets svar er blevet offentliggjort til, at der kommer en nyhed. Tiden fra, at et svar på et §20-spørgsmål er offentliggjort og til, at det er blevet en nyhed omhandlende pågældende problemstilling er i gennemsnit tre dage (Bilag 2). Som det er beskrevet i metodeafsnittet, er afgrænsningen af tidsintervallet for en sammenhæng med §20-spørgsmålene syv dage. Derefter anses problemstillingen

at have løsrevet sig fra at være en problemstilling, der har sin rod i §20-spørgsmålet til at være en problemstilling, der flourer i det selvreferentielle mediesystem. Efter syv dage er problemstillingen således indtrådt i nyhedernes arena, hvor problemstillingerne oplever salience og issue proponents af flere forskellige aktører, der nødvendigvis ikke relaterer sig til det oprindelige §20-spørgsmål. Således er 47% af alle nyheder blevet bragt mellem 0 og tre dage efter, at §20-spørgsmålet er blevet besvaret og offentliggjort (Bilag 2).

KATEGORIKLYNGER

PARTIER

For at opnå en mere homogen masse, der kan vise udsving inden for partierne, har jeg valgt at inddele partierne i den politiske linje, som er den mest simplificerede og kun indeholder to forskellige kategorier: Rød blok og blå blok. Dermed ligger skellet for, om et parti ligger i den røde blok og blå blok i, hvorvidt det pågældende parti støtter regeringen, som i Folketingsåret 2015-16 var Venstre. Disse partier tilhører blå blok og er udgjort af Venstre, Konservative, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti. De resterende partier tilhører rød blok.

I kategorien er Siumut og Tjóðveldi ikke inddraget.

MEDIER

Medierne bliver klynget sammen i to forskellige kategorier. Først inddeles medierne i henholdsvis elektroniske medier, tabloidaviser, og morgenaviser. De elektroniske medier består af DR1 TV-Avisen, TV2 Nyhederne, DR P4, DR P3 og DR P1. Tabloidaviserne består af BT og Ekstra Bladet, mens morgenaviserne består Berlingske, Børsen, Politiken, Information, Weekendavisen samt Kristeligt Dagblad.

Dernæst inddeles medierne i tre forskellige kategorier, der adskiller radio, tv og dagbladene. Dermed kommer DR P1, DR P3 og DR P4 i kategorien radio, DR1 TV-Avisen samt TV2 Nyhederne i kategorien tv, mens BT, Ekstra Bladet, Berlingske, Børsen, Politiken, Information, Weekendavisen og Kristeligt Dagblad er i kategorien dagblad.

TEMATIKKER

Tematikkerne er ligesom de ovenstående kategorier også blevet samlet i klynger, hvilket skaber et mere latent indhold i modsætning til eksempelvis mediekategorien, hvor klyngerne består af mere manifest indhold (Eskjær & Helles, 2015). For at skabe et overblik over hvilke kategorier, der bliver samlet vil jeg derfor i de følgende beskrive, hvorfor kategorierne er blevet klynget sammen.

Den første kategoriklynge kaldes Værdi. I denne kategori findes de kategorier, der i samfundet kan vægtes højt, men som ikke nødvendigvis skaber profit – det er således en kategoriklynge, der indeholder værdipolitiske frem for mere fordelingspolitiske tematikker. Kategoriklyngen 'værdi' kunne potentielt rumme alle kategorier, og derfor er det væsentlig at beskrive, hvilke kategorier der kommer med, da det skaber en større gennemsigtighed i databehandlingen. Værdikategorien indeholder temaerne DR, Kultur, Socialpolitik, Sundhed, Uddannelse, Udlændinge, Børn samt Færøerne og Grønland. Disse værdier tilhører hovedsageligt de ministerier, der i nedenstående afsnit bliver beskrevet som 'bløde'. Denne formulering stammer fra en tilbagevendende kritik af manglen på ligestilling i forhold ministerfordelingen (Rasmussen, 2015). Færøerne og Grønland er ligeledes i denne, fordi indholdet af denne kategori indeholder spørgsmål om, hvorvidt Færøerne og Grønland forsat skal være en del af det danske Rigsfællesskab, hvilket anses for at være et værdipolitisk spørgsmål (Bilag 6).

Kategoriklyngen Sikkerhed indeholder kategorierne Edward Snowden, Forsvar, Retssikkerhed og Kriminalitet. Det er derfor både omfattet den personlige sikkerhed i form af eksempelvis kategorien Retssikkerhed, men også på et nationalt niveau ved eksempelvis kategorien Forsvar. Edward Snowden er her en smule anderledes end de andre. Kategorien om Edward Snowden handler om, hvorvidt der var blevet givet tilladelse til, at CIA måtte mellemlande i Danmark for at transportere Edward Snowden tilbage til USA – hvilket bliver set som et brud på Edward Snowdens retssikkerhed (Bilag 6).

Kategoriklyngen Ressource handler om forsyning, primære erhverv og miljø, hvilket er kategorierne Forsyning, Landbrug, Fiskeri og Natur. Det er altså en sammenfatning af, hvordan vi som land skal levere el, energi og lignende, men også hvor meget og hvordan vi vælger at udnytte de naturressourcer, vi har til rådighed.

Kategoriklyngen Økonomi indeholder kategorierne Arbejde, Økonomi, Bolig og Kommuner. Dette indeholder altså både kategorier, der omhandler privatøkonomi i form af arbejde og bolig, lokaløkonomi i form af kommuner og økonomi på statsniveau i form af kategorien Økonomi.

Den sidste kategoriklynge, og den eneste af kategoriklyngerne, der udelukkende figurerer blandt de kodede §20-spørgsmål er kategoriklyngen, er kaldt Trafik. Denne kategori indeholder alle de §20-spørgsmål, der omhandler trafikale anliggender. Dette gælder både forbedring af infrastruktur, privatisering af togbaner og lignende.

MINISTERIER

Ministerierne bliver opdelt i to kategorier. Som det er nævnt i ovenstående afsnit blev regeringen i 2015 anklaget for at tildele 'de bløde ministerier' til kvindelige ministre, hvilket blev anset som et tegn på manglende ligestilling i dansk politik (Rasmussen, 2015; Ritzau, 2016). Artiklen fra 2016 er inddraget, fordi Kulturministeriet ligeledes er inkluderet i denne opgørelse og ikke

den tidligere fra 2015. Derfor kommer de to kategoriklynger til at bestå af de hårde og de bløde ministerier.

Kategoriklyngen Blødt ministerie består således af Børn-, Undervisning og Ligestillingsministeriet; Social- og Indenrigsministeriet; Sundheds- og Ældreministeriet; Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet; Kulturministeriet samt Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Kategoriklyngen Hårdt ministerie består af de ministerier, som *"mænd indtager"* (Rasmussen, 2015). De består af Beskæftigelsesministeriet; Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet; Finansministeriet; Forsvarsministeriet; Justitsministeriet; Miljø- og Landbrugsministeriet; Skatteministeriet; Statsministeriet og Udenrigsministeriet.

AFSENDER

Afsenderen er også klynget sammen til at bestå af to kategorier. I kodningen kom det frem, at §20-spørgsmålene overvejende bliver dækket af journalister – i 115 af nyhederne var dette tilfældet (Bilag 2). Derfor består denne kategori, mens kategorierne Politisk kommentator, Regeringsbærende politiker, Oppositionspolitiker, Fagperson/ekspert, Interesseorganisation, Tænketank, Bureau, Borger og Andet bliver samlet til kategorien Ikke-journalist.

FØRSTNÆVNTE AKTØR

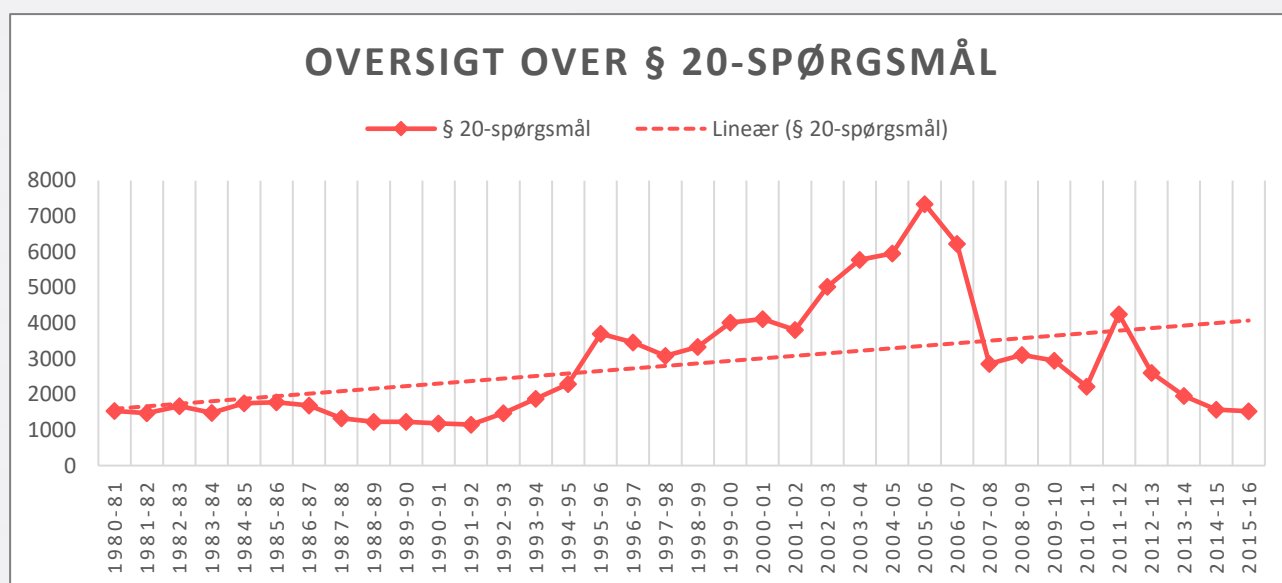
Den førstnævnte aktør bliver opdelt i to x to kategoriklynger. Først inddeles de i, hvorvidt det er en politiker, der direkte bringes først i nyheden, hvorfor kategoriklyngen hedder Politiker. Hvis det er andre aktører end politikere, der først bringes, ender denne kategori i kategoriklyngen Ikke-politiker. Dette gælder kategorierne Interesseorganisation, Fagperson/ekspert og Andet.

Dernæst opdeles også Politiker-kategorien i to; Oppositionspolitiker og Regeringsbærende politiker. Oppositionspolitikerne består af aktører fra rød blok, hvor de Regeringsbærende politikere består af aktører fra regeringen og dens støttepartier.

Fælles for begge kategoriklynger er, at kategorien 'Ingen' ikke inddrages.

HISTORISK UDVIKLING AF §20-SPØRGSMÅLENE

I det følgende vil §20-spørgsmålenes udvikling undersøges gennem en longitudinal undersøgelse. §20-spørgsmålene blev vedtaget i Folketingets Forretningsorden i Folketingsåret 1953-54, hvor der i alt blev stillet 60 §20-spørgsmål, som alle blev besvaret mundtligt. Siden er der sket en udvikling i antallet af §20-spørgsmålene; siden det første skriftlige §20-spørgsmål blev stillet i Folketingsåret 1962-63, er der sket en markant stigning. Mest markant var stigningen dog fra starten af 1990'erne, og i Folketingsåret 2005-06, hvor der blev stillet 7342 §20-spørgsmål. Cirka 30 år tidligere var antallet af §20-spørgsmål kun 354. Antallet af §20-spørgsmålene blev således 20 gange flere på 30 år. Denne stigning af de ressourcekrævende spørgsmål, fik Folketinget til at ændre Folketingets Forretningsordens §20 i 2006 med virkning fra Folketingsåret 2007-08. Det betyder, at §20-spørgsmålene skal angå ministerens holdning til et offentligt anliggende på baggrund af information, der er umiddelbart tilgængelig for det pågældende ministerie. §20-spørgsmålene blev altså begrænset, så et spørgsmål ikke længere kunne blive brugt til at få ministeren til at indhente oplysninger om faktiske forhold. Sådanne sager skal nu ske gennem de stående udvalg for ministerierne (Juhl Mølgaard & Beck, 2008). Nedenfor ses en tabel over, hvordan antallet af §20-spørgsmål har ændret sig siden Folketingsåret 1980-81 til og med 2015-16.

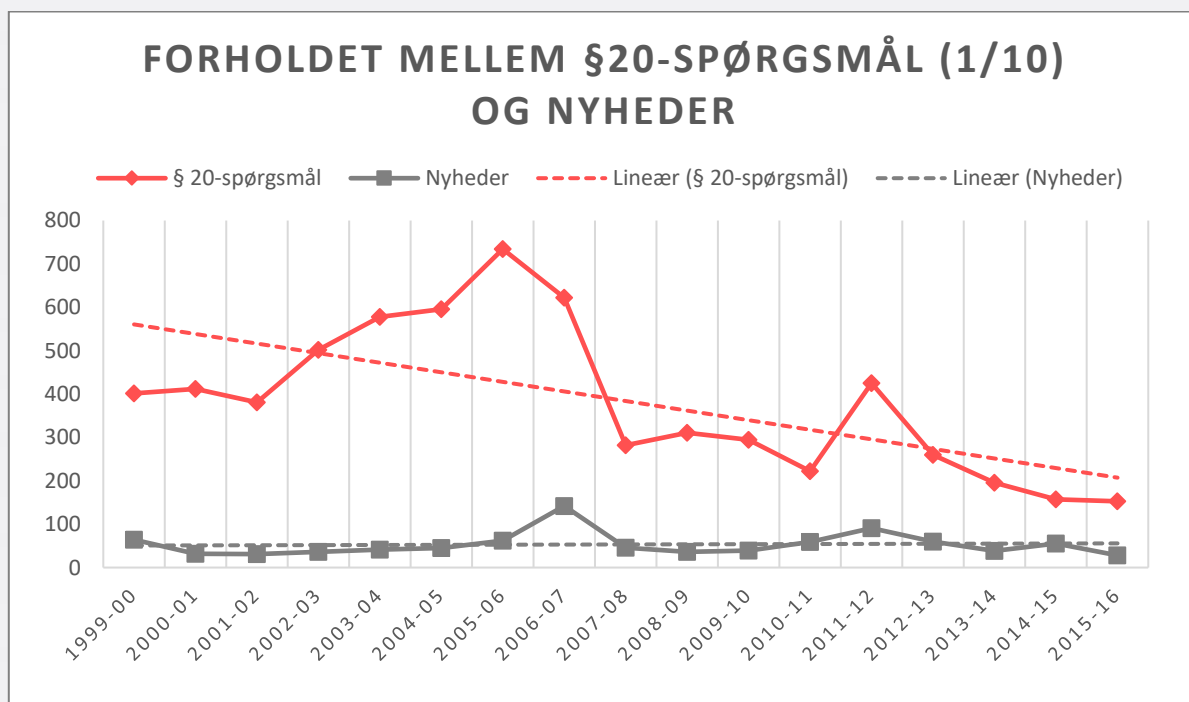


Tabel 2: Oversigt over § 20- og udvalgsspørgsmål (Folketingets Administration, 2016).

Som det fremgår var der en kraftig stigning i antallet af §20-spørgsmål fra Folketingsåret 1991-92 med 1151 §20-spørgsmål frem til 2005-06 med 7342 (Folketingets Administration, 2016). Formålet med §20- og udvalgsspørgsmål har blandt andet været at føre kontrol med den siddende regering. Men ifølge Helene Helboe Pedersen, adjunkt ved Institut for Statskundskab på Aarhus Universitet, har spørgsmålene skiftet karakter:

”Der er sket en afgørende stigning inden for de aktiviteter i Folketinget, som ikke er direkte relateret til lovgivningsarbejdet. En af grundene er, at partikonkurrencen er trukket ind i Folketinget, så oppositionen benytter kontrolfunktionen i udvalgene som et våben i konkurrencen om vælgerne og magten” (McGhie, 2013).

En måde at anskue dette er gennem de nyheder, der bliver bragt om §20-spørgsmål. Som det vil beskrives senere, findes der intet lineært forhold mellem §20-spørgsmål og en nyhed. Med andre ord bliver et §20-spørgsmål ikke nævnt med undtagelse af sager, der omhandler §20-spørgsmål som noget generelt; hvilket eksempelvis kan være, at en given minister ikke overholder svartiderne, hvor mange §20-spørgsmål, der bliver stillet, og hvor stor en omkostning dette medfører. Dog kan der anskues en sammenhæng mellem antallet af §20-spørgsmål og nyheder, der bringes som følge af dem. De to udsving, som ses i tabel 3, skyldes at det var på de tidspunkter, at der skete ændringer i §20-spørgsmålenes struktur. I 2007 indførtes ændringen af §20-spørgsmålene, så folketingsmedlemmer kun måtte stille spørgsmål om information, der i forvejen var tilgængeligt for ministerierne, og i 2013 indførtes spørgetimen med statsministeren.

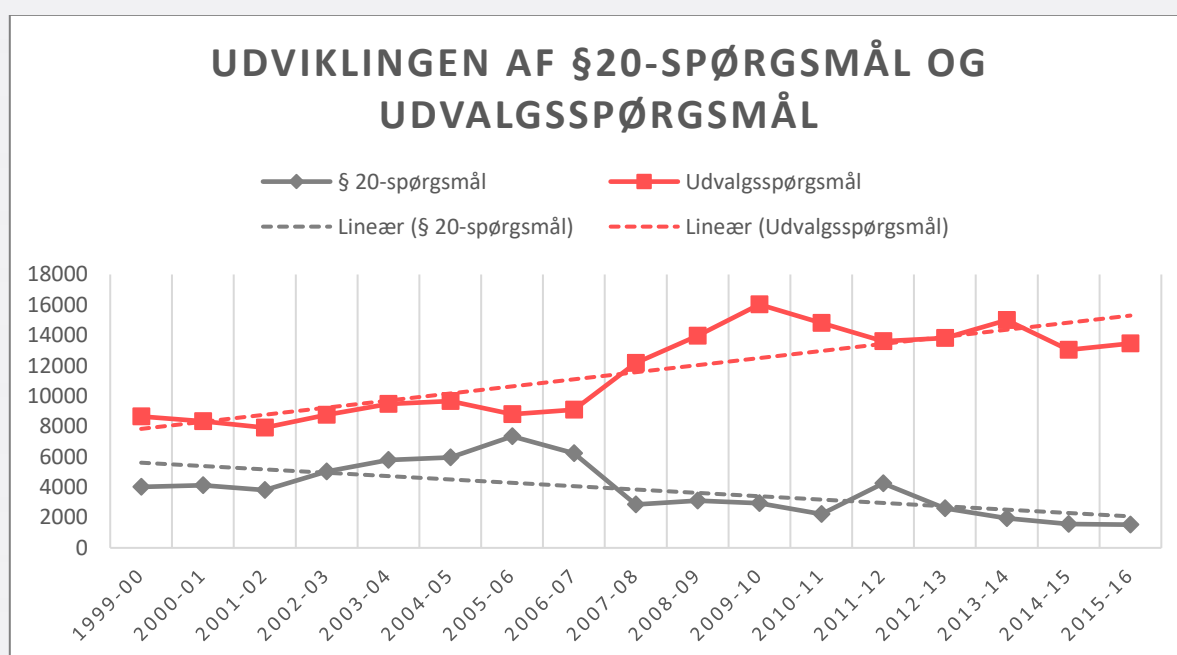


Tabel 3: Forholdet mellem §20-spørgsmål og nyheder. §20-spørgsmålene er divideret med 10 for at kunne synliggøre forholdet mellem nyhederne og §20-spørgsmålene. Nyhederne er fundet ved en Infomedia-søgning med søgestrengen "paragraf 20" (Folketingets Administration, 2016).

Her kan det ses, at nyhedsdækningen af §20-spørgsmålene har været nogenlunde ensartet fra Folketingsåret 1999-2000 og frem til 2015-16. Der er dog to spidser i både 2006-07 og i 2011-

12. Spidserne har dog ingen relation til §20-spørgsmålenes indhold. Grundet den markante udvikling af §20-spørgsmålene blev der i 2006-07 indført en restriktion på §20-spørgsmålene i Folketingets Forretningsorden. Det har førhen været muligt at stille et spørgsmål om information og holdninger, som ministeriet ikke på forhånd havde tilgængeligt, hvorfor de givne ministerier har været nødsaget til at indhente dem. Dette blev set som økonomisk spild af statens penge, og §20-apparatet blev anset for at blive misbrugt til politiske drillerier, der havde til formål at stoppe regeringens lovgivningsarbejde (Vigsø Grøn, 2012). Yderligere udtalte lektor ved Institut for Statskundskab ved Aalborg Universitet, Johannes Larsen, at: *”Det betyder, at offentlighedens interesse i at følge med i de spørgsmål bliver mindre”* (McGhie, 2012).

Derfor kom ændringen af Folketingets Forretningsordens §20, således at spørgsmålene nu kun må rette sig mod information, som er umiddelbart tilgængeligt for ministeren. Derimod blev det vedtaget, at spørgsmål, der efterspørger faktuelle forhold om information, der ikke i forvejen er tilgængeligt, skal stilles gennem udvalgene i et såkaldt udvalgsspørgsmål. Det fik derfor antallet af §20-spørgsmål til at falde, mens udvalgsspørgsmålene efterfølgende er steget markant, hvilket fremgår nedenstående tabel.



Tabel 4: Udviklingen af §20-spørgsmål og udvalgsspørgsmål fra Folketingsåret 1999-2000 til og med 2015-16 (Folketingets Administration, 2016).

Som det fremgår af tabellen, følges §20- og udvalgsspørgsmålenes udvikling nogenlunde ad indtil ændringen af Folketingets Forretningsorden, hvorfor der efterfølgende skete en markant stigning af udvalgsspørgsmålene. Ændringen af, at §20-spørgsmålene nu udelukkende må bruges til at stille spørgsmål til umiddelbart tilgængelig information, har altså medført en markant

stigning i udvalgsspørgsmålene og begrænset §20-spørgsmålene. Det er således denne ændring af §20-spørgsmålenes konstruktion, som de landsdækkende medier behandlede i Folketingsåret 2006-07.

Det anden stigning i nyhedshistorier, hvor ordet "paragraf 20" indgår i, kommer i 2011-12, hvilket er i perioden op til, at Folketinget indfører spørgetimen med statsministeren. Dette er altså en indførelse af en ny type §20-spørgsmål, og ved dens indførelse blev den beskrevet som en forstærkelse af folketingsdebatten. Dette skabte medieomtale, da spørgetimen erstattede tirsdagspressemødet, hvor statsministeren mødtes med journalister for at præsentere nyhedsmedierne for regeringens politiske initiativer. Dette skabte blandt andet kritik fra nyhedsmedierne, som tvivlede på statsministerens tilgængelighed, selvom det fra Statsministeriet pressemeddelelse lød således: *"Statsministeren lægger vægt på fortsat at være tilgængelig for pressen i forbindelse med deltagelse i Folketingets arbejde, besøg, særskilte pressemøder i Spejlsalen og i forbindelse med politiske udspil"* (Statsministeriet, 2013).

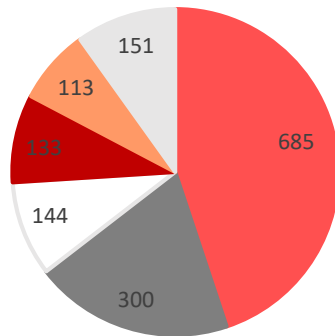
Det er således disse to stigninger, der har været i forbindelse med en søgning på "paragraf 20" gennem Infomedias søgningsmaskine. Derfor er det konkluderet, at der ikke findes et lineært forhold mellem §20-spørgsmålene og de nyheder, som de landsdækkende nyhedsmedier bringer. Derimod findes der et forhold mellem §20-spørgsmålenes substans, tematikker og aktører og nyhederne. En argumentation for, hvorfor det stadigvæk er en del af §20-spørgsmålene kan findes i [metodeafsnittet](#).

ET UDTRYK FOR PARTIKONKURRENCE

En opgørelse over hvilke partier, der stiller flest §20-spørgsmål viser, at partikonkurrencen er indtruffet i Folketinget. De regeringsbærende partier Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti har tilsammen stillet 103 §20-spørgsmål. Dette ses som et udtryk for, at disse tre partier i forvejen kender til ministrenes holdninger og opfattelse af de givne emner. Her skiller Dansk Folkeparti sig ud; for selvom de er et regeringsbærende parti, har de stillet 300 §20-spørgsmål, hvorfor de er det anden mest spørgende parti. Dette kan ses i nedenstående cirkeldiagram:

§20-SPØRGSMÅL FORDELT EFTER PARTIER

■ Socialdemokratiet ■ Dansk Folkeparti ■ Enhedslisten ■ Socialistisk Folkeparti ■ Alternativet ■ Andre

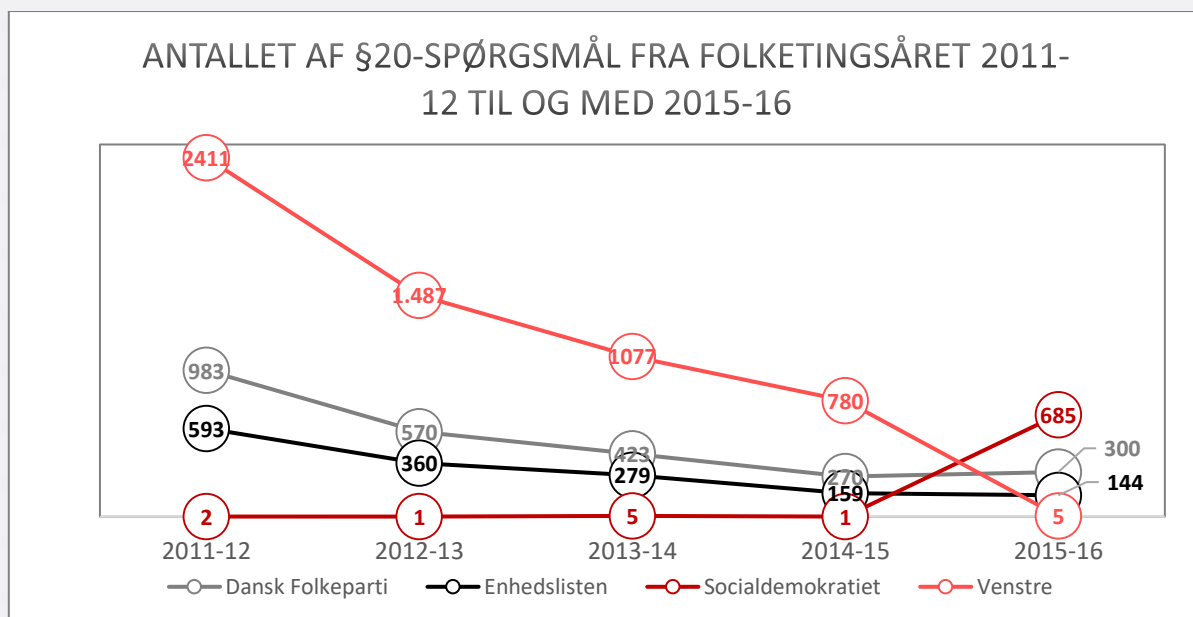


Tabel 5: § 20-spørgsmål fordelt efter partier (Folketingets Administration, 2016).

Som det fremgår af diagrammet, er det hovedsageligt Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, der stiller §20-spørgsmål. I alt står de for 65% af det samlede antal af §20-spørgsmålene. Som beskrevet ovenfor har de andre regeringsbærende partier ikke stillet mange §20-spørgsmål, hvorfor de kan findes under kategorien 'Andre'. Radikale Venstre indgår også i denne kategori, da de kun stillede 15 §20-spørgsmål i Folketingsåret 2015-16, hvilket både er lavere end Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti; men som det senere vil fremgå, oplever Radikale Venstre stor mediebevågenhed, når de gør brug af §20-spørgsmålene.

HVEM STILLER §20-SPØRGSMÅLENE?

Folketingets største parti, Socialdemokratiet, er det parti, der har stillet flest §20-spørgsmål med i alt 686 spørgsmål (Folketingets Administration, 2016). Dog har Socialdemokratiet kun været det mest spørgende parti siden Folketingsvalget 2015, hvor Venstre dannede regering (Venstre dannede først Trekløverregeringen i Folketingsåret 2016-17). Før dette stillede Socialdemokratiet årligt mellem 1 og 5 §20-spørgsmål. Dette ses som et udtryk for, at regeringsbærende partier som udgangspunkt ikke stiller §20-spørgsmål. Dette er dog ikke tilfældet for Dansk Folkeparti – og heller ikke for Enhedslisten, som det kan ses i nedenstående tabel. Den viser, hvordan udviklingen af antal §20-spørgsmål stillet af de respektive partier har udartet sig siden Folketingsåret 2011-12 frem til Folketingsåret 2015-16:



Tabel 6: Antallet af § 20-spørgsmål stillet fra partier fra Folketingsåret 2011-12 til og med 2015-16 (Folketingets Administration, 2016; 2015; 2014; 2013; 2012).

Det iøjnefaldende ved ovenstående tabel er mængden af spørgsmål fra partier, der er i opposition til den siddende regering, hvilket er tydeligt ved Socialdemokratiet og Venstre. Da Socialdemokratiet dannede regeringen i fra 2011 til sommeren 2015, stillede de i alt ni § 20-spørgsmål. Året efter, da partiet dannede opposition stillede de 685 spørgsmål. Det samme – dog med omvendt fortegn – er tilfældet med Venstre, der i alt stillede 5755 §20-spørgsmål, da Helle Thorning-Schmidt I og II² dannede regering. Venstre har siden de dannede regering stillet fem spørgsmål. Det er altså det store oppositionsparti, der stiller størstedelen af §20-spørgsmålene til den siddende regering.

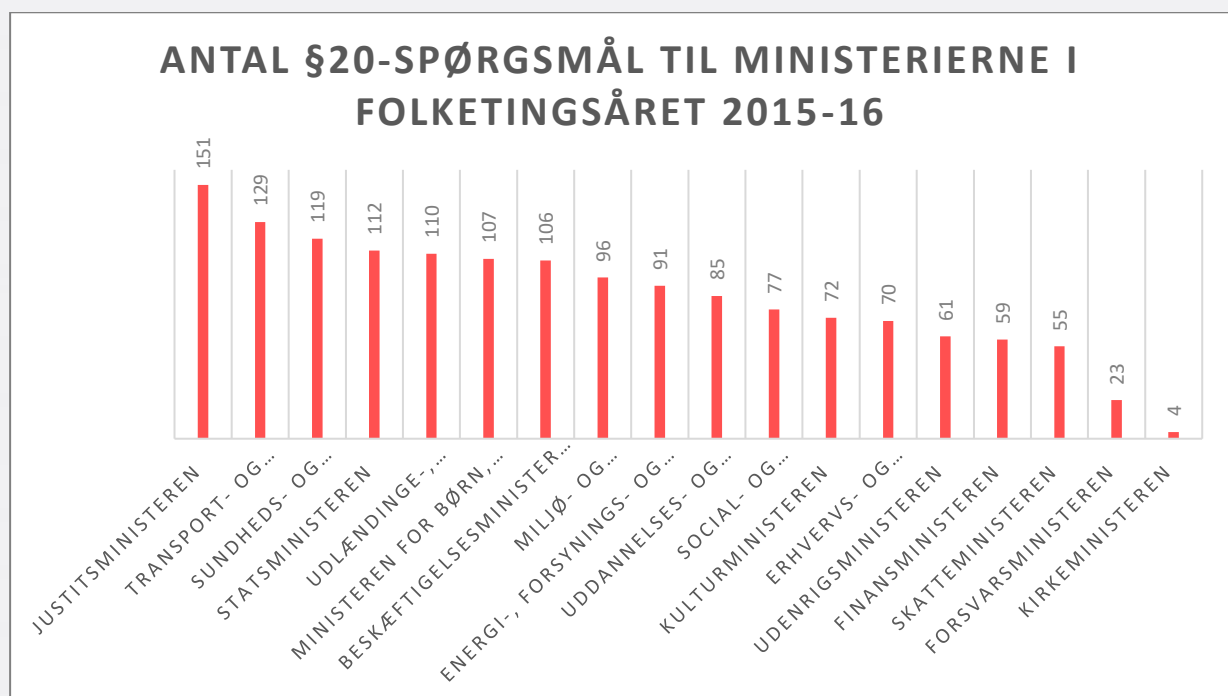
Yderligere er det interessant, at antallet af §20-spørgsmål generelt faldt hos alle de spørgende partier – og med et næsten samme procenttal. Således faldt partiernes antal §20-spørgsmål fra Folketingsåret 2011-12 til og med Folketingsåret 2014-15 med 30% for Dansk Folkepartis vedkommende, 31% for Venstre og 32% for Enhedslisten. Dette ses som et udtryk for, at udvalsspørgsmålene i højere grad bliver anvendt i forhold til §20-spørgsmålene.

Ovenstående tabel er ligeledes en cementering af, at regeringen og regeringsbærende partier ikke har en tradition for at stille §20-spørgsmål. Dette stemmer overens med §20-spørgsmålets funktion som et kontrolværktøj mod regeringen. Dog kan det også ses, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti stiller §20-spørgsmål uanset, om det er en rød eller en blå regering. Dette ses som et udtryk for, at både Enhedslisten og Dansk Folkeparti agerer som protestpartier, der stiller sig kritisk, uanset hvilken regering, der sidder på magten, og derfor stiller §20-spørgsmål; også på trods af, at de støtter pågældende regering.

² Med Helle Thorning-Schmidt I og II menes S-R-SF-regeringen, der sad i perioden 3. oktober 2011 – 3. februar 2014 samt SR-regeringen, der sad i perioden 3. februar – 28. juli 2015.

HVEM BLIVER SPURGT?

I Folketingsåret 2015-16 var der flest §20-spørgsmål til justitsministeren. I alt blev der stillet 151 §20-spørgsmål, hvilket udgør 10% af det samlede antal §20-spørgsmål, der blev stillet dette år. Derudover er §20-spørgsmålene nogenlunde ligeligt fordelt over de forskellige ministerier med undtagelse af kirkeministeren og forsvarsministeren, der fik henholdsvis fire og 23 §20-spørgsmål. Ellers ligger intervallet af §20-spørgsmål mellem 55 og op til de nævnte 151 §20-spørgsmål.



Tabel 7: Antallet af §20-spørgsmål fordelt på ministre i Folketingsåret 2015-16 (Folketingets Administration, 2016).

Hvis ministerierne inddeles i de kategoriklynger, som blev beskrevet i analysens introduktion springer der noget interessant i øjnene. De hårde ministerier får stillet 62,5% af det samlede antal §20-spørgsmål, da 953 §20-spørgsmål er rettet dem. Det skal i denne sammenhæng nævnes, at der er fire flere hårde ministerier end bløde, men dog er det iøjnefaldende, da det peger på, at §20-spørgsmålene bliver anvendt til at føre politik i de ministerier, hvor magten ligger (Jørgensen, 2016). §20-spørgsmålene søger altså derhen, hvor magten ligger, hvilket harmonerer med en funktion, som §20-spørgsmålene har; at agere som kontrolapparat for oppositionspartierne mod den siddende regering. Dog vil det i det næste del belyses, at §20-spørgsmålene for de regeringsbærende partier bliver anvendt til at føre kontrol med regeringen, hvilket dog sker ved et overtal af §20-spørgsmål til de bløde ministerier.

OPSUMMERING

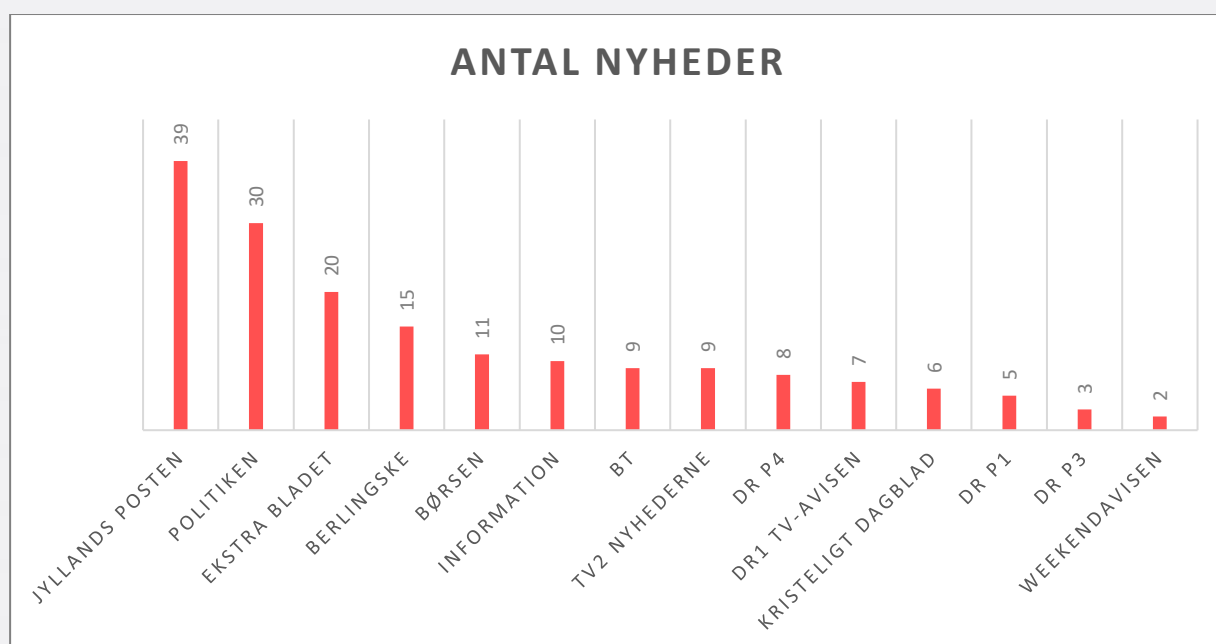
Nyhederne nævner ikke, at deres nyheder stammer fra et §20-spørgsmål, og når §20-spørgsmålene nævnes i nyhederne omhandler det hovedsageligt §20-spørgsmålenes struktur. Der findes derfor ikke et lineært forhold mellem §20-spørgsmålene, der stilles, og de nyheder, som de landsdækkende nyhedsmedier bringer. Derimod findes der et forhold mellem §20-spørgsmålenes substans, tematikker samt aktører og nyhederne.

Der er ikke tradition for de regeringsbærende partier at stille §20-spørgsmål. Her skiller Dansk Folkeparti og Enhedslisten sig dog ud ved til stadighed at stille §20-spørgsmål selvom de er regeringsstøttende partier. Det er dog især Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet, der stiller §20-spørgsmål. I alt står de for 65% af det samlede antal af §20-spørgsmålene.

De hårde ministerier får stillet 62,5% af det samlede antal §20-spørgsmål. §20-spørgsmålene søger altså derhen, hvor magten ligger, hvilket harmonerer med en funktion, som §20-spørgsmålene har til formål; at agere som kontrolapparat for oppositionspartierne mod den siddende regering.

I HVILKEN UDSTRÆKNING FREMSTILLES §20-SPØRGSMÅLENE I DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER?

I alt blev der bragt 174 nyheder på baggrund af de 151 inddragne §20-spørgsmål fra Folketingsåret 2015-16. De 174 nyheder blev bragt i forbindelse med 64 §20-spørgsmål, der er blevet stillet af 48 forskellige politikere fra 10 forskellige partier. De 174 nyheder er fordelt således i de forskellige landsdækkende nyhedsmedier:



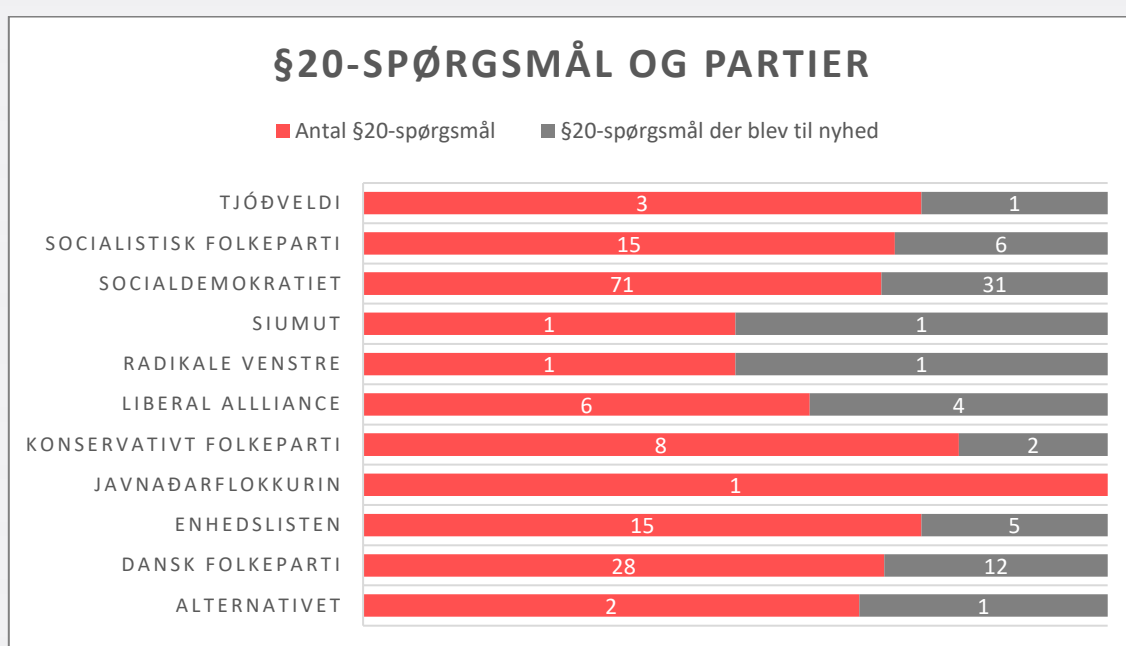
Tabel 8: Antal nyheder fra nyhedsmedier, n=174 (Bilag 2).

Som det fremgår af tabellen, er det Jyllands Posten, der har bragt flest nyheder, som omhandler §20-spørgsmålene. I alt har de bragt 39 nyheder, hvilket er ni flere end Politiken, der bragte 30. Radiomedierne har bragt 16 nyheder, mens tv-medierne ligeledes har bragt 16. Det er derfor dagbladene, som bringer de fleste nyheder, der omhandler §20-spørgsmål. Af disse nyheder er 66% forfattet af journalister efterfulgt af borgere, der står bag afsendelsen af 10%, hvorfor dækningen af §20-spørgsmålene overvejende er af professionel karakter. Resterende afsender består af henholdsvis politikere, fagpersoner, interesseorganisationer og nyhedsbureauer. Den samlede liste kan findes i kodningsskemaet (Bilag 2).

PARTIERNE

Det er forskelligt, hvilken dækning §20-spørgsmålene har fået for de forskellige partier. Det skyldes flere faktorer. Den mest åbenlyse er, hvor mange spørgsmål, der er blevet stillet i alt.

Hvor Venstre ikke har oplevet nyhedsdækning på baggrund af et §20-spørgsmål, har de også kun stillet 5 §20-spørgsmål. Ligeledes er de Nordatlantiske partier heller ikke repræsenteret i overvejende grad. Grunden til at der ikke er fundet nyheder om de partier, der ikke optræder i denne undersøgelse, kan også skyldes det faktum, at undersøgelsen er lavet ud fra en sandsynlighedsbaseret udvælgelse. Derfor er der en risiko, at ikke alle partiers §20-spørgsmål blev repræsenteret mindst én gang, hvorfor det yderligere ikke er muligt at undersøge, hvorvidt §20-spørgsmålet fra det givne parti ville blive dækket af et nyhedsmedie. Dog har undersøgelsen vist, at nogle partier bliver dækket mere end andre. Nedenstående tabel præsenterer henholdsvis det antal af de indsamlede §20-spørgsmål fordelt på partier, hvor mange af disse der blev til nyheder:



Tabel 9: Oversigt over §20-spørgsmål stillet af partier og nyheder, $p = 0,099$ (Bilag 2).

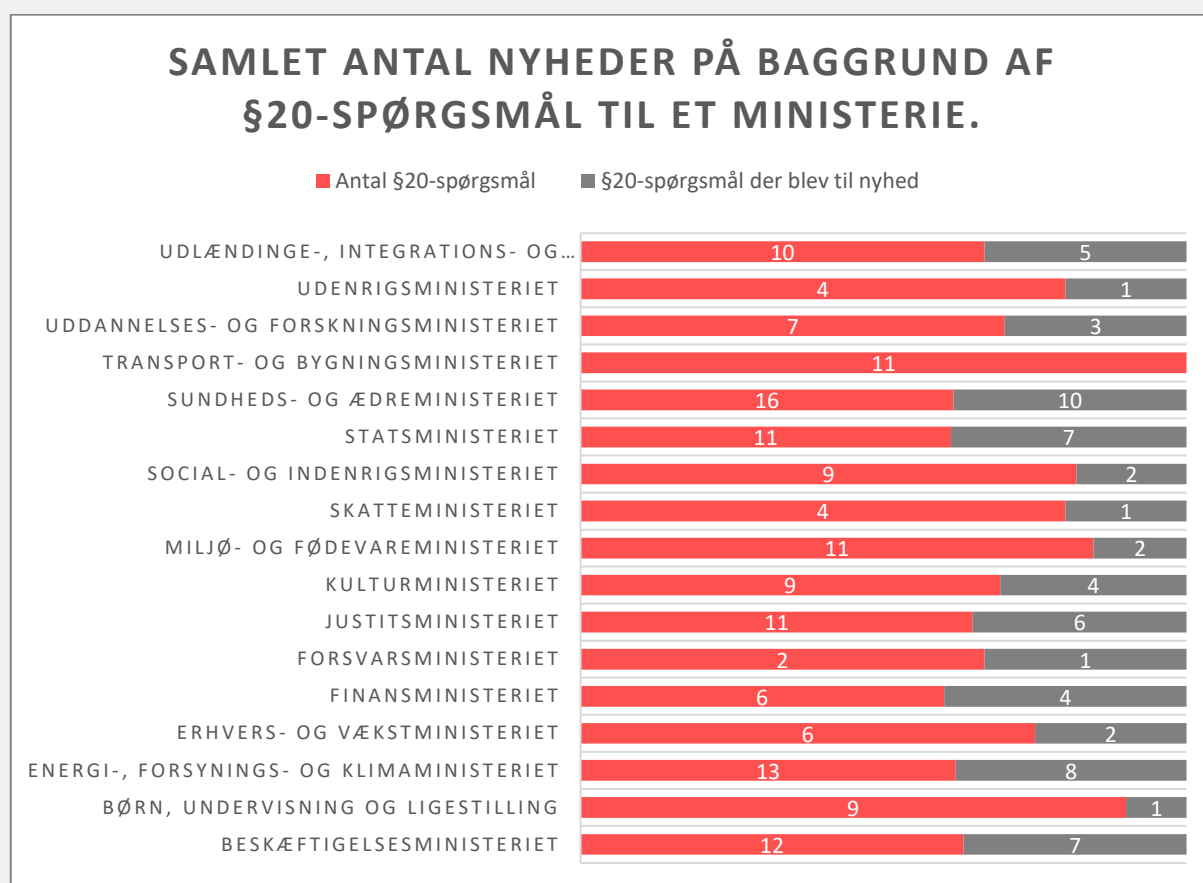
I tabellen er der specielt tre partier, der står ud. Det ene er det færøske parti Javnaðarflokkurin, hvis §20-spørgsmål ikke har skabt en relation til nyhedsmedierne. Dog er der kun medtaget ét §20-spørgsmål fra partiet i den sandsynlighedsbaserede udvælgelse af data. Det andet parti er Radikale Venstre, der ligesom det grønlandske parti Siumut, kun har stillet ét §20-spørgsmål, der til gengæld har affødt en nyhedshistorie.

Tabellen er på trods af ovenstående skævheder alligevel interessant at undersøge nærmere. For her kan vi se, hvordan relationen er mellem det samlede antal §20-spørgsmål, og hvor mange af disse blev bragt i medierne. Her kan det ses, at partierne (med undtagelse af de tre ovenstående partier) alle har en konversionsrate på mellem 25% og 67% af §20-spørgsmålene. Disse to procenttal stammer fra henholdsvis Konservativt Folkeparti og Liberal Alliance, der i Folketingsåret 2015-16 var regeringsbærende partier. Konversionsraten fra §20-spørgsmålene

er samlet for alle §20-spørgsmål på 42%. Dog viste en p-test, at der kun var et signifikansniveau på 90,9%, hvorfor der ikke kan beskrives en direkte sammenhæng. Derfor udregnede jeg et konfidensinterval, hvorfor det dermed kan siges, at med et signifikansniveau på 90,9% ligger konfidensintervallet mellem 35,7% og 48,9%. Det betyder altså, at mindst 35,7% og højst 48,7% af §20-spørgsmålene bliver transformeret til nyheder (Bilag 2).

MINISTERIERNE

Ligesom de forskellige partier oplever forskellig dækning af deres §20-spørgsmål, gør de forskellige ministerier det også. Dog spiller ministerier ingen aktiv rolle, da det ikke er dem, der stiller §20-spørgsmålene, men derimod politikerne. Det gør det dog ikke mindre interessant at undersøge, hvilke ministerier har den største konversionsrate. Nedenstående tabel præsenterer henholdsvis det antal af de indsamlede §20-spørgsmål fordelt på ministerier, hvor mange af disse der blev til nyheder:



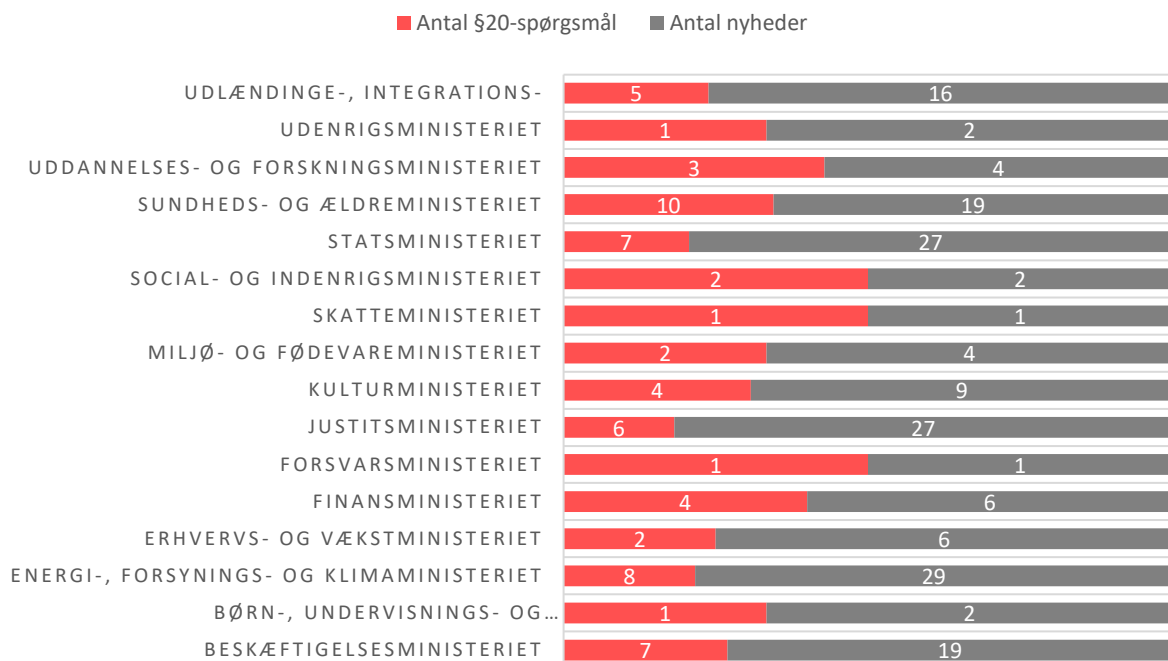
Tabel 10: Oversigt over §20-spørgsmål stillet af partier og nyheder, $n_1=151$, $n_2=64$ (Bilag 2).

Her springer især Transport- og Bygningsministeriet i øjnene, hvis §20-spørgsmål ikke er blevet til nyheder. Modsat tidligere tilfælde er dette dog ikke på baggrund af manglende §20-spørgsmål stillet til ministeriet, da der i undersøgelsen indgår 11 §20-spørgsmål. Ligeledes bliver §20-spørgsmål henvendt til Børn-, Undervisning- og Ligestillingsministeriet heller ikke omdannet til nyheder i ligeså høj grad som de ved de andre ministerier. Det er især §20-spørgsmål, der er henvendt til Statsministeriet, der bliver bragt i nyhedsmedierne med 64% af §20-spørgsmålene, der bliver til nyheder. Statsministeriet er efterfulgt af Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet, hvor 62% bliver omdannet til §20-spørgsmål.

Ligesom §20-spørgsmålene til ministerierne på forskellig vis bliver til nyheder, er antallet af nyheder på baggrund af hvilket ministerierne ligeledes forskelligartede. Det er således §20-spørgsmålene til Sundheds- og Ældreministeriet, som har størst variation af problemstillinger. Der er således 10 §20-spørgsmål, der er blevet til nyheder. Dog er det ikke det ministerie, der har genereret flest nyheder per §20-spørgsmål, hvilket vil fremgå senere i analysen.

Hvis ministerierne inddeles i de hårde og bløde kategoriklynger, ses det at der ud af 91 §20-spørgsmål til de hårde ministerier, er 39 §20-spørgsmål blevet til nyheder, hvilket er en konversionsrate på 42,9%. For de bløde ministeriers vedkommende, er der indsamlet 60 §20-spørgsmål, hvoraf 25 af disse er blevet til en nyhed, hvilket er 41,7%. Det betyder, at der gennem denne systematiske stikprøveanalyse er indikationer på, at §20-spørgsmålenes vej til de landsdækkende nyhedsmedier ikke er berørt af, hvorvidt §20-spørgsmålet er rettet mod et hårdt eller blødt ministerie.

NYHEDER PÅ BAGGRUND AF §20-SPØRGSMÅL TIL MINISTERIE



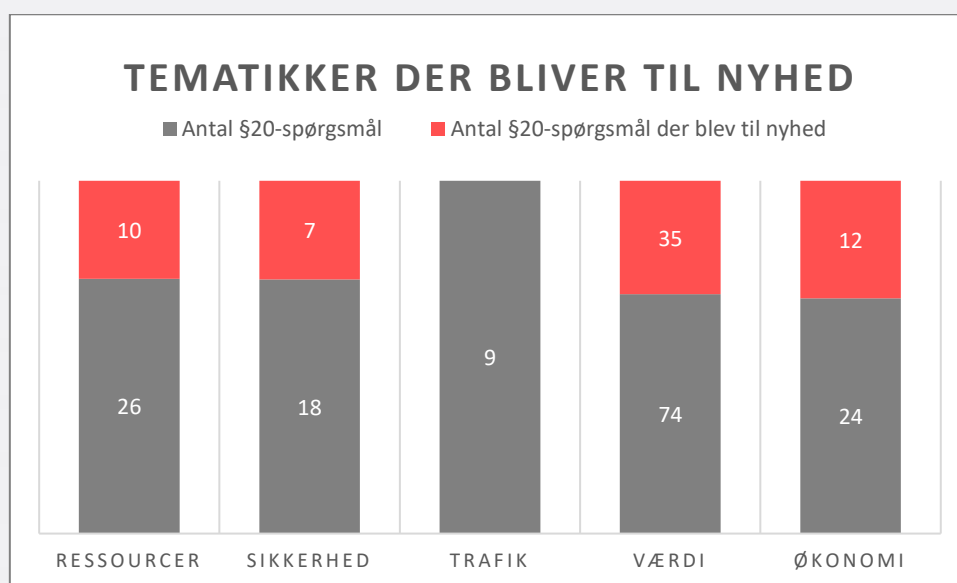
Tabel 11: Nyheder på baggrund af §20-spørgsmål til ministerie, n1=64, n2=174, (Bilag 2).

Som det fremgår af tabellen, bliver der bragt flest nyheder på baggrund af §20-spørgsmål rettet mod de hårde ministerie, da der i gennemsnit blev skrevet 3,13 nyheder om hvert enkelt §20-spørgsmål til et hårdt ministerie, mens dette tal er 2,08 for de bløde ministeriers vedkommende.

Det er således Justitsministeriet, Statsministeriet og Energi- Forsynings- og Klimaministeriet, der har generet flest nyheder pr §20-spørgsmål. Et §20-spørgsmål til Energi- Forsynings- og Klimaministeriet blev til 3,6 nyheder, et §20-spørgsmål til Statsministeriet blev 3,8 nyheder, mens et §20-spørgsmål til Justitsministeriet blev til 4,5 nyheder. I Energi- Forsynings- og Klimaministeriets og Justitsministeriets tilfælde var det især ét specifikt §20-spørgsmål, der genererede mange artikler. I Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet blev der i alt blev der bragt 17 artikler på baggrund af et skriftligt §20-spørgsmål, der omhandlede afskaffelsen af PSO-afgiften. Ligeledes gør det sig gældende for Justitsministeriet, hvor et §20-spørgsmål genererede 18 nyheder, der omhandlede. Disse to §20-spørgsmål og de dertilhørende nyheder, hører under det som Eskjær og Helles beskriver som tilfældige fejl (Helles & Eskjær, 2015). Det betyder, at det er enkeltsager, der i høj grad har præget nyhedsindholdet, da §20-spørgsmålene og nyhederne er resultater af omkringlæggende hændelser. Disse to cases vil inddrages i en kvalitativ framing-analyse i den kommende analysedel. Det er blandt andet derfor, at det er vanskeligt at konkludere, hvilke §20-spørgsmål til specifikke ministerier genererer flest nyheder, da begge institutioner er opbygget omkring både interne og eksterne hændelser.

TEMATIKKER

Der er forskelligt, hvilke tematikker som §20-spørgsmålene behandler, som bliver til nyheder. Dog har de §20-spørgsmål, der bærer en økonomisk og værdipolitisk tematik, størst mulighed for at blive til nyheder. Disse har således en konversionsrate på henholdsvis 50% og 47% - hvilket er en større konversionsrate end tematikkerne, der omhandler ressourcer og sikkerhed, som har 38% og 38,8%. Det mest interessante i dette henseende er trafiktematikken, som det fremgår i nedenstående figur:



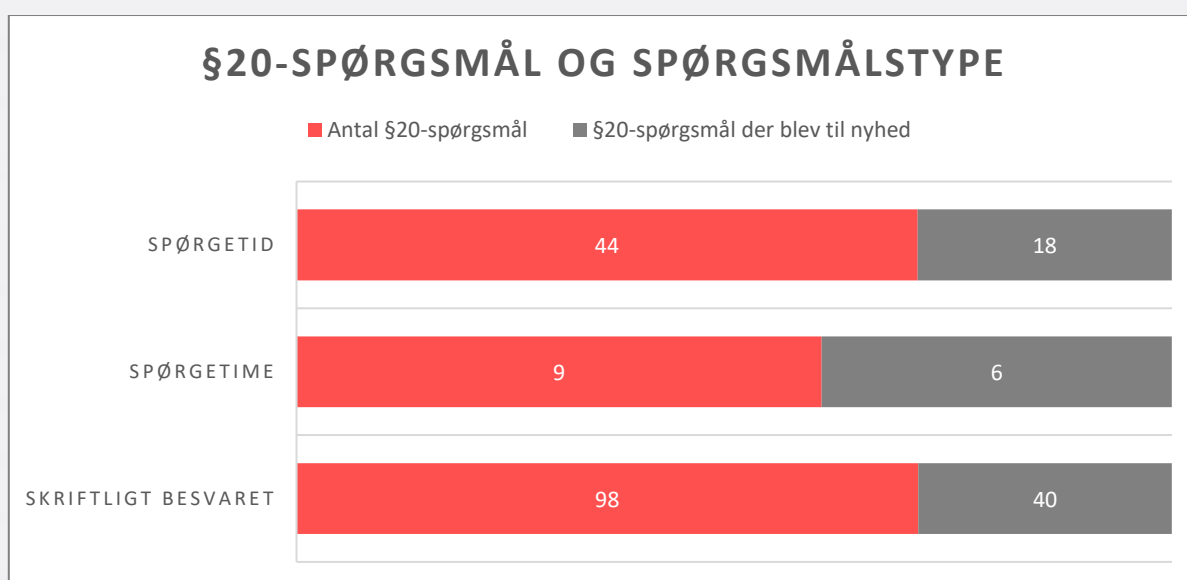
Figur 2: Antal §20-spørgsmåltematikker, der bliver til nyhed, $n_1=174$, $n_2 = 64$ (Bilag 2).

Som det fremgår, er der ikke blevet bragt nyhedshistorier på baggrund af §20-spørgsmål, der omhandler trafikale problemstillinger. Dette kan skyldes flere ting, men de trafikale tematikker har ikke en høj salience i de landsdækkende nyhedsmedier; og hvor det skal understreges de landsdækkende. Det formodes nemlig, at der også stilles §20-spørgsmål, der har mere regional end national relevans og dermed salience. Det må derfor formodes, at disse trafikale tematikker i højere grad sætter en regional end en national dagsorden. Yderligere kan det også skyldes, at det er den trafikale tematik, der er indsamlet færrest §20-spørgsmål om, hvorfor dens lave repræsentation skyldes, at der i dataindsamlingen ikke findes nok §20-spørgsmål med trafikale problemstillinger. Dog har de andre tematikker ikke blot én, men flere nyheder genereret på baggrund af deres §20-spørgsmål, hvorfor det tolkes, at trafikale tematikker ikke bærer salience, og derfor ikke indgår i de landsdækkende nyhedsmediers nyhedsdækning. Hvis en medialiseringsspræmis må accepteres, og målet med at stille et §20-spørgsmål for at komme i medierne, må forklaringen på, hvorfor at de trafikalt orienterede §20-spørgsmål stadig stilles, ske på baggrund af, at de har salience i et andre nyhedsmedier end i de landsdækkende.

SPØRGETIME, SPØRGETID ELLER SKRIFTLIGE §20-SPØRGSMÅL?

Hvorvidt §20-spørgsmålene bliver til nyheder er også påvirket af, hvordan de stilles. Som tidligere beskrevet, kan §20-spørgsmål stilles på tre forskellige måder: Spørgetime, hvor statsministeren får stillet spørgsmål af partilederne; spørgetid, hvor ministrene besvarer §20-spørgsmål af folketingsmedlemmerne og skriftligt besvarede §20-spørgsmål. I Folketingsåret 2015-16 blevet der stillet 100 §20-spørgsmål i spørgetimen, 440 §20-spørgsmål i spørgetiden og 987 §20-spørgsmål blev skriftligt besvaret.

I nedenstående tabel ses fordelingen af antal §20-spørgsmål, der blev til en nyhed ud fra spørgsmålstypen:



Tabel 12: Oversigt over §20-spørgsmålstype og nyheder, $n_1 = 151$, $n_2=64$ (Bilag 2).

Som det kan ses, bliver der bragt procentmæssigt flest nyheder fra spørgetimen, som har en konversionsrate på 66,7%. Dette hænger sandsynligvis sammen med, at der både i §20-spørgsmålet og -svaret indgår en partiformand, hvor den ene part yderligere er statsminister. Disse spørgsmål bliver ligeledes stillet i Folketingssalen, hvor en partileder personligt positionerer sig i forhold til statsministeren, hvorfor der sker en personificering af den politiske proces. Her udspiller der sig to forhold, der kan forklare, at flere §20-spørgsmål fra spørgetimen bliver til nyheder. Dels bidrager partiledernes diskussion til at gøre nyheden mere interessant, da det er såkaldte elitepersoner, der forsøger at overbevise – ikke nødvendigvis om, at pågældende har ret, men at den anden tager fejl. På den måde bliver politikerne symboler på den politiske

uoverensstemmelse og kampen for de politiske tiltag. Dernæst sker der ligeledes en konfrontation mellem disse to elitepersoner, som igen bidrager til at højne nyhedsværdien i §20-spørgsmålet.

Yderligere er denne form for §20-spørgsmål den eneste, hvor svareren i forvejen ikke har haft mulighed for at modtage spørgsmålet på forhånd. Derfor bærer denne type §20-spørgsmål præg af toppen af politik, der støder sammen, og hvor der er mulighed for at både uforudsete spørgsmål og svar kan komme i spil. Eksempelvis var det ved en spørgetime, at Lars Løkke Rasmussen i 2013 nævnte at man knapt kan få et par sko for 2000 kroner (Bjerg, 2013). Det er også her, at det kan forventes at en overordnet, strategisk placering kan forekomme for partier og i forhold til regeringen.

Interessant er det også, at den procentmæssige del af §20-spørgsmålene fra skriftlige og mundtlige spørgsmål er ens, når muligheden for at blive til en nyhed anskues. Der er således ingen procentmæssig forskel på, om en politiker stiller §20-spørgsmålet mundtligt eller skriftligt med en konversionsrate på 40,9%. Det kan dog være et tegn på, at §20-spørgsmålene fra spørgetimen ikke nødvendigvis indeholder de samme elitepersoner, da spørgsmålet kan blive stillet af hvilken som helst folketingsmedlem, som stadig vil agere som eliteperson, men ikke på samme niveau som en partileder. Det samme kan gøre sig gældende for en minister, da ministeren, der medvirker i spørgetimen ikke er statsminister. Dette kan være et tegn på, at medierne i deres nyhedsproduktion vægter de øverst placerede elitepersoner højere problemstillingernes salience.

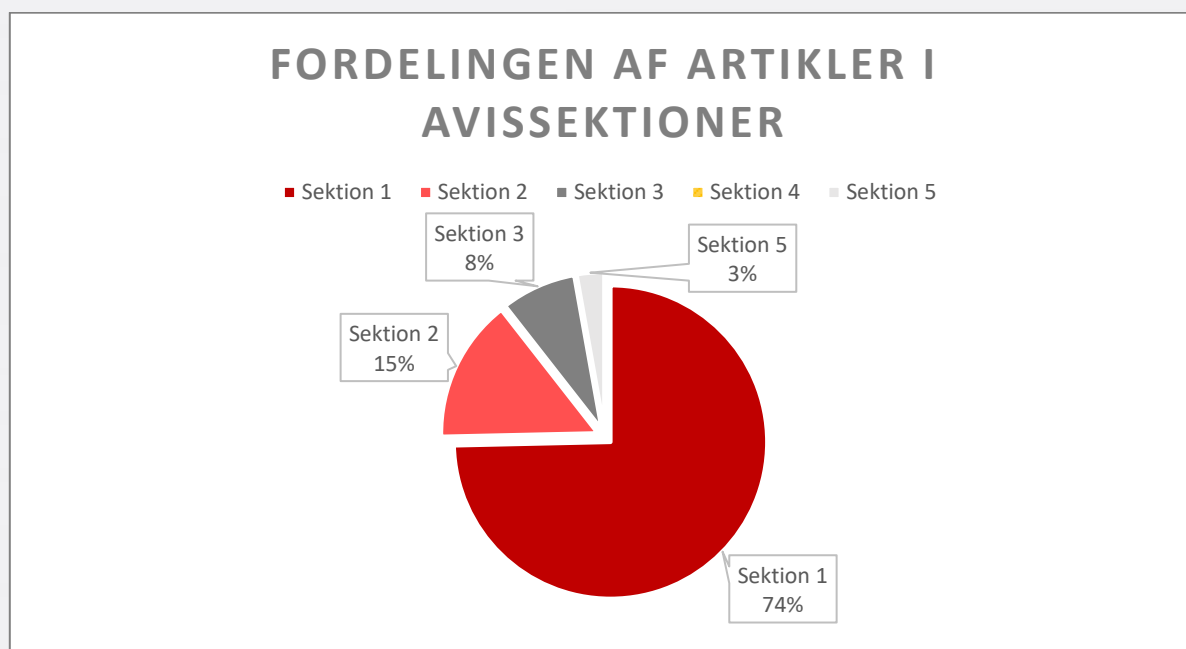
DE LANDSDÆKKENDE DAGBLADE

De landsdækkende dagblade står bag 82% af dækningen af §20-spørgsmålenes problemstillinger, mens radio- og tv-medierne hver især står bag 9 % af dækningen. De landsdækkende dagblades artikler spænder mellem en længde på 17 og 2316 ord, mens gennemsnitslængden på en artikel er 615 ord. Det betyder, at længden på en artikel med en problemstilling, der er præsenteret gennem et §20-spørgsmål, er relativ lang. Nyhedsstrømmen kunne godt have været overvejende notitser, som havde været bragt for at udfylde plads i dagbladene, fordi de nødvendigvis blev anset for at være væsentlige. Det betyder, at artiklerne der omhandler §20-spørgsmål bliver vægtet højt, da gennemsnitslængden er på de nævnte 615 ord.

Det kan skyldes §20-spørgsmåls struktur, hvor der i forvejen findes en issue proponent, idet det er en folketingspolitiker, der har stillet spørgsmålet. Det betyder, at §20-spørgsmålets problemstilling har højere salience end andre problemstillinger, hvilket medfører længere artikler. Den interkvartilære spændvidde i artiklerne spænder fra notitser på 17 ord til lange artikler på 2316 ord.

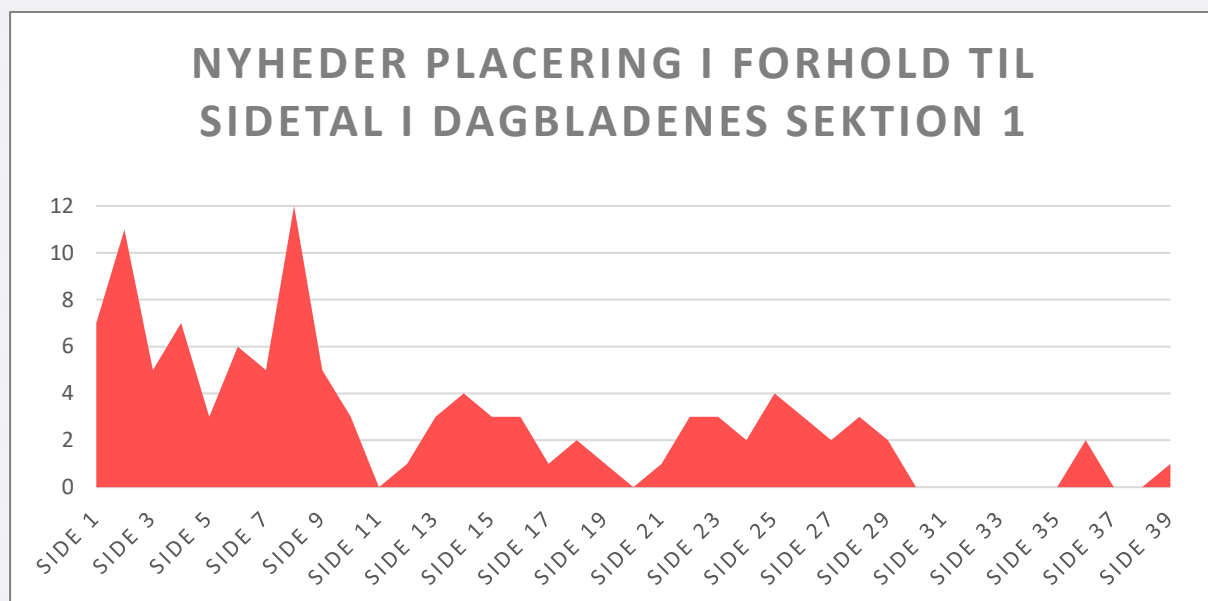
Dog fremgår det også, at notitserne ikke fylder meget af den samlede dækning set i forhold til de andre typer af nyheder, der er blevet bragt. Som det er blevet formuleret i kodningsmanualen (bilag 1), er notitsen defineret ved en øvre grænse på maksimalt 150 ord, hvilket under 10% af de samlede antal skrevne nyheder er. Som beskrevet ovenfor betyder det, at §20-spørgsmålene i overvejende grad behandler problemstillingerne dybere end ved blot notitser. Det kan dog også skyldes, at notitserne, der behandler et §20-spørgsmåls problemstilling, ikke efterlever de kriterier, som er opstillet af indikatormetoden. Derfor betyder det altså ikke, at der i overvejende grad ikke findes notitser, der beskriver en given problemstilling fra et givent §20-spørgsmål. Det kan dog blot være et udtryk for, at de eventuelle notitser blot ikke er lange nok til at inddrage de indholdsindikatorer eller issue proponents, hvorfor de ikke efterlever kriterierne. 50% af den samlede dækning består af artikler, der er mellem 343 og 790 ord lange, hvorfor artiklerne umiddelbart har høj grad af salience.

Artiklerne, som de landsdækkende dagblade bringer, bliver hovedsageligt placeret i avisens sektion 1. Dette er dog på sin vis en smule misvisende, da nogle aviser somme weekendtillæg og lignende, hvilket gør at der er en relativt stor usikkerhed i forhold til, hvor langt tilbage Sektion 2 eksempelvis er i et givent dagblad. Dog er tallene alligevel inddraget, da det kan bidrage til at give et overblik over, hvordan artikler med relation til §20-spørgsmålene bliver vægtet i de landsdækkende dagblade. Som det fremgår af nedenstående tabel, placeres 74% af alle artiklerne i avisernes sektion 1.



Tabel 13: Fordelingen af artikler i avissektioner, n=142 (Bilag 2).

Artiklerne i sektion 1 er hovedsageligt koncentreret i starten af sektion 1. Medianen befinder sig således på 8, og 50% af alle artiklerne er på side 8 eller før. Derefter er der en stor spredning, hvilket kommer til udtryk ved 75%-percentilen er på 18,75 (Bilag 1, sidetal). Det betyder således, at de landsdækkende dagblade vægter nyheder med relation til §20-spørgsmål relativt højt, da 50% af nyhederne bliver bragt før eller på side 8 i avisen. Som det fremgår af nedenstående tabel, er sidetallene i de landsdækkende dagblades sektion 1 hovedsageligt placeret i de forreste sider.



Tabel 14: Sidetal i de landsdækkende dagblades sektion 1, n=106 (Bilag 2).

Tabellen viser, at §20-spørgsmålene som udgangspunkt er spredt ud over avisens sidetal. Dog er de første 50% af artikler relativt kompakte mellem side 1-10, hvorefter de spredes helt frem til side 39. Dette tyder på, at når artiklerne om §20-spørgsmålene bliver bragt er der størst sandsynlighed for, at de vil blive placeret i de første ti sider, og de fylder i gennemsnit 616 ord. Det vil altså sige, at det indhold, der findes i §20-spørgsmålenes problemstilling, er interessant stof for nyhedsmedierne. Derfor har nyheder høj salience. Af de 64 §20-spørgsmål, som blev omdannet til 142 artikler i de landsdækkende dagblade, var ni af disse nyheder forsidehistorier. Det betyder således, at 5% af de samlede artikler om §20-spørgsmålenes problemstillinger ender som forsidehistorier, hvilket ligeledes indikerer en høj salience. §20-spørgsmålenes struktur er også opbygget favorabelt set i forhold til at blive vægtet højt i de landsdækkende nyhedsmedier; der er to modstridende issue proponents, der anses for at være elitepersoner. Yderligere bliver disse politikere også ses som personificerede bærere af en problemstilling, der er både aktuel, konfliktfyldt og viser en strategisk politisk positionering i forhold til hinanden. Det vurderes derfor, at det er de faktorer, der gør, at §20-spørgsmålene bliver vægtet højt i de

landsdækkende dagblade, og derfor ofte findes i de første 10 sider af de landsdækkende dagbladene.

OPSUMMERING

I alt blev der bragt 174 nyheder på baggrund af de 151 inddragne §20-spørgsmål fra Folketingsåret 2015-16. Her bragte radiomedierne 16 nyheder, tv-medierne bragte ligeledes 16, mens de landsdækkende dagblade bragte 142 nyheder.

Konversionsraten for de samlede §20-spørgsmål for hele Folketingsåret 2015-16 ligger i et konfidensinterval mellem 35,7% og 48,9%. Dog vurderes det ud fra indeværende analyse, at det er mere sandsynligt, at mellem 40% og 45% af alle §20-spørgsmål bliver til nyheder fremfor mellem 35,7% og 48,9%.

Det er især §20-spørgsmål, der er henvendt til Statsministeriet, der bliver bragt i nyhedsmedierne, hvor 64% af §20-spørgsmålene bliver til nyheder. Statsministeriet er efterfulgt af Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet, hvor 62% bliver omdannet til nyheder.

§20-spørgsmålenes vej til de landsdækkende nyhedsmedier ikke er berørt af, hvorvidt §20-spørgsmålet er rettet mod et hårdt eller blødt ministerie. Konversationsraten for bløde og hårde ministerier ligger således på 41,7% og 42,9%. Det har derimod en betydning for omfanget af antal nyheder, da der i gennemsnit blev skrevet 3,13 nyheder om hvert enkelt §20-spørgsmål til et hårdt ministerie, mens dette tal er 2,08 for de bløde ministeriers vedkommende.

Der bliver bragt procentmæssigt flest nyheder fra spørgetimen, som har en konversionsrate på 66,7%. For spørgetiden og de skriftlige besvarelser af §20-spørgsmål er der ingen procentmæssig forskel med en konversionsrate på 40,9%.

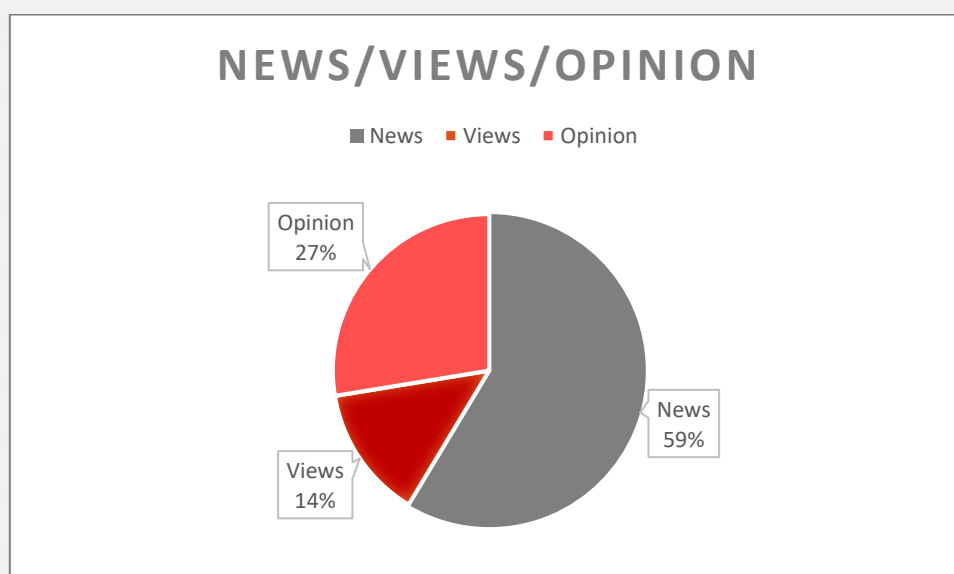
De landsdækkende dagblade står bag 82% af dækningen af §20-spørgsmålenes problemstillinger, mens radio- og tv-medierne hver især står bag 9 % af dækningen. De landsdækkende dagbladenes artikler har en gennemsnitslængde på 615 ord, og de er hyppigst placeret i dagbladenes sektion 1 på 8. side. Af de 142 artikler, blev ni af dem bragt på forsiden, hvorfor §20-spørgsmålene oplever en høj salience i de landsdækkende dagblade.

HVAD KARAKTERISERER §20-SPØRGSMÅLENE I DE LANDSDÆKKENDE NYHEDSMEDIER?

Umiddelbart er den mest åbenlyse karakteristik af §20-spørgsmålene i de landsdækkende nyhedsmedier, at nyhedens oprindelse i et §20-spørgsmål ikke nævnes. Her stopper undersøgelsen dog ikke, og i det følgende afsnit vil §20-spørgsmålenes karakteristika undersøges og fremhæves.

EN PROFESSIONALISERET PRAKSIS

Nyhederne omhandlende §20-spørgsmålene er overvejende professionaliseret. 59% er således, som det ses i nedenstående cirkeldiagram, skrevet af journalister som rendyrkede nyhedsartikler.



Tabel 15: News/Views/Opinion, n=174 (Bilag 2).

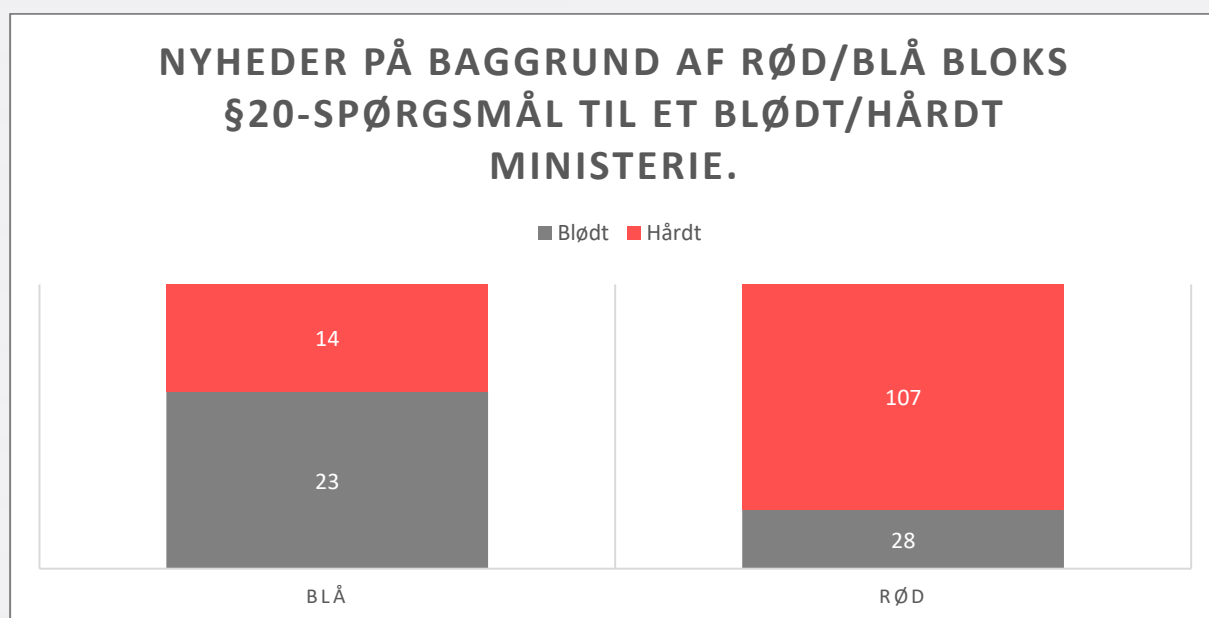
Det betyder ligeledes, at de nyheder omhandlende §20-spørgsmål har gennemgået en professionel nyhedsproduktionsproces. 73% af de samlede nyheder er således skrevet af enten journalister eller eksperter, der er tilknyttet nyhedsmediet. Det betyder ligeledes, at det i høj grad er professionaliserede frames, der præsenteres for offentligheden. Dog er 27% af nyhedsstrømmen bestående af opinion, hvilket umiddelbart er udtryk for at offentligheden ligeledes har stor indflydelse på nyhederne om §20-spørgsmålene, og deltager i den offentlige debat med sit udspring i §20-spørgsmålene. Dog er kategorien både indeholdende borgere, politikere, fagpersoner og aktører fra interesseorganisationers holdninger til en given problemstilling præsente-

ret ved et §20-spørgsmål. Yderligere er denne produktionsproces også underlagt den professionaliserede nyhedsproduktionsproces, da opinionsnyhederne ligeledes er blevet udvalgt således, at de stemmer overens med en mere generel og overordnet frame af den givne problemstilling.

Når de landsdækkende nyhedsmedier gør brug af en moralsk stillingtagen, og derfor bedømmer de handlinger, der er begået, gør de det ved at inddrage andre politiske aktører. På den måde kan selve nyhedsmediet fremstå som værende politisk neutral, men i sin moralske stillingtagen gennem inddragelsen af andre politiske aktører, agerer nyhedsmedierne således politisk. Det sker dog gennem en personificering af den givne problemstilling, hvorfor nyhedsmediet træder tilbage, og hvor konflikten mellem de politiske aktører i stedet træder frem. Dette vil yderligere undersøges i de to inddragne cases, der omhandler Edward Snowden og PSO-problematikken.

DE HÅRDE OG BLØDE MINISTERIER

De landsdækkende nyhedsmediers dækning af §20-spørgsmålene favoriserer de hårde ministerier. Det er dog forskelligt, hvilken blok der stiller spørgsmål til de hårde eller bløde ministerier, hvilket fremgår af nedenstående figur:



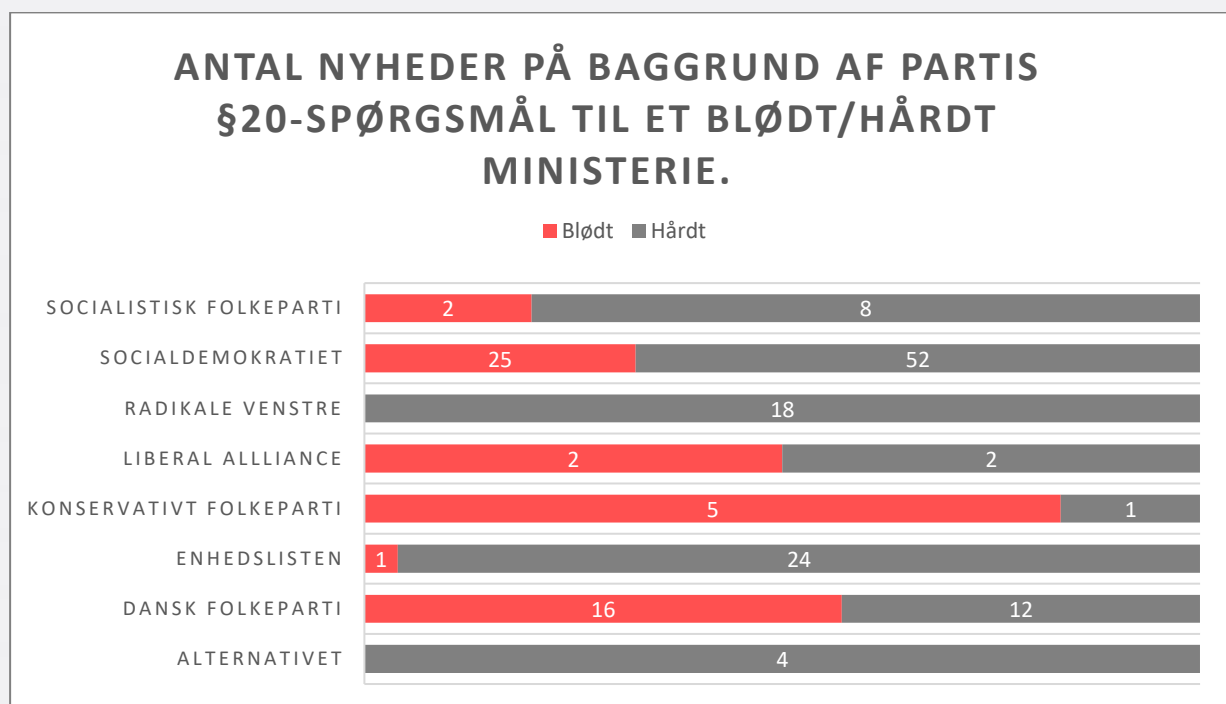
Figur 3: Nyheder, der er blevet til på baggrund af et §20-spørgsmål fra blå/rød blok, der er blevet stillet til et blødt/hårdt ministerie, $n=172$, $p= 0,0000029$ (Bilag 2)

Som det fremgår, bringes blå partiers §20-spørgsmål til bløde ministerier i højere grad end til de hårde. 62% af nyhederne bringes på baggrund af §20-spørgsmål, der er stillet til et blødt

ministerie. For rød blok er billede anderledes, hvor det kun er tilfældet for 12%. Det betyder således, at der er en markant forskel på, hvilke §20-spørgsmål der bliver bragt på baggrund af, hvilken politisk blok og om ministeriet, §20-spørgsmålet er henvendt til er kendetegnet ved at være blødt eller hårdt.

Den røde blok stiller derfor hyppigere spørgsmål målrettet mod de hårde ministerier; der hvor magten er (Jørgensen, 2016). Hele 88% af §20-spørgsmålene, der bliver til nyheder, fra rød blok er rettet mod de hårde ministerie. Dermed opfylder de røde partier også den oprindelige funktion med §20-spørgsmålet, som er at kontrollere regeringen arbejde og den ministerielle proces omkring aktuelle problemstillinger.

Derimod anvender blå blok i overvejende grad §20-spørgsmålene til at spørge til en given ministers holdninger omkring emner, der kan markere, at de regeringsbærende partier selv er uenige i den politik, der bliver ført af regeringen. Her er det især Dansk Folkeparti, som anvender §20-spørgsmålets funktion til at få en ministers holdning til en problemstilling, og sammen med Konservativt Folkeparti og Liberal Alliance – som alle er fra blå blok – er disse partier de eneste, hvis §20-spørgsmål i 50% eller flere af tilfældene får bragt nyheder på baggrund af §20-spørgsmål til et blødt ministerie. Dette fremgår også af nedenstående tabel:



Tabel 16: Antal nyheder på baggrund af partis §20-spørgsmål til et blødt eller hårdt ministerie, $n=172$, $p=0,0002$

Det fremgår altså her, at Dansk Folkeparti er det parti fra blå blok, der har stillet flest §20-spørgsmål til regeringen. Dette ses som et udtryk for, at Dansk Folkeparti forsøger at trække regeringen i deres egen politiske retning ved at anvende §20-spørgsmålets mediebevågenhed

til at positionere sig forhold til regeringen, hvor de ligeledes agerer politisk. Derfor kan Dansk Folkeparti også anses for at være et protestparti, der bruger §20-spørgsmålenes kontrolfunktion, der oprindeligt er tiltænkt oppositionen, til at få en given minister til at udtrykke sin holdning til en given problemstilling. Derfor anvender de mediernes agendasættende funktion til at få offentligheden til at tænke på – hovedsageligt værdipolitiske temaer – hvorfor der opstår en medieadvokeren for, at regeringens politik skal trækkes i en bestemt retning, der er i Dansk Folkepartis favør.

I denne tabel ses også, at Konservativt Folkeparti har stillet flere §20-spørgsmål til bløde ministerier. Konservativt Folkeparti har ligeledes også oplevet faldende stemme- og medlemstal i flere år, hvorfor de adskillige gange har forsøgt at relancere sig selv. Her kunne §20-spørgsmålene give et udtryk for, at Konservativt Folkeparti strategisk placerer sig i forhold i regeringen for at differentiere sig, og dermed opnå en større tilslutning til partiet (Brorson, 2015). Dermed anvender de samme strategiske tilgang til §20-spørgsmålenes funktion, som Dansk Folkeparti gør, dog i mindre udstrækning.

Af tabellen fremgår det ligeledes, at Socialdemokratiet er det parti, der stiller de fleste §20-spørgsmål, hvor 33% af nyhederne var bragt på baggrund af §20-spørgsmål, som blev stillet til de bløde ministerier. Dette er ligeledes den højeste procentdel ved den røde blok, hvilket ses som et udtryk for, at Socialdemokratiet strategisk positionerer sig både værdipolitisk og fordelingspolitisk i forhold til regeringen. Det er et udtryk for, at det er væsentligt for Socialdemokratiet er skildre en forskellighed fra regeringens og oppositionens mening for på den måde at påvirke offentlighedens politiske holdning gennem både fordelings- og værdipolitiske problemstillinger, der bliver bragt i nyhedsmedierne.

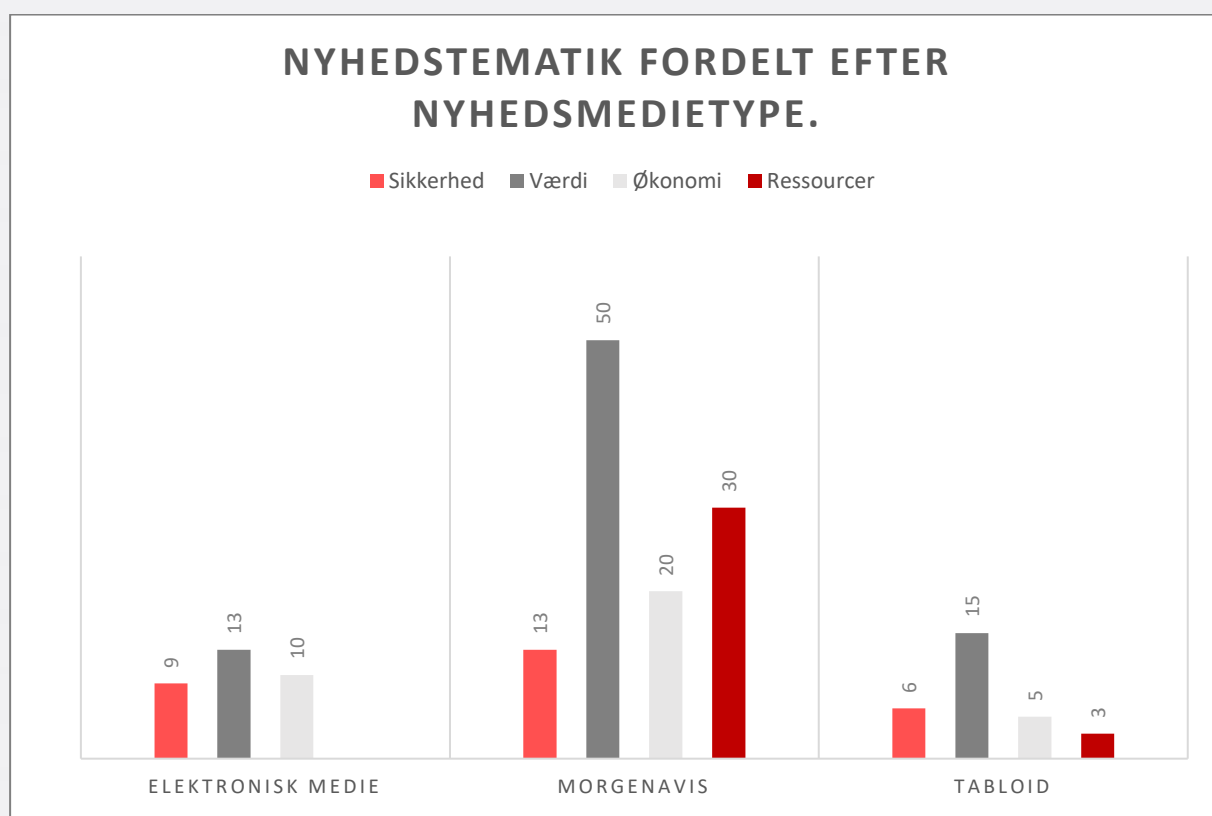
De resterende partier, der tilhører rød blok, har som det fremgår, en markant overvægt af §20-spørgsmål til hårde ministerier, og Alternativet har således kun fået bragt nyheder på baggrund af §20-spørgsmål til de hårde ministerier. Dog er der kun bragt fire nyheder på baggrund af deres §20-spørgsmål, hvorfor dette ligeså godt kan være et udtryk for, at datamaterialet omkring Alternativets §20-spørgsmål har været omfattende nok til at kunne skildre nyheder på baggrund af §20-spørgsmål til et blødt ministerie.

Radikale Venstre fik ligeledes udelukkende bragt nyheder på baggrund af ét §20-spørgsmål, der blev stillet af Martin Lidegaard. Denne sag genererede 18 nyheder, hvorfor dette §20-spørgsmål i høj grad var agendasættende, hvilket skyldes at det var et spørgsmål, der splittede både medie billedet og de frames, der blev anvendt. Denne sag, jeg har valgt at kalde PSO-problematikken, vil blive undersøgt gennem en framing-analyse, der kan findes under analysedelen [Case 2: PSO-problematikken](#). Inden framing-analysen, vil nyhedstyperne analyseres.

FORTALTE, KOMMENTERENDE ELLER DEBATERENDE NYHEDER?

Som det er beskrevet i afsnittet 'En professionaliseret praksis' er den journalistisk praksis overvejende er professionaliseret på baggrund af repræsentationen af de tre forskellige nyhedstyper; news, views og opinion. I denne analysedel vil disse data kombineres med andre fra den kvantitative indholdsanalyse for at kortlægge sammenhængene mellem nyhedstyperne og hvilke §20-spørgsmål, der afføder specifikke nyhedstyper.

Som det ses i nedenstående tabel, behandles de forskellige politiske tematikker forskelligt alt efter hvilken nyhedsmediatype, der bringer nyhederne på baggrund af §20-spørgsmålene. De elektroniske medier, der har bragt færrest nyheder omhandlende §20-spørgsmålenes tematikker, har spredt deres nyhedsdækning nogenlunde jævnt ud mellem sikkerheds-, værdi og økonomitematikkerne, hvor de dog ikke har bragt en nyhed om ressourcetematikken. Dette ses i nedenstående tabel:



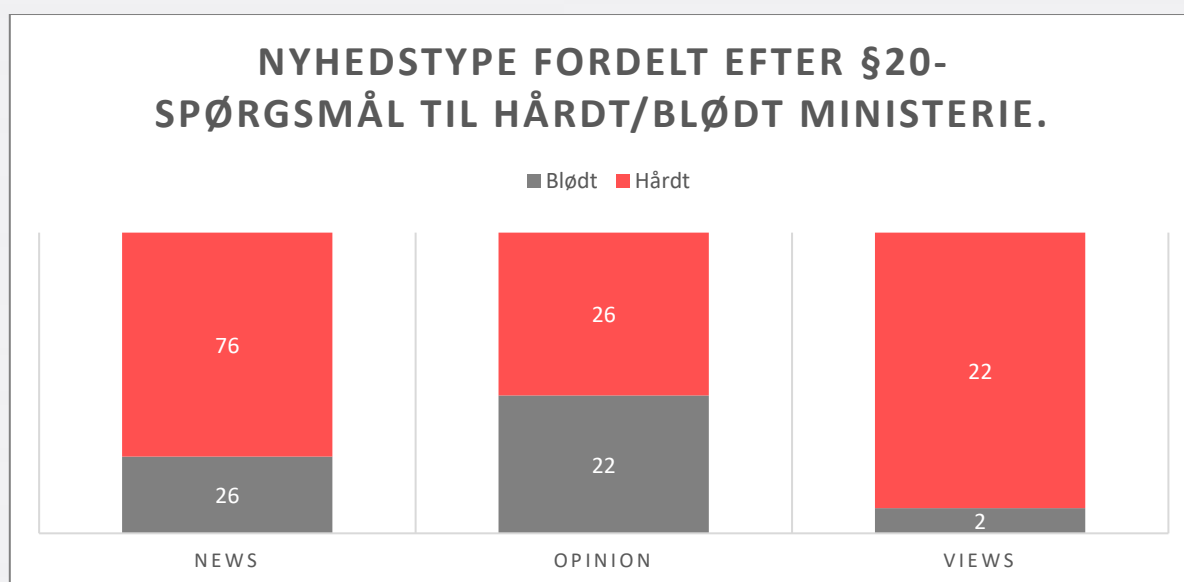
Tabel 17: Nyhedstemaer, der er behandlet i de forskellige nyhedsmedietyper. $n=174$, $p=0,026$ (Bilag 2).

Den tematik, der oftest behandles, er værditematikker, hvilket er gældende for samtlige af nyhedsmedierne. Dette kan både skyldes, at det ofte er den værdipolitiske tematik, der bliver stillet §20-spørgsmål om – det kan dog ligeledes være på grund af kommercialiseringen af de landsdækkende nyhedsmedier. Værdierne i det danske samfund er det, som der bidrager til at definere os som danske. Den danske værdipolitisk ses derfor som et udtryk for den danske

selvforståelse; hvordan skal vi behandle vores ældre, arbejdsløse og de indvandrere, som kommer til landet. Det er således et let tilgængeligt politisk indhold, der skal bidrage til at få læsere, lyttere og seere til at tænde for tv'et, radioen eller til at åbne avisen. Kommercialiseringen af nyhedsmedierne bidrager således til, at nyhedsmedierne er – med undtagelse af public service-medierne – afhængige af, at folk læser, hører eller ser mediernes nyheder.

Morgenaviserne bringer flest nyheder om §20-spørgsmålene, og de er desuden de eneste nyhedsmedier, der har bragt flere end 10 nyheder om hver tematik med undtagelse af den trafikale tematik, der ikke er behandlet af nogle af de landsdækkende nyhedsmedier. Her springer især ressourcetematikken i øjnene, da de har skrevet 30 nyheder om tematikken, hvilket er 10 gange mere end nogen andre nyhedsmedier. Denne tematik omhandler blandt andet den grønne omstilling, som især Politiken og Information er fortalere for, hvilket senere vil komme til udtryk. Det er ligeledes en højspændt tematik, der deler specifikke dele af offentligheden, og det er yderligere en problemstilling, der er genstand for medieadvokeren, som det vil komme til udtryk i analysedelen [PSO-problematikken](#).

Denne medieadvokeren kommer ligeledes til udtryk gennem, hvilken nyhedstype som nyhedsmedierne bringer, hvorfor at nyhedernes medieadvokeren bringes i forskellig variation. Disse kommer til udtryk gennem blandt andet news, som bidrager med den laveste grad af medieadvokeren, opinion bidrager med den mellemste grad af medieadvokeren, hvor views bidrager til den største grad af medieadvokeren. Fordelingen af disse kan ses i nedenstående tabel:

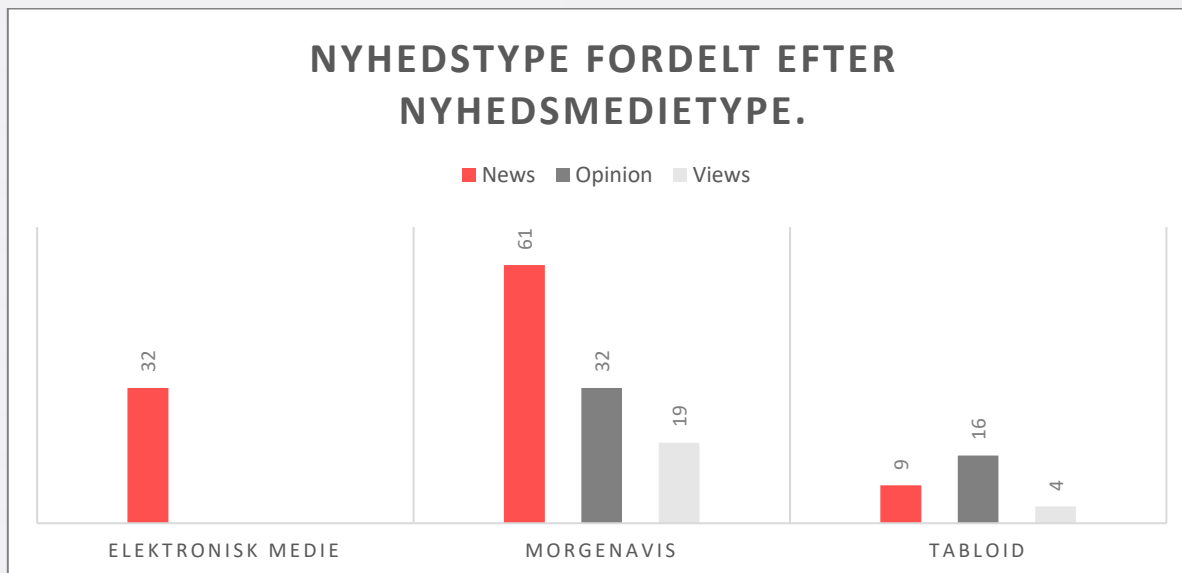


Tabel 18: Nyhedstype fordelt efter §20-spørgsmål til hårdt eller blødt ministerie, n=174, p=0,007 (Bilag 2).

Her fremgår det, at det igen er de hårde ministerier, der dominerer de forskellige nyhedstyper. Dog kan det ses, at 48% af opinionkategorien består af §20-spørgsmålene, der er rettet mod bløde ministerier. Opinion består desuden af ikke-professionaliseret nyhedsindhold, hvorfor det

er issue proponents af forskellig karakter, der forsøger at ændre det politiske indhold og fremhæve en problemstilling ud fra en specifik frame. Hvis der derimod fokuseres mod views, er det hovedsageligt de hårde ministerier, der bliver behandlet gennem en direkte medieadvokeren. Denne direkte medieadvokeren ses ved, at views er et udtryk for det pågældende medies ideologiske og politiske holdning til en problemstilling. Derfor foregår den direkte medieadvokeren ved at nyhedsmedierne kommenterer, analyserer og forklarer deres holdning til en specifik problemstilling. Her forklares også fordele og ulemper ved specifikke frames, hvor disse opvejes mod hinanden, hvor mediet advokerer for en specifik fortolkningspakke og dermed mere eller mindre eksplicit forkaster de andre. Dette vil fremgå af den inddragne case om PSO-problematikken, hvor morgenaviserne Information og Politiken samt Børsen og Jyllands-Posten argumenterer for hver sin udlægning af, hvad der vil være det bedste for det danske samfund. På den måde fremstår problemstillinger sommetider med valence, hvor kun et enkelt perspektiv fremføres; og da det enkelte nyhedsmedie selv vurderer at sagen er relevant at kommentere, tildeles den specifikke problemstilling høj salience, fordi det vurderes at problemstillingen vurderes til at være væsentlig for den danske offentlighed. Hvordan dette mere kvalitativt og indgående foregår, kan findes i casen om [PSO-problematikken](#).

Det er hovedsageligt morgenaviserne, der gør brug af denne direkte medieadvokeren, hvilket fremgår af nedenstående tabel:



Tabel 19: Nyhedstype fordelt efter nyhedsmedie, $n=174$, $p=0,00029$ (Bilag 2)

82% af den samlede mængde views findes i morgenaviserne, som dog er den nyhedstype, som der bliver bragt færrest af. Derimod er inddragelsen af den offentlige advokeren gennem opinionsnyheder placeret som det mest bragte og anden mest bragte nyheder. For tabloidaviserne er det derfor issue proponents, der fremfører §20-spørgsmålene, og dermed sørger for deres

problemstillinger og frames bliver fremført, så både de politiske aktører og nyhedsmedierne vægter nyhedshistorierne højere. Hvis der kastes et blik på de elektroniske medier, fremgår det, at de udelukkende bringer news-historier. Dette er hovedsageligt underlagt, at Public-Service medierne, som de elektroniske medier hovedsageligt består af, er påkrævet at bringe aktuelle, nøgterne og neutrale nyheder, der ikke favoriserer en bestemt politisk overbevisning, hvorfor der ikke nogen form for udtryk for, hvilken fortolkningspakke, der er den rigtige.

Views er det interessante i denne sammenhæng, på grund af måden de internt diskuterer med hinanden gennem views-artikler. Hvordan dette kommer til udtryk, vil blive belyst i det nedenstående, hvor to cases, der har fyldt meget i §20-spørgsmålenes mediedækning, vil blive analyseret kvalitativt gennem en framing-analyse. Den første case, der er inddraget, er casen om Edward Snowden, hvor nyhedsmedierne i alt producerede 19 nyhedshistorier af forskellig karakter. Den næste case omhandler afskaffelsen af PSO-afgiften, og hvordan de forskellige morgenaviserne nærmest diskuterede, opponerede mod og bakkede op om specifikke fortolkningspakke gennem deres ledende artikler og kommentarer.

CASE 1: EDWARD SNOWDEN

Sagen om Edward Snowden startede, da Pernille Skipper og Nikolaj Villumsen fra Enhedslisten stillede et §20-spørgsmål til daværende justitsminister Søren Pind. Skipper og Villumsen var blevet gjort opmærksom på, at Danmark havde givet USA lov til at anvende Kastrup Lufthavn som transit for en udlevering af whistlebloweren Edward Snowden. En *"internetaktivist"* ved navn Peter Koefod havde gjort de pågældende politikere opmærksomme på problemstillingen, hvorefter de stillede justitsministeren et §20-spørgsmål, som igen blev gjort til en nyhed (Bilag 3). På den måde kan agenda-settingens påvirkningscyklus ses anvendt i praksis. I dette tilfælde er det dog en borgerlig agenda, der har påvirket den politiske agenda, som efterfølgende har påvirket medieagendaen. Det er således en borger, der henvender sig til politiske aktører, som anvender deres elitepersonsposition til at være issue proponents, og dermed give problemstillingen salience. Dette har skabt en medieadvokaten, hvorefter Pernille Skipper, Søren Søndergaard og Nikolaj Villumsen fra Enhedslisten stillede et beslutningsforslag den 29. marts 2016, der havde til formål at sikre, at Danmark ikke længere *"deltager i tilfangetagelsen og udleveringen af whistleblower Edward Snowden"* (Folketinget, 2016). På denne måde kan en agenda-setting-cyklus ses, hvor en problemstilling i nyhedsmedierne direkte har påvirket det politiske indhold (Dearing & Rogers, 1996).

De snuskede muldvarpe slår tilbage: Vil stoppe dansk deltagelse i jagten på Snowden

20: Overskrift fra Information d. 6. februar om Enhedslisten, der vil stille lovforslag om at stoppe "jagten på Snowden" (Bilag 3).

Da §20-spørgsmålet entrerede nyhedsjournalistikkens kommunikationsprocesser og blev til nyheder, blev der overordnet præsenteret to fortolkningspakker, der kæmpede om at definere sandheden om den givne problemstilling. Fælles for begge fortolkningspakker var det, at nyhedsmedierne ikke selv tog moralsk stilling til problemstillingen, hvorvidt det støttede den oprindelige beslutning om at lade USA bruge dansk luftrum til at fragte Edward Snowden, eller opponerede mod den. I stedet lod nyhedsmedierne forskellige issue proponents argumentere for deres syn på sagen. Dermed agerede nyhedsmedierne ikke eksplicit politiske, men de blev derimod politiske i forhold til, hvilke aktører de lod moralisere på modstridende aktørers udtalelser. På denne måde agerer nyhedsmedierne politiske ved at være umiddelbart neutrale, men fremhæve opponerende aktører – med en vægt på den eller de aktører, som umiddelbart sympatiserer med.

Nyhederne omkring Edward Snowden udmøntede sig til i alt 19 nyheder spredt på 12 forskellige nyhedsmedier, og problemstillingen blev behandlet af både radionyhederne, tv-nyhederne og de landsdækkende dagblade. Nyhederne var hovedsageligt af typen news, men BT og Ekstra-bladet havde også tre debatindlæg til sammen.

NIKOLAJ VILLUMSEN, EL, AMOK PÅ PIND:

Han er sygt arrogant

Justitsministeren beskyldes for at have løjet om Snowden-flyet. Det nægter Pind, som erkender at have givet Folketinget et svar, der 'ikke var dækkende'

21: De to kampaner, Søren Pind og Nikolaj Villumsen er ikke glade for hinanden. Udklip fra Ekstra Bladets artikel "Han er sygt arrogant" (Bilag 3).

Da problemstillingen var relativt konfliktpræget, som det kan ses i ovenstående billede, der er taget fra en overskrift fra Ekstra bladet, var der ligeledes ikke valence i fremstillingen af problemstillingen. Dette med undtagelse i de to af de tre debatindlæg, som blev bragt i BT og

Ekstra Bladet, der gav udtryk for borgernes perspektiv på Edward Snowden. Det sidste debatindlæg omhandlede forskellige issue proponents debat om problemstillingen på Twitter (Bilag 3). I de to andre debatindlæg tilsluttede borgene sig således alle den ene af de to fortolkningspakker, der blev fremført. Fælles for begge fortolkningspakker var dog, at USA som aktør var udeladt. Det var derimod det fly, der havde til formål at flyve Edward Snowden til USA, der blev gjort til aktøren. Eksempelvis bragte DR P3 Nyhederne et nyhedsindslag, hvor de forklarer, at det var *"Et amerikansk fly, som jagtede whistlebloweren Edward Snowden"* (Bilag 3). Samme tilfælde er det ligeledes med Jyllands-Posten *"Et amerikansk fly [...] var på jagt efter Snowden"* og Information; *"flyet og dets mission"* (Bilag 3).

KONVENTIONSPAKKEN

Den første og mest repræsenterede fortolkningspakke, har jeg valgt at kalde for konventionspakken. Den overordnede frame i denne pakke er, at det er et brud på Danmarks internationale konventioner at udlevere Edward Snowden til mulig tortur og dødsstraf. Det var ligeledes denne pakke, som de to af de tre debatindlæg tilsluttede sig. Her beskrev de, at Edward Snowden ikke er en *"farlig terrorist"*, men at han derimod *"har gjort os en kæmpe tjeneste"* (Bilag 3). Derimod bliver justitsminister Søren Pind fremstillet som skurken i denne frame. En af framens issue proponents, Nikolaj Villumsen, kalder således Søren Pind for *"dybt, sygt arrogant"*, fordi han har *"løjet for Folketinget"* og er blevet fanget i det (Bilag 3). I denne fortolkningspakke er konfliktfyldt og personificeret diskussion – som dog har sit omdrejningspunkt om Edward Snowden, hvilket er et udtryk for en tilpasning af politikernes kommunikation for at tillægge problemstillingen salience, og dermed blive bragt i medierne (Hjarvard, 2009; Strömback & Esser, 2014).

I denne fortolkningspakke er de inddragne aktører hovedsageligt politiske aktører, der gennem en forholdsvis konfrontativ og personificeret, hvor det politiske indhold diskuteres. Jyllands-Posten beskriver i deres artikel *"Danmark gav fly på Snowden-jagt lov til at lande i København"*, at *"[d]en danske venstrefløj er stærk optaget og ophidset over sagen"*, som Nikolaj Villumsen i dette tilfælde er frontperson for. Dette er dog paradoksalt, da det oprindeligt var SRSF-regeringen, der gav tilladelse til, at flyet kunne lande.

De uenige aktører beskylder hinanden for at *"sætte hensynet til den amerikanske regering over danskernes grundlæggende frihedsrettigheder"* eller for at være *"snuskede muldvarpe"* (Bilag 3). Aktøren, der er fortaler for konventionspakken er Nikolaj Villumsen fra Enhedslisten, hvor aktøren, der opponerer, og som er fortaler for nedenstående samarbejdspakke, er justitsminister Søren Pind.



22: De to kamphaner, Søren Pind og Nikolaj Villumsen er ikke glade for hinanden. Udklip fra Ekstra Bladets artikel "Han er sygt arrogant" (Bilag 3).

På et billede fra Ekstra Bladet-artiklen "*Han er sygt arrogant*", kan konflikten allerede ses i den måde, Ekstra Bladet har portrætteret konflikten. Nikolaj Villumsen står med udspilede øjne og løftede øjenbryn, mens han kigger mod Søren Pind. Søren Pind, der som den opponerende aktør, kigger mistroisk – måske endda "*sygt arrogant*" – på Nikolaj Villumsen (Bilag 3). Dette bidrager til at understreger Nikolaj Villumsens citat om, at justitsministeren er arrogant og uinteresseret i at fortælle sandheden om denne problemstilling.

Denne fortolkningspakke anses for at være overvejende sensationspræget, da den er præget af konflikter, løgne og beskyldninger. De nyhedsmedier, som er repræsentanter for denne fortolkningspakke er hovedsageligt Ekstra Bladet og BT, hvorfor det ikke er overraskende, at fortolkningspakken er overvejende præget af konflikt og sensation, da tabloidpressen hovedsageligt bringer historier præget af patos, der har til formål at forarge eller på andre måder vække følelser hos modtageren.

SAMARBEJDSPAKKEN

Den opponerende fortolkningspakke har jeg kaldt for samarbejdspakken. Dette fokus er mindre konfliktfyldt, og pakken operer hovedsageligt i tre nyheder; en fra DR P3, DR P4 samt Berlingske. Denne fortolkningspakkes frontperson er ikke Søren Pind, som dog ses som en repræsentant i forhold til ovenstående pakke. Det er derimod seniorforsker ved Dansk Institut for Internationale studier, Flemming Splidsboel. Denne fortolkningspakke søger ikke at placere en skyld hos en eller flere aktører, men derimod forsøger pakken at forklare Snowden-problemstillingen ud fra et relationsperspektiv.

Snowdon skulle flyves til USA via København

Exitplan. Et fly fra USA var i 2013 i beredskab i København. Flyet skulle fragte whistleblower til USA, mener ekspert.

23: Berlingskes artikel omhandlende Edward Snowden (Bilag 3).

Denne fortolkningspakke er ikke konfliktfyldt som den ovenstående, og der søges i stedet for en forklaring på, hvorfor der blev ageret, som der gjorde. Derfor er frontpersonen for denne fortolkningspakke Flemming Splidsboel, der gennem sin forskerposition bliver issue proponent for denne pakke. Han forklarer, at tilladelsen skal ses i lyset af Danmark og USA's tætte relation til hinanden, hvor Danmark understøtter amerikanske operationer gennem de to landes efterretningstjenester. Denne fortolkningspakke ser ikke problemstillingen som en konflikt, men som et udtryk for et samarbejde. Derfor forklarer Flemming Splidsboel, at danske myndigheder ikke nødvendigvis siger ja til at fragte Edward Snowden til USA, men giver *"tilladelse til, at et umarkeret fly kan lande"* (Bilag 3). På denne måde bliver en potentiel konflikt afværget med, at de danske myndigheder *"næppe kendte meget til det fly"*.

CASE 2: PSO-PROBLEMATIKKEN

Hvor de landsdækkende nyhedsmedier ikke lod deres eget politiske tilhørsforhold skinne eksplicit igennem i sagen om Edward Snowden, er det en anden sag for PSO-problematikken. I denne sag bragte både Politiken, Information, Jyllands-Posten og Børsen analyser, kommentarer og ledende artikler. Ligeledes blev denne problemstilling kun behandlet i de landsdækkende dagblade – og alle artikler med undtagelse af en enkelt blev behandlet af morgenaviserne. Den ene artikel blev skrevet af Ekstra Bladet, og den havde et perifært fokus på PSO, men beskæftigede sig med, at Lars Christian Lilleholt og Karsten Lauritzen ikke svarede på de spørgsmål, de fik på et pressemøde. De resterende 17 artikler blev således bragt i Berlingske, Børsen, Information, Jyllands-Posten og Politiken. PSO-problematikken havde ikke salience i tabloidpressen, men det havde den derimod blandt morgenaviserne.

Problematikken opstod på baggrund af dataindsamlingens eneste §20-spørgsmål fra Radikale Venstre. Her stillede Martin Lidegaard fra Radikale Venstre et §20-spørgsmål til energi-, forsynings- og klimaminister Lars Christian Lilleholt:

Folketingsmedlem Martin Lidegaard (RV) har den 4. maj 2016 stillet mig følgende spørgsmål S 1078, som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål nr. S 1078:

Kan ministeren bekræfte, at finansieringen af energiaftale 2012 er en vital del af energiforliget, herunder hvordan PSO'en opkræves, jf. forligets tekst derom?"

24: Martin Lidegaards §20-spørgsmål til Energi-, Forsynings- og Klimaminister, Lars Christian Lilleholt (Bilag 4).

Dette §20-spørgsmål og svar fik således morgenaviserne til at skrive deres views omhandlende problemstillingen, og som udelukkende bestod af valence, da det var et udtryk for morgenavisernes ideologiske position. Det resulterede to fortolkningspakker, som er båret frem af henholdsvis Politiken og Informations grønne pakke samt Børsens og Jyllands-Postens vækstpakke. Disse to fortolkningspakker vil gennemgås i de følgende:

DEN GRØNNE PAKKE

Som det er nævnt ovenfor er Politiken og Information fortalere for denne fortolkningspakke. Begge dagblade har skrevet en leder om problemstillingen, mens Information ligeledes har bragt en analyse, der skildrer *"Venstres skjulte miljøopgør"* (Bilag 4).

Analysen er den eneste views-artikel, som ikke besidder valence. Analysen præsenterer således Lars Christian Lilleholts argumenter for, hvorfor afskaffelsen af PSO-afgiften kun har *"lutter fordele"*, hvorfor det måtte være *"idioter, der har opfundet PSO-afgiften"* (Bilag 4). På denne måde anvender Information en ironisk distancering til deres holdning, hvorfor de fortsætter med at forklare, at Lars Christian Lilleholt var *"lidt mere afdæmpet"*, da han skulle forklare finansieringen. Dermed ligger der en underliggende kritik, som pakkes ind i ironi. Og som overskriften ligeledes påpeger, er det en underliggende og indforstået kritik af et skjult miljøopgør.



25: Det tilknyttede billede til Informations analyse: "Venstres skjulte miljøopgør" (Bilag 4).

På billedet ser Lars Christian Lilleholt ud mod horisonten, som ikke er en del af billedet. Hans fingre er sammenflettede, og det kunne ligne en bekymret bevægelse, hvor han gnider sine fingre i nervøsitet. Yderligere er hans ansigtsmimik heller ikke optimistisk, men nærmere en smule betuttet. Derfor understreger billedet fortolkningspakkens argument om, at Venstre er i gang med et forklædt miljøopgør under dække af, at det er "*spørgsmål om dansk konkurrenceevne*". Denne bekymrende skuen mod fremtiden, uddyber Information i deres ledende artikel ved navn "*Venstre blæser grøn omstilling omkuld*". Hvor Informations analyse anvendte ministerens udtalelser for derefter at modbevise dem, findes der udelukkende valence i denne artikel. Derimod beskrives regeringens afskaffelse af PSO-afgiften som et "*perspektivløs*", "*kortsigtet*" "*angreb*" på dansk energipolitik (Bilag 4).

Derfor ses det således, at Information laver en direkte og eksplicit medieadvokeren, der taler mod det politiske indhold, der er blevet sat i proces. I et agenda-settingperspektiv gøres dette for direkte at påvirke den offentlige og politiske agenda. Dog fremhæver Information selv yderligere politikere og interesseorganisationer for at cementere deres problemstilling i offentligheden ved at inddrage elitepersoner i deres synspunkter. Information fremhæver således eksempelvis interesseorganisationerne Vindmølleindustrien og Fagforbundet 3F, mens der fremhæves politiske aktører fra partier såsom Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet. Informations medieadvokeren afsluttes med et call-to-action; "*Vil nogen venligst standse Venstres miljømassakrer, før de forkrøbler landets fremtid?*" (Bilag 4).

Derfor ses der i modsætning til Edward Snowden-sagen ingen deciderede personangreb, hvor det politiske indhold personificeres for derefter at udspille sig. Derimod er det partiet Venstre, som bliver angrebet af den ledende artikel. Konflikten er derfor i højsædet, men det udmønter sig ikke i sensationsprægede personangreb.

Det samme konfliktperspektiv er gældende i Politikens ledende artikel *"Venstres halve vind"*. Artiklen har opnået den højeste salience på dette tidspunkt, da den ledende artikel bringes på forsiden af Politiken den 15. maj 2016, hvor artiklen blev bragt. Det er dog ikke hovedhistorien på forsiden. Politiken, som har skrevet lederen ud fra et konfliktperspektiv, har ligeledes en personificering af de politiske indhold, da Lars Christian Lilleholt kaldes en *"gummiarm"*, der ikke kan sikre fremskridt for sit område, mens *"statsministeren fredag soled sig"* (Bilag 4). Lars Løkke Rasmussen og Lars Christian Lilleholt bliver således beskrevet som inkompetente og dovne, der *"vred sig som en ål på undvigelsesmission"*, da energiforliget blev indgået (Bilag 4).

I modsætning til Information bringer Politiken ikke andre aktører ind i den ledende artikel, mens de kun fremfører argumenter for deres egen overbevisning, hvorfor denne artikel består af valence. Der er således kun en sandhed, en frame og en rigtig ting af gøre, og det er *"at stoppe med at spille hasard med klimaambitionerne"* (Bilag 4). Dette sidste citat afslutter ligeledes den ledende artikel, hvorfor det også ses som en medieadvokeren, der har til formål at ændre den politiske proces.

VÆKSTPAKKEN

Jyllands-Posten og Børsen ses som repræsentanter for den modstridende fortolkningspakke til ovenstående grønne pakke. De argumenterer begge, i en ledende artikel for Børsens vedkommende og kommentar fra Jyllands-Posten, for, at PSO-afgiften skal afskaffes, hvilket vil gavne den danske konkurrenceevne.

Jyllands-Posten har bragt en kommentar, der er skrevet af chefredaktør Steen Rosenbak, der hedder *"Bliver vi rigere af at arbejde mere og tjene mindre?"* (Bilag 4). Heri stiller Jyllands-Posten sig kritisk til, hvordan finansieringen af afskaffelsen af PSO-afgiften skal foregå. Ikke fordi, at Jyllands-Posten giver udtryk for, at bevare PSO-afgiften, fordi *"[s]elvfølgelig skal misfosteret fjernes"* (Bilag 4). Regeringen har dog en anke mod finansieringen, som beror på, at finansieringen skal foregå ved at hæve bundskatten; *"Men hov, hvordan hænger det nu sammen?"* spørges der. På denne måde inddrages også læseren til at forundres over, at det skulle give en samfundsgevinst på *"2,3 mia. kr. om året"* (Bilag 4). Her tilknyttedes ligeledes en ironisk kommentar, fordi at *"Regeringen skal ophæve adfærdsøkonomiens tyngdelove"*, hvis højere skat skal blive en samfundsgevinst (Bilag 4). Denne kritik har Venstre-regeringen undgået ved at bruge *"strudsetaktikken"* (Bilag 4). Jyllands-Posten beskriver derfor, hvordan regering gemmer sig for at skulle svare på at hæve skatten – noget som bliver beskrevet som et vælgerbedrag (Bilag 4). Herefter cementeres det, at en skattestigning ville være *"den værst tænkelige udgang på miseren"* (Bilag 4).

I Jyllands-Postens kommentar er de derfor overvejende negative – både over for PSO-afgiften og finansieringen af dens afskaffelse. Derfor bliver både Venstre-regeringen og PSO-afgiften

tiltalt med negative tillægsord. I modsætning til Politiken og Information ovenstående kommer Jyllands-Posten ikke med en medieadvokeren i kommentarens afslutning, men derimod afsluttes den med: *"Vi venter i spænding"* (Bilag 4). Spændingen her beror på, at de er spændte på, hvordan afskaffelsen af PSO-afgiften skal finansieres.

Jyllands-Postens spænding udløser Børsen i deres ledende artikel med navnet *"Sådan fjernes PSO uden at hæve bundskatten"* består er en valence-artikel, der udelukkende præsenterer Børsens syn på PSO-problematikken (Bilag 4). I modsætning til den ovenstående grønne pakke, bliver energi- forsynings- og klimaminister Lars Christian Lilleholt portrætteret væsentligt anderledes:



26: Billedet af Lars Christian Lilleholt i Børsens ledende artikel (Bilag 4).

Modsat det betuttede og nervøse udtryk i Informations analyse, ser Lars Christian Lilleholt her stålsat og bestemt ud. I dette tilfælde kunne det foranlediges til at tro, at ikke var Anders Samuelsen, der havde udtalt: *"Se mig i øjnene og se, hvor stålsat jeg er"*, men derimod Lars Christian Lilleholt (Clement, 2015). Dermed er det en anderledes og mere handlekraftig minister, der skildres på dette billede. En minister, som *"fortjener ros for at indlede opgøret"* – et opgør som også bliver beskrevet i den grønne pakke (Bilag 4). Dermed er det fælles for begge pakker, at PSO-afgiften er omgivet af en kampretorik, hvor de modstridende parter er fortalere for de to pakker.

I Børsens ledende artikel er den blottet for konflikt – dog findes der en kritik af PSO-afgiften, der kaldes *"for dyr"*, at den *"forværrer konkurrenceevnen"* og er *"i strid med EU's konkurrenceregler"* (Bilag 4). Heri findes der således hverken en partikritik eller en personificering af

problemstillingen. Artiklen bærer derimod præg af mulige løsningsforslag til, hvordan PSO-afgiften kan fjernes uden at det går ud over skattetrykket og konkurrenceevnen. På denne måde bliver PSO-problemstillingen umyndiggjort, fordi det fremstilles som om der reelt ingen konflikt eller konsekvens er ved at afskaffe afgiften. Børsen kommer derfor Jyllands-Postens bekymringer i forkøbet ved faktisk at svare på den kritik, som Jyllands-Posten stiller. Derfor ses det, at fortolkningspakker også internt kan fremstille og implicit besvare eventuelle kritikpunkter, for på den måde at skabe en mere fortolkningspakke, hvorfor denne frame bliver forstærket.

OPSUMMERING

Nyhederne omhandlende §20-spørgsmålene er overvejende professionaliseret. 59% er skrevet af journalister. Dog er 27% af nyhedsstrømmen bestående af opinion, hvorfor offentligheden ligeledes deltager aktivt i fortolkningen af §20-spørgsmålene. Som oftest bærer nyhederne en værditematik. Her er det morgenaviserne, der bringer flest nyheder om §20-spørgsmålene. Ud af deres i alt 113 artikler, har 50 af artiklerne behandlet en værditematik.

62% af nyhederne, der bringes på baggrund af et §20-spørgsmål fra blå blok, sker på baggrund af et §20-spørgsmål stillet til et blødt ministerie. For rød blok er tilfældet 12%, hvorfor 88% af nyhederne har sin oprindelse i de hårde ministerier. Ligeledes bringer de landsdækkende nyhedsmedier flere views på baggrund af et hårdt ministerie med 92%. Af disse views blev 82% bragt i morgenaviser. Her foregår den direkte medieadvokeren ved at nyhedsmedierne kommenterer, analyserer og forklarer deres holdning til en specifik problemstilling. Her forklares også fordele og ulemper ved specifikke frames, som opvejes mod hinanden, hvor mediet advokerer for en specifik fortolkningspakke, og dermed forkaster de andre.

Da sagen om Edward Snowden florerede i medierne, var der overordnet to frames, der blev præsenteret; konventionspakken og samarbejdspakken. Hvor konventionspakken i høj grad var domineret af personificerede patos-argumenter og -beskyldninger, bestod samarbejdspakken derimod af nøgterne og neutrale argumenter. Konventionspakken er ligeledes domineret af de to tabloidblade, BT og Ekstra Bladet, hvorfor fortolkningspakkerne var domineret af konflikt- og sensationsframes. Derimod framede samarbejdspakken Edward Snowden-sagen som et udtryk for samarbejde mellem USA og Danmark – og ikke som en konflikt eller et egentligt problem.

I den anden case – PSO-problematikken – blev der lagt fokus på, hvordan de forskellige landsdækkende nyhedsmedier direkte anvendte medieadvokeren og havde en kamp om at definere den herskende diskurs gennem ledende artikler, analyser og kommentarer til regeringens planer om at afskaffe PSO-afgiften. Hvor den grønne pakke fremstillede Lars Christian Lilleholt som en minister, der ikke var sin post værdig, fremstillede vækstpakken ham derimod som en foregangsmand for afskaffelsen af *"misfostret"*, som denne fortolkningspakke framede PSO-afgiften. På denne måde forsøgte nyhedsmedierne at overbevise i forhold til problemstilling gennem en specifik stillingtagen, og hvilke politiske initiativer, der skal til for at løse den pågældende sag.

DISKUSSION

Indeværende afsnit vil indeholde en diskussion af §20-spørgsmålene set i et medialiseringsperspektiv. Overordnet vil afsnittet indeholde to dele, hvor medialiseringen diskuteres i forhold til §20-spørgsmålene. Den første del omhandler det symbiotiske forhold, der findes mellem §20-spørgsmålene og nyhedsmedierne, og hvordan de internt påvirker hinandens indhold. Næste del diskuterer de to seneste ændringer af Folketingets Forretningsordens §20, som fandt sted i Folketingsåret 2005-06 og i 2013.

Medialiseringsteorien er inddraget, da den gør det muligt at undersøge og forklare forandringerne af det politiske system til fordel for mere medialiserede praksisser. Selvfølgelig er §20-spørgsmålene og det politiske system mere abstrakt og komplekst end, at det kan forklares ud fra et medialiseringsperspektiv. Det kan dog give et indblik i systemets praksisser og tilbyde en forklaring på praksisændringer, hvilket vil diskuteres i det nedenstående. På denne måde er medialiseringen er meget mere kompleks i forhold til politik og medier, hvorfor denne diskussion kun kan tilbyde indikationer på en medialiseringsproces. Der er – ligesom ved relationen mellem §20-spørgsmål og nyhederne omkring dem – ikke en lineær overtagelse, men det fungerer på flere niveauer.

ET SYMBIOTISK FORHOLD

Som det er blevet belyst i analysen, oplever §20-spørgsmålene stor mediebevågenhed. Det kommer både til udtryk i §20-spørgsmålenes nyheders placering i aviserne og artiklernes gennemsnitslængde på 615 ord. Dette understøttes yderligere af, at de politiske aktører, som indtages i nyhedsdækningen og bliver issue proponents for den problemstilling, der er præsenteret i §20-spørgsmålene. I et medialiseringsperspektiv kan dette have en dobbeltsidet effekt på det politiske system og mediesystemet; for det første danner det præcedens for de politiske oppositionspolitikere at anvende §20-spørgsmålene til at positionere sig – og dermed også differentiere sig – i forhold til regeringens politik. Medialiseringsprocessen sker ved, at medierne umiddelbart trækker sig tilbage, og på mere ekspressionistisk beskrivende stil fremstiller den politiske scene. Der er fokus på interne angreb på det etablerede – fra oppositionen mod regeringen – og dette uden en medieindblanding. Der er således ingen eller få moralsk kommenterende svar til de politiske aktørers citater fra nyhedsmedierne. I stedet bliver andre modstridende issue proponents ind og kommenterer på det. Dette ses som et udtryk for, at medierne har løsrevet sig et direkte tilhørsforhold til et politisk parti, men i stedet agerer politisk uafhængige, hvilket i sidste ende betyder af de har en direkte politisk indflydelse.

Dog er den modsatte påvirkningseffekt også tilfældet. Gennem en medieadvokeren kan de landsdækkende nyhedsmedier influere de politiske aktører til at skabe politisk indhold: *"Agenda-setting can directly affect policy"*, som Dearing og Rogers beskriver (Dearing & Rogers, 1996, s. 4). Der er derfor tale om et symbiotisk forhold mellem mediesystemet og det politiske system, hvor de internt influerer hinanden. Her er det væsentligt at pointere, at de enkelte partier eller politikere anvender §20-spørgsmålene med det formål, at deres §20-spørgsmål skal blive en nyhedshistorie. Det er således mediesystemet selv, der gør sit indtog i den formelle politiske proces, og som selv yderligere transformerer §20-spørgsmålet til en nyhed. Det er dog sandsynligt med en konversionsrate på mellem 35% og 49,7%, at der kan være en anden hensigt med at stille et §20-spørgsmål, end at politikeren og dens parti ønsker at indblik i den ministerielle proces; hvorfor pågældende politiker bevæger sig væk fra §20-spørgsmålets funktion som kontrolapparat. Dette uddyber Johannes Andersen, der er lektor ved Institut for Statskundskab ved Aalborg Universitet:

"For én ting er, at folketingsmedlemmer vil kontrollere magthaverne; en anden ting er, at man som politiker vil gøre sig selv interessant. Og det er tilsyneladende ofte praksis, når oppositionen stiller spørgsmål til ministeren, at man hiver en sag frem fra aviserne og på den måde får noget mediedækning." (McGhie, 2013).

Det politiske system er, som det også er belyst gennem specialet, et komplekst system, hvor der ikke nødvendigvis kan beskrives eller kortlægges lineære forhold mellem §20-spørgsmålene og de nyhedshistorier, der omhandler dem. Derfor kan der heller ikke nødvendigvis kortlægges et lineært forhold, der peger på, at der er sket specifikke medialiseringsprocesser, men der findes derimod forhold, der kan pege på, at det tyder på, at det politiske system tilpasser sig medielogikker, hvilket har til formål at gøre det politiske indhold mere underholdende eller mere levende. Dette er en tilbagevendende diskussion, hvorfor Folketingets Forretningsorden også er blevet og løbende vil blive moderniseret. Et eksempel på denne diskussion er diskussionen om, hvorvidt tituleringerne under debatter i Folketingssalen skal bibeholdes. Det overordnede argument for at afskaffe tituleringen er ifølge Jacob Mark fra Socialistisk Folkeparti, at *"[d]et er utidsvarende, og vi sidder jo og taler til hinanden i debatter på DR og TV 2, og dér kan vi godt finde ud at tale pænt til hinanden. Så hvorfor skulle vi ikke kunne det i Folketinget?"* (Kristiansen, 2017).

I dette citat anvender Jacob Mark et argument om, at tituleringen er gammeldags, fordi at når de er i medierne, gør de noget andet. På den måde ses det, at Jacob Marks argument tager sit udgangspunkt i en medielogik, hvor han ønsker at ændre politiske systems indhold til fordel for

en medielogik. Underforstået er medierne ligeledes en afspejling af, hvordan der tales i samfundet – og der er man bevæget sig væk fra de klassiske hr. og fru, hvorfor man også burde de i Folketingssalen, synes det. Og hvis dette er tilfældet ved folketingsdebatterne – som også behandler §20-spørgsmål – må det nødvendigvis også gøre sig gældende i andre processer i det politiske system. Men hvordan tager denne medialiseringsproces sig ud?

For at svare på dette, er det relevant at kigge mod de to seneste ændringer af Folketingets Forretningsordens §20, som skete i henholdsvis Folketingsåret i 2007-08 og i 2013. Hvordan disse to ændringer kan være et udtryk for en medialiseringsproces vil nu uddybes.

AT LUKKE UDE FOR AT LUKKE IND

"There's a crack in everything, that's how the lights gets in," sang Leonard Cohen tilbage i 1992, hvorfor at der ved større brud skinner mere lys på et givent emne (Cohen, 1992). Derfor vil denne del beskæftige sig med de to §20-ændringer, fordi dette vil kunne sætte lys på, hvorvidt der er tale om en medialiseringsproces.

Det politiske system tager ad notam, for hvordan medierne fungerer, hvorefter de ændrer sine interne spilleregler for at byde sig til for medierne. For at kunne interagere mere succesfuldt med medierne ændrer institutioner ændringer, der har konsekvenser for den måde, som institutionen forstår og udfører deres opgaver (Schillemans, 2012). På den måde indførtes også små politiske dueller, som bærer præg af personificering af en strategisk placering forhold til problemstillinger, hvilket fremtvinger konfrontation der er til fordel for medielogikken (Asp & Esaiasson, 1996).

Politik og politikere er magtfulde symboler på den komplicerede politiske proces, som de færreste kun opnår et billede af gennem nyhedsmedierne. Og desto mere kompliceret politikken bliver, desto stærkere fremstår politikernes signalværdi. Politikerne bliver således symboler for samfundet og nationen, hvorfor de også dominerer nyhederne (Bennett, 1997). Denne symbolværdi stemmer overens med Galtung og Ruges 12 nyhedsværdikriterier, hvori to af disse bestod i henvisninger til elitepersoner og mulighed for personificering, der har til formål at forstå komplekse sammenhænge gennem mennesker. Yderligere opstår interessen for det politiske arbejde kun, når den personlige kamp for de politiske tiltag vises (Van Zoonen, 2005). Dette betyder, at når spørgetimen i Folketingssalen vises, bliver det muligt at se de forskellige folketingspartier – personliggjort ved partilederne – forvandler salen til en arena, hvor der udspilles en personlig kamp for at få lov til at gennemføre sit partis politik.

Lad os starte med den første af de to ovenstående ændringer, der skete i Folketingsåret 2005-06. Der var gået inflation i §20-spørgsmålene. Året, hvor der blev stillet allerflest §20-spørgsmål, var i Folketingsåret 2005-06, hvor der blev stillet 7342 §20-spørgsmål. Derfor måtte der ske en ændring, fordi som Johannes Larsen forklarer: *"Det betyder, at offentlighedens interesse i at følge med i de spørgsmål bliver mindre"* (McGhie, 2013). Mængden af §20-spørgsmålene

må derfor have været for omfattende for, offentlighedens interesse var til stede. I denne antagelse ligger der en implicit antagelse om, at offentligheden får sin interesse for §20-spørgsmålene ud fra mediesystemet, hvor de landsdækkende nyhedsmedier er en væsentlig aktør. Derfor måtte der ske en ændring. Ændringen af Forretningsordenen fremgår ikke som et spørgsmål om, at mængden af §20-spørgsmålene gør medieinteressen mindre. Derimod blev ændringen forklaret med, at det var for at holde fokuset på de politiske holdninger og ikke faktuelle oplysninger, som nu i stedet bliver stillet gennem de forskellige udvalg (Korsgaard, 2007).

På denne måde har indførelsen af en restriktion i det, som §20-spørgsmålene kan anvendes til skabt en større koncentration af politiske – ofte modstridende – holdninger. Dette taler for, at ændringen af §20-spørgsmålet var et spørgsmål om, at gøre denne politiske funktion så tiltalende i forhold til en medielogik, som muligt. Derfor forstærkes denne strategiske positionering, som især oppositions- og protestpartierne kan gøre brug af, gennem §20-spørgsmål. Dette uddyber Socialistisk Folkepartis Kamal Qureshi ligeledes ved ændringen af §20 i Folketingets Forretningsorden: *”Det er i høj grad en strategisk manøvre, som er med til at presse regeringen til at tage en sag alvorligt. Det er en måde at holde sagen varm i medierne på,”* forklarer han (Korsgaard, 2007). Det er samme slutning, som professor emeritus fra Københavns Universitet, Tim Knudsen, kommer frem til: *”Formålet for det enkelte medlem af Folketinget kan være at vise sit parti og sin valgkreds, at vedkommende er aktiv. Det kan være en performance til ære for baglandet og medierne”* (McGhie, 2013).

Dermed kan det siges, at Folketinget har indskrænket §20-spørgsmålenes udfoldelsesmuligheder, hvorfor §20-spørgsmålet nu i højere grad omhandler politiske holdninger og ikke *”faktuelle oplysninger”* (Korsgaard, 2007). På denne måde bliver §20-spørgsmålet tilpasset, så det passer bedre i en medielogik, hvorfor det ses som et udtryk for en medialiseringsproces.

I 2013 skete der yderligere en ændring af Folketinget Forretningsordens §20, som umiddelbart også ved første blik kunne opfattes som være modsatrettet medialisering. Daværende statsminister, Helle Thorning-Schmidt, ville ikke længere afholde sine tirsdagspressemøder, og i stedet blev det, der bliver kaldt spørgetime med statsministeren indført. På den måde blev medierne altså lukket ude af en ellers direkte og ugentlig kanal for at kunne stille direkte spørgsmål til landets statsminister. De blev i stedet begrænset til månedlige pressemøder. Medierne har ikke længere mulighed for det, der kan kaldes mikrofonholderi, men oplysningerne om landets status bliver i stedet oplyst til de Folketingets partiledere i Folketingssalen. Dette ses som at lukke medierne ude til, hvilket dog kan intensivere en medialiseringsproces. Det gør, at de politiske aktører selv følger medieframes, for at gøre deres ytringer mere attraktivt for nyhedsmedierne. Derved forsøger det politiske system at appellere til medierne gennem systeminterne tiltag, hvor journalisterne lukkes ude, med det formål at lade en politisk diskurs herske i stedet for en mediediskurs.

I Folketinget var argumentet for at indføre spørgetimen, at det – med inspiration fra det britiske underhus – ville skabe en mere livlig debat i Folketingssalen. Dette kunne som udgangspunkt

ligne, at det politiske system lukker sig om sine egne praksisser, og dermed fralægger sig medielogikker; en omvendt medialiseringsproces. Dette ses dog ikke som tilfældet, da Berlingske i en artikel fra 2013, beskriver:

”De nye debatter bliver indført i erkendelse af, at meget få danskere interesserer sig for de verbale slagvekslinger i folketingsalen, og at medierne de seneste årtier har vendt opmærksomheden mod sager, konflikter og debatter, som foregår uden for salen.” (Arnfred, 2013).

Udelukkelsen af medierne i form af at stoppe de ugentlige pressemøder, anses således for at erstatte en politisk praksis med en anden praksis, der har til formål at få danskere til at interessere sig for debatten i Folketingssalen. Men hvor skulle denne interesse komme fra? Som det står i [litteraturreviewet](#), strukturerer nyhedsmedierne interaktionen mellem institutioner; og i dette tilfælde skal interessen for folketingsdebatten videregives af nyhedsmedierne for, at debatten overhovedet når frem til offentligheden. Derudover findes der et andet underliggende perspektiv, hvor de enkelte partiledere kan bidrage til at sætte en mediedagsorden på baggrund af de §20-spørgsmålene, som professor i statskundskab fra Aarhus Universitet, Christoffer Green-Pedersen, forklarer: *”Jeg tror, at der er et ønske fra politikerne om i højere grad at kunne kontrollere debatterne selv. Meget af det foregår i medierne med journalisterne som mellemlidende”* (Arnfred, 2013).

OPSUMMERING

Det politiske system er komplekst, og derfor kan en specifik medialiseringsproces ikke påpeges eller kortlægges. Dog findes der indikatorer på, at §20-spørgsmålenes struktur er blevet tilpasset, så det passer bedre ind i en medielogik. Dette er senest sket i Folketingsåret 2005-06 og i 2013, hvor begge ændringer umiddelbart medførte, at det politiske system lukkede sig om sig selv, men samtidig gjorde systemet mere attraktivt ud fra en medielogik.

Politik og politikere er magtfulde symboler på den komplicerede politiske proces, som de færreste kun opnår et billede af. Her kan restriktionen af §20-spørgsmålet og indførelsen af spørgetimen ses som en mulighed for at forstærke partiernes interne og strategiske positionering gennem §20-spørgsmåles kontrollerende funktion. Dette gøres, så medierne ikke først har mulighed for at filtrere partiernes ytringer på forhånd gennem framingens processer. På denne måde har indførelsen af en restriktion i det, som §20-spørgsmålene kan anvendes til skabt en større koncentration af politiske holdninger, der er interessante ud fra et medialiseringsperspektiv.

Indførelsen af spørgetimen blev ligeledes beskrevet som et forsøg til at gøre debatten i folketingsalen mere livlig for at fange offentligheden interesse. For at det er muligt, skal folketingsdebatten viderebringes af nyhedsmedierne. Nyhedsmedierne er således en forudsætning for, at de politiske aktørers samfundsdebat når ud til offentligheden, og her findes hovedargumentet for at tilpasse de systeminterne strukturer for at fremstå så interessante for medierne som muligt.

KONKLUSION

Som det er beskrevet i indledningen lyder problemformuleringen således:

I hvilken udstrækning og hvordan fremstilles §20-spørgsmål i Folketingsåret 2015-16 i de landsdækkende nyhedsmedier, og hvilke implikationer har medialiseringen på §20-spørgsmålene?

Denne tredelte problemformulering er blevet undersøgt gennem specialet, og i dette afsnit vil problemformuleringen blive besvaret kronologisk.

Ud af de indsamlede 151 §20-spørgsmål blev 64 af dem til nyhedshistorier. Hvert af disse 64 §20-spørgsmål genererede hver i gennemsnit 2,7 nyhedshistorier, og 174 nyheder i alt. Konversionsraten for §20-spørgsmålene ligger i et konfidensinterval mellem 35,7% og 48,9%, hvilket er gældende for alle §20-spørgsmål. Den specifikke konversionsrate, der blev fundet i specialet er 42%, og denne er ikke påvirket af, hvorvidt §20-spørgsmålet er rettet mod et hårdt eller blødt ministerie.

Det er især §20-spørgsmål, der bliver stillet i spørgetimen, der kommer i de landsdækkende nyhedsmedier, hvor 64% af alle §20-spørgsmål bliver til nyheder. Dette er efterfulgt af energi-, forsynings- og klimaministeriet, hvor 62% af §20-spørgsmålene bliver omdannet til nyheder. Selvom konversionsraten af §20-spørgsmålene ikke er påvirket af, hvilket ministerie §20-spørgsmålet er rettet mod, har det en påvirkning på omfanget af nyhederne, der bringes. I gennemsnit bliver der skrevet 3,13 nyheder om hvert af de §20-spørgsmål til de hårde ministerier, mens dette tal er 2,08 for de bløde ministeriers vedkommende.

Der bliver bragt procentmæssigt flest nyheder fra spørgetimen, som har en konversionsrate på 66,7%. For spørgetiden og de skriftlige besvarelser af §20-spørgsmål er der ingen procentmæssig forskel med en konversionsrate på 40,9%.

Det er hovedsageligt de landsdækkende dagblade, der står bag dækningen af §20-spørgsmålene. De står for 82% af dækningen, mens radio- og tv-medierne hver især står bag 9 % af dækningen. Denne dækning er overvejende professionaliseret, da 59% er skrevet af journalister. Dog er 27% af nyhedsstrømmen bestående af opinion, hvorfor offentligheden ligeledes

deltager aktivt i fortolkningen af §20-spørgsmålene. Som oftest bærer nyhederne en værditematik. Her er det morgenaviserne, der bringer flest nyheder om §20-spørgsmålene. Ud af deres i alt 113 artikler, har 50 af artiklerne behandlet en værditematik.

62% af nyhederne fra blå blok, sker på baggrund af et §20-spørgsmål stillet til et blødt ministerie. For rød blok er tilfældet 12%, hvor 88% af nyhederne har sin oprindelse i de hårde ministerier. Ligeledes bringer de landsdækkende nyhedsmedier flere views på baggrund af et hårdt ministerie. Af disse views blev 82% bragt i morgenavisen. Her foregår en direkte medieadvokaten ved at nyhedsmedierne kommenterer, analyserer og forklarer deres holdning til en specifik problemstilling. Her forklares også fordele og ulemper ved specifikke frames, hvor disse opvejes mod hinanden, hvor mediet advokerer for en specifik fortolkningspakke og dermed mere eller mindre eksplicit forkaster de andre.

De landsdækkende nyhedsmedier behandler nyhederne om §20-spørgsmålene forskelligt, hvilket kom til syne i inddragelsen af de to cases om Edward Snowden og PSO-problematikken. Her blev set eksempler på, hvordan de landsdækkende nyhedsmedier behandler §20-spørgsmålene ud fra et framing-perspektiv. Hvor sagen om Edward Snowden i høj grad var domineret af personificerede patos-argumenter og -beskyldninger, fandtes der også mere neutrale og nøgterne frames.

I den anden case – PSO-problematikken – blev der lagt fokus på, hvordan de forskellige landsdækkende nyhedsmedier anvendte en direkte medieadvokaten gennem ledende artikler, analyser og kommentarer til regeringens planer om at afskaffe PSO-afgiften. Her fremgik det, at de forskellige dagblade diskuterende og argumenterede internt for forskellige frames af problemstilling, hvor de forstærkede og devaluerede de frames, der blev fremført i andre dagblade.

Selvom en decideret medialiseringssproces ikke kunne påpeges, blev der fundet indikationer på, at medialiseringen har haft implikationer på det politiske system. §20-spørgsmål blev således udsat for systeminterne ændringer og konstruktioner, der gør systemet mere interessant ud fra en nyhedsmedielogik. Restriktionen af §20-spørgsmålet og indførelsen af spørgetimen er en mulighed for at forstærke partiernes interne og strategiske positionering gennem §20-spørgsmåles kontrollerende funktion. Dette gøres, så nyhedsmedierne ikke på forhånd har mulighed for at filtrere partiernes ytringer gennem framingens processer. På denne måde har indførelsen af en restriktion i §20-spørgsmålenes kontrolfunktion en større koncentration af politiske holdninger, der er interessante ud fra et medialiseringssperspektiv.

Ligeledes er indførelsen af spørgetimen med statsministeren også et udtryk for en medialisering har implikationer for §20-spørgsmålene. For at skabe en mere livlig debat i Folketingssalen, og dermed trække samfundsdebatten tilbage ind i det politiske system, blev spørgetimen indført i 2013. Igen er igen et udtryk for en restriktion, men hvis samfundsdebatten skal finde sted i Folketingssalen, skal det også være muligt at kunne se, høre eller læse om, hvilket politisk indhold der behandles, hvilket sker gennem nyhedsmedierne. Nyhedsmedierne er således en

forudsætning for, at samfundsdebatten når ud til offentligheden, og her findes hovedargumentet for at tilpasse de systeminterne strukturer for at fremstå så interessante for medierne som muligt.

LITTERATURLISTE

- Allern, S. & Blach-Ørsten, M. (2011). The news media as a political Institution: A scandinavian perspective. *Journalism Studies*. 12. (1). 92-105.
- Arbnor, I. & Bjerke, B. (2009). *Methodology for Creating Business Knowledge*. 3. udgave. London: SAGE Publications Inc. (pp. 58- 59 & 138-14).
- Arnfred, K. E. (2013): Folketinget indfører nye topdueller. Berlingske. Hentet d. 30/9 2017 fra: <https://www.b.dk/nationalt/folketinget-indfoerer-nye-topdueller>.
- Asp, K. & Esaiasson, P. (1996). The modernization of swedish election campaigns: Individualization, professionalization and medialization. I Swanson, D. & Mancini, P. (red.), *Politics, Media and Modern Democracy. An International Study of Innovations in Electoral Campaigning and Their Consequences* (pp. 73-90). London, England: Praeger.
- Bennet, L. (1997). Cracking the news code: Some rules that journalists live by. I Iyengar, S. & Reeves, R. (red.), *Do the media govern?: Politicians, voters, and reporters in America*. London: SAGE Publications.
- Blach-Ørsten, M., & Willig, I. (2016). Det danske mediesystem. I T. Olesen (red.), *Medier, politik og samfund* (s. 13-34). København, Danmark: Hans Reitzels Forlag
- Birkler, J. (2005). *Videnskabsteori: En grundbog*. København, Danmark: Munksgaard Danmark.
- Bjerg, M. (2013): - 2000 kr? Det kan man knapt få et par sko for. Tv2. Hentet d. 3/10 2017 fra: <http://nyheder.tv2.dk/article.php/id-72007487%3A2000-kr-%2A2fid-72007487%2A3a2000-kr-det-kan-man-knapt-f.html%27%27>.
- Boolsen, M. W. (2010). *Grounded theory*. I S. Brinkmann & L. Tanggaard (Red.), *Kvalitative metoder: En grundbog* (s. 207-235). København, Danmark: Hans Reitzels Forlag.
- Brorson, M. (2015): Det Konservative Folkepartis krise. Berlingske. Hentet d. 2/10 2017 fra: <https://www.b.dk/kommentarer/det-konservative-folkepartis-krise>
- Bryman, Alan. (2012). *Social Research Methods* (4. udgave.). Oxford University Press, England. (pp 159-206, 288-308 & 329-351)
- Cohen, L. (1992): Anthem. På *The Future* [CD]. New York: Columbia
- Cook, T. (2005). *Governing with the news: The news media as a political Institution*. (2. udgave). Chicago: University of Chicago Press.
- Couldry, N. (2012). *Media, society, world: Social theory and digital media practice*. Cambridge, England: Polity.

- D'Angelo, P. (2002). News framing as a multiparadigmatic research program: A response to Entman. *Journal of Communication*. 52. 870-888.
- Danielsen, R. (2017): Østjysk Spørge Jørgen har ikke tænkt sig at skrue ned. Tv2 Østjylland. Hentet d. 19/9 2017 fra <https://www.tv2ostjylland.dk/artikel/oestjysk-spoerge-joergen-har-ikke-taenkt-sig-skrue-ned>.
- De Vreese, D.H. (2005). News framing: theory and typology. *Information Design Journal – Document Design*. 1. (13). 51-62.
- Dearing, J.W. & Rogers, E. (1996): *Agenda-Setting*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications.
- Entman, R. (1993). Framing: toward clarification of a fractured paradigm. *Journal of Communication* (43). 51-58.
- Entman, R. & Rojecki, A. (1993). Freezing out the public: Elite and media framing of the U.S. anti-nuclear movement. *Political Communication*. 10. (2). 155-173.
- Entman, R. (2015): Framing: Til afklaring af et spredt paradigme. *Mediekultur*. (58). 115-123.
- Esbensen, M., C. (2007). *Public affairs: Lobbyisme i praksis*. København K, Danmark: Informations forlag
- Esbensen, M., C. (2012). *Lobbyisme i organisationer: Mod en professionel praksis*. København K, Danmark: Dansk Psykologisk Forlag.
- Espersen, I. N. (2013): Helle Thorning dropper det ugentlige pressemøde. Journalisten. Hentet d. 2/10 2017 fra: <http://journalisten.dk/helle-thorning-dropper-det-ugentlige-pressemoeede>.
- Eskjær, M., F. (2013). Medialisering om mediespecifik moderniseringsproces. *Nordicom Information*. 35 (3-4). 15-31.
- Eskjær, M. F. & Helles, R. (2015) *Kvantitativ Indholdsanalyse*. Frederiksberg C, Danmark: Samfundslitteratur.
- Folketingets Administration (2012): Året der gik i folketinget 2011-12. Folketingets Administration, Kommunikation, København K.
- Folketingets Administration (2013): Året der gik i folketinget 2012-13. Folketingets Administration, Kommunikation, København K.
- Folketingets Administration (2014): Året der gik i folketinget 2013-14. Folketingets Administration, Kommunikation, København K.
- Folketingets Administration (2015): Året der gik i folketinget 2014-15. Folketingets Administration, Kommunikation, København K.
- Folketingets Administration (2016): Året der gik i folketinget 2015-16. Folketingets Administration, Kommunikation, København K.

- Hjarvard, S. (1995). *Nyhedsmediernes rolle i det politiske demokrati*. København, Danmark: Medieudvalget, Statens Information.
- Galtung, J. & Ruge, M., H. (1965). The Structure of foreign news. *Journal of Peace Research*. 2. 64-91
- Hjarvard, S. (2007). Den politiske presse: En analyse af danske avisers politiske orientering. *Journalistica*. 5. 27-53
- Hallin, D. C. & Mancini, P. (2005). Comparing Media Systems. I J. Curran & M. Gurevitch (red.), *Mass Media and Society* (4. udgave. pp. 215-233). London, England: Hodder Arnold.
- Hjarvard, S. (2008.) *En verden af medier - medialiseringen af politik, sprog, religion og leg*. København, Danmark: Samfundslitteratur.
- Hjarvard, S. (2009). Samfundets medialisering En teori om mediernes forandring af samfund og kultur. *Nordicom Information*. 31. (1-2) 5-35
- Hjarvard, S. (2010). The views of the news: The role of political newspapers in a changing media landscape. *Northern Lights*. 8. 25-48
- Hjarvard, Stig. (2013). *The Mediatization of Culture and Society*. London, England: Routledge.
- Hjarvard, S. (2014). From Mediation to Mediatization: The Institutionalization of New Media. I A. Hepp, & F. Krotz (red.), *Mediatized Worlds: Culture and Society in a Media Age*. London, England: Palgrave/Macmillan. pp. 123-139.
- Hjarvard, S. (2015). Framing: Introduktion til et begreb og en klassisk tekst. *Mediekultur*. (58). 104-114.
- Infomedia (n.d.): Brugermanual til søgning. Hentet d. 23/8 2017 fra <https://skoda.emu.dk/vejledninger/manualinfomedia.pdf>
- Jørgensen, S. (2016): Mændene har magten i den nye regering. Politiken. Hentet d. 28/9 2017 fra: <http://politiken.dk/indland/politik/art5717144/M%C3%A6ndene-har-magten-i-den-nye-regering>.
- Korsgaard, K. (2007): Magtens korridorer: 6.369 måder at holde en sig varm på. Politiken.
- Krippendorff, K. (2004): *Content Analysis – An Introduction to It Methodology*. (2. Udgave). USA: SAGE Publications.
- Kristiansen, T. G. C. (2017): Forslag: Hr. og Fru skal ud af Folketinget. Hentet d. 30/9 2017 fra: <http://www.altinget.dk/artikel/forslag-hr-og-fru-skal-ud-af-folketinget>.
- Miles, B. M., & Huberman, M. A. (1994). *Qualitative data analysis*. Californien, USA: SAGE Publications. (pp. 55-75).
- Livingstone, S. & Lunt, P. (2014). Mediatization: an emerging paradigm for media and communication research? I *Mediatization of Communication* (pp. 703-723). Berlin, Bosten: De Gruyter Mouton.

- Livingstone, S. (2009). On the Mediation of Everything. *Journal of Communication*. 59. (1), 1-18.
- Lockwood, D. (1992). Social Integration and System Integration. I D. Lockwood (red.) *Solidarity and schism. The Problem of Disorder in Durkheimian and Marxist Sociology*. (pp. 399-412). Oxford: Clarendon Press.
- Lundby, K. (2009). Mediatization as key. I K. Lundby (red.) *Mediatization. concept, changes, consequences* (pp. 1-18). NY, USA: Peter Lang.
- Mazzoleni, G., & Schulz, W. (1999). Mediatization of politics: A challenge for democracy?. *Political Communication*. 16. (3), 247-261
- McCombs, M. E. & Shaw, D. L. (1972). *The Agenda Setting Function of Mass Media*. Oxford University press, pp. 176-187.
- McNair, B. (2011). *An introduction to political communication*. (5. udgave.) London: Routledge.
- Meilby, M. (1998): *Journalistikkens Grundtrin*. København S: Ajour.
- McGhie, S. (2012): Paragraf 20-spørgsmål smører de demokratiske hjul. Kristeligt Dagblad: Hentet d. 28/9 2017 fra: <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/paragraf-20sp%C3%B8rgsm%C3%A5l-sm%C3%B8rer-de-demokratiske-hjul>.
- McGhie, S. (2013). *Spørgsmål til ministre koster millioner*. Information. Hentet d. 19/9 2017 fra: <https://www.information.dk/indland/2013/05/spoergsmaal-ministre-koster-millioener>.
- Scheufele, D.A. & Tewksbury, D. (2007). Framing, agenda setting and priming: The evolution of three media effects models. *Journal of Communication*. 57. 9-20.
- Schillemans, T. (2012). *Mediazation of public Services: How organizations adapt to news media*. Frankfurt am Main: Peter Lang.
- Schulz, W. (2004). Reconstructing mediatization as an analytical concept. *European Journal of Communication*. 19. (1). 87-101.
- Slothuus, R. (2016). Framing og politisk holdningsdannelse. I T. Olesen (red.), *Medier, politik og samfund* (pp. 147-170). København: Hans Reitzel.
- Strömbäck, J. & Esser, F. (2014). Mediatization of politics: transforming democracies and reshaping politics. In K. Lundby (red.), *Mediatization of Communication* (pp. 375-404). Berlin, Boston: De Gruyter.
- Thompson, J. B. (2005). The new visibility. *Theory, Culture & Society*. 22. (6). 31-51.
- Thurén, T. (2008). *Videnskabsteori*. (2. udgave). Danmark: Rosinante & Co
- Pan, Z., & Kosicki, G., M. (1993): Framing analysis: An approach to news discourse. *Political Communication*. 10. (1). 59-79

Scheufele, D.A. & Lyengar, S. (2014). The State of Framing Research: A Call for New Directions I Kenski, K. & Jamieson, K., H. (red.), *The Oxford Handbook of Political Communication*. pp. 1-8

Statsministeriet (2013): Ændring af statsministerens pressemøder. Statsministeriet. Hentet d. 28/9 2017 fra: http://www.stm.dk/p_13918.html.

Van Zoonen, L. (1998). A professional, unreliable, heroic marionette (MF): structure, agency and subjectivity in contemporary journalism. *European Journal of Cultural Studies*. 1. (1) 123-143.

Vigsø Grøn, S. (2012): Venstre spørger og spørger og spørger. DR Politik. Hentet d. 28/9 2017 fra: <http://www.dr.dk/nyheder/politik/venstre-spoerger-og-spoerger-og-spoerger>.

BILAGSOVERSIGT

I alt er der seks bilag, der er forbundet til forskellige dele af specialet.

BILAG 1

I Bilag 1 findes de to kodningsmanualer, som der blev anvendt til at kode henholdsvis §20-spørgsmålene og nyhederne

BILAG 2

I bilag 2 findes kodningsskemaerne for både de indsamlede §20-spørgsmål; §20-spørgsmålene der var skrevet en nyhed om; artiklerne samt pivot- og tabellerne. Det er således i dette bilag, at alt råmaterialet bag den kvantitative indholdsanalyse findes.

BILAG 3

Bilag 3 består af §20-spørgsmålet om Edward Snowden og alle de nyheder, der blev bragt i forbindelse med Edward Snowden-sagen. Disse ligger i en komprimeret ZIP-fil, der skal udpakkes, før der er adgang til filerne.

BILAG 4

I bilag 4 består af §20-spørgsmålet om afskaffelsen af PSO-afgiften og alle de nyheder, der blev bragt i forbindelse med PSO-problematikken. Disse ligger i en komprimeret ZIP-fil, der skal udpakkes, før der er adgang til filerne.

BILAG 5

Bilag 5 består af alle de 151 indsamlede §20-spørgsmål. §20-spørgsmålene er inddelt efter spørgetid, spørgetime og skriftligt besvarede §20-spørgsmål. Disse ligger i en komprimeret ZIP-fil, der skal udpakkes, før der er adgang til filerne.

BILAG 6

I bilag 6 findes alle de artikler, der blev indsamlet om §20-spørgsmålenes problemstillinger. Disse ligger i en komprimeret ZIP-fil, der skal udpakkes, før der er adgang til filerne.